

BERXWEDAN

HER TİŞT Jİ BO ENİYA RİZGARİYA NETEWA KURDİSTAN

Sayı 30-31 / Ocak-Şubat 1987 / 2.50.-DM

Karakış da Türk Sömürgecilerini ve Hain-Uşak Takımını Korumaya Yetmedi

1987 KIŞ TAARRUZUNDA FAŞİST-SÖMÜRGECİ BİRLİKLERE VE AJAN-MİLİS ÇETELERE AĞIR DARBELER VURULDU

- *Midyat ve İdil'de 9 komando öldürüldü. Faşist ordu operasyona çıkamıyor*
- *Gercüş, Uludere ve Midyat'taki devrimci saldırılarda toplam 24 kişi öldürüldü, 30'dan fazla kişi de yaralı. 'Köy Koruculuğu' adındaki ajan çetecilik darmadağın oldu*
- *Dağılan ajan-milis çete yeni biçimlerde örgütlendirilmek isteniyor*
- *Faşist Türk sömürgecilerinin köyleri toptan sürgün etme çabaları yoğunlaşıyor*
- *Devrimci eylemler bütün karşı-devrimci komploları boşa çıkarıyor*

Yeni bir mücadele yılına girerken Kürdistan'ın çeşitli alanlarında gerçekleştirilen devrimci eylemlerle faşist-sömürgeci birliklere ve ajan-milis çetelere ağır darbeler vuruldu. Dersim'den Mardin'e ve Hakkari'ye kadar uzanan geniş alanlarda sürdürülen devrimci kış taarruzunda şimdiye kadar toplam 40'dan fazla düşman gücü öldürüldü ve 60'dan fazlası da yaralandı. Faşist Türk sömürgecilerinin ve uşaklarının eylem yapılamayacağını umut ettikleri ve kendilerini rahat hissettikleri ağır kış koşullarında, çoğu alanlarda 3-4 metreyi geçen kar ve dondurucu soğuk altında devrimci kurtuluş kuvvetlerimizin gerçekleştirdikleri seri operasyonlar, düşmana verdirdiği maddi kayıp yanında düşman saflarında büyük bir korku ve dağılma ortaya çıkardı. Faşist ordu birlikleri operasyona çıkamaz, uyku uyuyamaz, gece-gündüz mevzide sömürgeci karargahlarını korumaya çalışır hale geldi. Ajan-milis çetecilik büyük bir dağılmaya uğradı, bir kısmı silahlarını bırakıp kaçarken, bir kısmı da devrimci kuvvetlere teslim olmanın yollarını aramaya yöneldi. Büyük bir çığırtkanlık içindeki faşist-sömürgeci basın 'dut yemiş bülbüle' döndü; hazırlamakta olduğu bahar komplocuğu erkenden boşa çıkınca "elleri kırılasıcalar" diyerek çaresizliğini açıkça ortaya koydu. Rejim sarsıldı, hükümet sorunu yoğun bir tartışma gündemine girdi ve birçok ağızdan İçişleri Bakanının istifası istendi. Bütün bunlar devrimci kış taarruzunun gücünü ve düşman cephesinde yol açtığı yıkıntıyı gösterir. Aynı zamanda 1987'nin büyük bir zafer yılı olacağının, ulusal kurtuluş mücadelemizin güçlü bir hamle yapacağının da açık müjdesidir.

Gercüş'ün Seki Köyünde Çetelerin Toplantı Yaptıkları Ev Yerle Bir Edildi

17 Ocak 1987 akşamı Mardin'in Gercüş kasabasının Seki köyüne kurtuluş kuvvetlerimizce düzenlenen bir silahlı baskında, yörede ajan-milis çetecilik yapan grup toplantı halindeyken kıstırılarak toptan imha edildi. Toplantı evinin yerle bir edildiği bombalı saldırıda, aralarında sicilli ve iflah olmaz hainlerden Mehmet, Abdülgani ve Kadri Ertekin ile Nurettin Baytar'ın da bulunduğu 10'u aşkın ajan-milis çete öldürüldü veya yaralandı. Alanda ajan-milis çeteye yönelik büyük bir temizlik harekatı özelliği taşıyan eylemi başarıyla tamamlayan devrimci kuvvetler hiçbir kayıp vermeden alandan uzaklaştılar.

Edinilen bilgilere göre olay şöyle gelişti: Halkının yüzde yüze yakını yurtsever olan ve ulusal kurtuluş mücadelesini destekleyen Gercüş ilçesinde faşist-sömürgeci düşman büyük çabalar harcayarak ve büyük vaadlerde bulunarak 3-5 çapulcu yaratmış ve bunları ulusal kurtuluş mücadelemize karşı silahlandırmıştı. Faşist-sömürgeci düşmandan aldıkları güçle "ne oldum delisi" haline gelen bu çapulcu takımı, halka baskı ve zulüm uygulamak ve devrimci güçlerin peşine takılmakta büyük bir gayretkeşlik içine girmişti. Bu temelde alanda şiddetli bir mücadele ortamı gelişti. Halk kitleleri

Devamı 2. sayfada

FAŞİST-SÖMÜRGECİ ZİNDANLARDAKİ ZULÜM KATMERLEŞİYOR

- **Diyarbakır Zindanında bir kadın tutuklu katledildi**
- **Adana Cezaevinde direniş var**

Bir yandan faşist-sömürgeci mahkemeler bol bol idam cezaları yağdırırken, diğer yandan da bütün çabalara rağmen teslim alınamayan savaş esirleri üzerinde faşist-sömürgeci zindanlarda sistemli bir imha hareketi sürdürülmektedir. Özellikle 1987 yılına girerken her iki alanda da sürdürülen çabalarda büyük bir artış gözlenmektedir. Hemen her gün bir mahkeme, bir gruba verdiği cezayı açıklamakta ya da açtığı yeni davayı duyurmaktadır. Özellikle Diyarbakır ve Adana zindanlarında yeni yıla girişle birlikte, yoğunlaştırılan yeni zulüm biçimleriyle devrimci tutuklular üzerindeki imha faaliyetinin hızlandırılmaya çalışıldığı görülmektedir.

Gazetemize ulaşan haberlere göre yılbaşından beri her iki cezaevinde de yeni bazı uygulamalar geliştirilmeye çalışılmaktadır. Diyarbakır zindanında yılbaşında baskılar öyle bir noktaya vardırılmıştır ki, savaş esirlerinin açlık grevleri biçimindeki direnişleri gündeme gelmiş, bundan korkuya kapılan rejim ve zindan yönetimi baskının biçimini değiştirmek zorunda kalmıştır. Şimdiye kadar sürdürdüğü çabalarla zindanlarda direnişi kıramayan, tersine geniş gücün kaya gibi direnişiyle karşılaşan, önce zindanlarda başlatılıp daha sonra da dışarıya saldığı 3-5 çapulcu ajanıyla, yürütülen ulusal direniş mücadelesi karşısında

Devamı 15. sayfada

Türkiye İnsan Hakları Derneğinin Açıklaması:

150 KİŞİ İŞKENCEDE ÖLDÜRÜLDÜ

Gün geçtikçe faşist rejimin çirkin suratı daha açık bir biçimde ortaya çıkıyor. Her birisi bir insanlık suçu olan ve her birisi için tek tek hesap sorulması gereken insanlık dışı vahşet uygulamalarının en yoğun yaşandığı alanların başında faşist zindanlar gelmektedir. Son dönemlerde, cuntanın bu alanda işlemiş olduğu suçlar eksik ve çarpıtılarak da olsa zaman zaman açıktan konuşulur oldu. Nitekim geçtiğimiz günlerde Türkiye İnsan Hakları Derneği Başkanı Nevzat Helvacı yaptığı açıklamada, *"Şimdiye kadar Türkiye'deki çeşitli cezaevlerinde 150 kişinin yaşamlarını yitirdiğini ve bunlardan 97'sinin işkence sonucunda katledildiklerinin tespit edildiğini"* belirtti. Verilen sayıların ancak şimdiye kadar saptayabildikleri kişiler olduğuna dikkati çeken Helvacı, bu rakamın yapılacak araştırmalarla daha da artacağını vurguladı.

Kuşkusuz gerçek rakam bunun çok çok üstündedir. Hatırlanacak olursa PKK'li savaş esirlerinden Muzaffer Ayata, 6 Şubat 1986 tarihli duruşmasında sadece Diyarbakır Askeri Cezaevinde 1981-84 yılları arasında

Devamı 15. sayfada

Faşist Türk Ordusu İçinde Huzursuzluk Artıyor

3 ASKER KAÇARAK YUNANİSTAN'A SIĞINDI

Edinilen bilgilere göre, faşist Türk ordusu içindeki huzursuzluk ve çalkalanma gittikçe artmakta, 3 asker daha görev anında kaçarak Yunanistan'a sığınmış bulunmaktadır. 1987 yılına girişin açılışı olarak gerçekleşen kaçış olayı, Türkiye-Yunanistan sınırında Türk askerlerinin Yunanistan topraklarına girişiyle meydana gelen ve bazı askerlerin ölümü ve yaralanması ile sonuçlanan sınır çatışmasının hemen ardından gerçekleşmiştir. Çatışma ardından Türk ordusu içinde dayanılmaz hale gelen baskı ve zulüm karşısında askerler çareyi kaçmakta bulmuşlar, her türlü tehlikeyi göze alarak böyle bir olaya başvurmak zorunda kalmışlardır.

Bilindiği gibi, Kürdistan'da yükselen 15 Ağustos silahlı atılımı karşısında Türk ordusu içinde büyük bir panik ve korku gelişmiş, bu durum giderek huzursuzluğun artmasına, askere gitmemeye ve peşpeşe gelişen askerden kaçış olaylarına yol açmıştı.

Devamı 15. sayfada

1987 KIŞ TAARRUZUNDA FAŞİST-SÖMÜRGECİ BİRLİKLERE VE AJAN-MİLİS ÇETELERE AĞIR DARBELER VURULDU

Baştarafı 11. sayfada

bu hainlerin cezalandırılması için devrimci kuvvetlere ısrarlı taleplerde bulunmaya başladılar. Bu doğrultuda, düşmana uşaklık yapan bu güçler, ulusal kurtuluş kuvvetleri tarafından birçok kez uyarıldılar, yanlış yolda oldukları, faşist Türk sömürgecilerine hizmet etmekle hiçbir sonuca ulaşamayacakları, böylece halk düşmanı haline geldikleri belirtilerek, bundan vazgeçip halk saflarına geçmeleri doğrultusunda bilgilendirildiler. Ancak bütün bu çabalara rağmen, bu güçler halka ve ulusal kurtuluş mücadelesine karşı düşmanlıklarını arttırarak sürdürdüler ve bunda ısrarlı olduklarını ortaya koydular.

Bilindiği gibi, bu çetelere de ders olması kabilinden, 1986-87 kışına girerken Gercüş'te büyük bir devrimci eylem gerçekleştirildi; kurtuluş kuvvetleri tarafından Gercüş kasabası basılarak karakol kurşunlandı, hükümet binası yakıldı ve geniş bir kitle gösterisi yapıldı. Bundan da ders çıkarmayıp çeteciliklerini sürdürünce bu hain takımını imha etmek artık kesin bir zorunluluk haline geldi. Durumu izleyen devrimci kuvvetler, alandaki çete gücünü bir arada ve toplantı halinde yakalamayı başardılar ve toplantı evini kuşatmaya aldılar. "Teslim olmaları" doğrultusundaki çağrıya çetelerce olumsuz karşılık verilip silah kullanmak istenince, devrimci güçler tarafından bomba ve silahlarla ev yerle bir edildi ve çete grubu tümden safdışı bırakıldı.

Gerçekleştirilen eylem yöre halkı tarafından büyük bir coşkuyla karşılandı. Taleplerinin etkin bir biçimde yerine getirildiğini gören halk, kurtuluş güçlerine ve mücadelesine daha çok destekte bulunarak bunu gösterdi. Böylece, alanda ajan-milis çetecilik temizlenirken, Kürdistan genelinde de tümden temizlenmesi doğrultusunda bu eylemin büyük bir etkisi oldu.

merkezinde bulunan her iki evi de askeri kışla içinde olan Kasım Abzet isimli ajanı, yöre halkına en büyük kötülüğü yapan ve yörenin en meşhur ajanıdır. Korkudan bir süredir köye gelemeyen ve kasabadan da çıkamayan bu hain, köyde Yakut ailesi denen gücü kendi durumuna getirmeyi başarmıştır. Defalarca uyarılmasına rağmen bu aile ajanlıktan vazgeçmemiş, daha da azgınlaşması üzerine şiddet kullanmak zorunlu olmuştur.

Bilindiği gibi, 12 Ağustos 1986'da gerçekleştirilen ve 20'den fazla komandonun ölümü, 30'dan fazlasının da yaralanması ile sonuçlanan büyük saldırı eylemi bu köyün yakınlarında olmuştu. Eylemden sonra yüze yakın köylüyü tutuklayıp ağır işkencelere tabi tutmak, birçoğunu idamla yargılamak gibi vahşi bir faşist-sömürgeci baskı alanda uygulanmıştı. Bu baskıların uygulanmasında en gayretkeş rolü Kaso haini ile Yakut ailesi oynadı. Onlarca yurtseveri ihbar ederek, hatta bizzat faşist ordu birlikleriyle operasyonlara katılarak halka karşı büyük suçlar işledi. Bütün uyarılara rağmen buna devam etti. Bu durum karşısında, bir uyarı özelliği de taşıyan bir eylemle, bu işe elebaşılık yapan bir kişi daha önce cezalandırıldı ve diğerlerinden faşist-sömürgeci rejimle ilişkilerini kesmeleri istendi. Buna rağmen, vazgeçmek yerine silahlanarak devrimci kuvvetlere karşı savaşa katılmak yolunu seçince, bu güce hakkettiği cezayı vermek zorunlu hale geldi. Ve bu ceza, iki metre kar altında 22 Ocak günü yaptıklarına uygun bir biçimde verildi. Hainlerin cezalandırılması eylemi yöredeki çeteleri darmadağın etti, azılı bazıları kaçıp alanı terkederken, aldatılan ya da zorla silah verilen birçokları da devrimci kuvvetlere sığınarak teslim olma ve halktan affedilme yolunu seçtiler. Komando taburunun bir aileyi bile koruyamaması, hatta kendinin bile büyük bir korku içinde yaşaması, halkın gözündeki korkutuculuk rolünü azalttı ve halk faşist-sömürgeci orduya karşı duyduğu büyük kinini kendine duyar hale geldiği güvenle birleştirdi.

İdil'de Pusuya Düşürülen Üç Komando Öldürüldü

Devrimci kış taarruzunun önemli bir halkası da Mardin'in İdil kasabası kırsal alanında gerçekleştirilen devrimci eylemle yaşandı. Ocak ayının ilk günlerinde, yörede yaptığı operasyonlarla yurtsever halk kitleleri üzerinde vahşi bir baskı ve zulüm uygulayan bir komando timi devrimci kurtuluş kuvvetleri tarafından pusuya düşürülerek safdışı bırakıldı. Bir akşam üzeri gerçekleştirilen ve faşist komando timinin uzun süre izlenmesi sonucunda meydana gelen olayda en az 3 komando öldürülürken, timin geriye kalan askerleri de çeşitli biçimlerde yaralandılar. Halkımıza karşı yapılanları misliyle ödettireceğine and içmiş olan Halk Kurtuluş Ordumuzun birliği, andının gereğini başarıyla yerine getirdikten sonra alandan uzaklaştı.

Bilindiği gibi, İdil alanı son yıllarda savaşın en çok yoğunlaştığı alanlardan biridir. Yurtsever halk topluluğu ve stratejik yeriyle şimdiye kadar çok sayıda silahlı çarpışmaya sahne olmuş, bu çarpışmalarda onlarca faşist-sömürgeci asker öldürülmüş ve yaralanmıştır. 1986'nın aynı günlerinde, bir hainin ihbarı sonucu meydana gelen bir silahlı çarpışmada, çok sayıda düşman askeri öldürülürken, halkımızın kahraman savaşçısı Hasan SEVİLGEN yoldaş da şehit düşmüştür. Alanda denetimini büyük oranda kaybeden faşist-sömürgeci düşman, araba yolunu ve petrol boru hattını koruyabilmek için her yüz metrede bir devriye bulundurmakta, korkularından yalnız bekleyemeyen askerlerinin yanında yöre halkından insanlar bulundurmaya, denetimi böylece sağlamaya çalışmaktadır. Halk bunu kabul etmediği için de yöre halkı üzerinde daha yoğun bir askeri zulüm uygulamaktadır. Kurtuluş birliğimizin gerçekleştirdiği son eylem, düşmanı çok daha fazla korku içine sokarken, halk tarafından coşkuyla karşılanmış, düşmanı operasyon yapamaz hale getirerek halk üzerindeki baskıyı azaltmış, Hasan yoldaşın ve halka karşı uygulanan zulmün öcünü almış, yeni yılda alanda çok daha yoğun bir savaşın süreceğini ve işlenen her suçun cezasının mutlaka verileceğini göstermiştir.

Uludere'nin Kıror Köyünde Bir Komando Taburu Bir Hainin Evini Koruyamadı

Kış Taarruzunun önemli bir parçası da, Hakkari'nin çeşitli alanlarında gerçekleştirilen bir dizi eylemle sürdürüldü. Bu eylemlerden en büyüğü, Uludere'nin Kıror köyünde 22 Ocak 1987 günü gerçekleştirildi. Ajan-milis çete grubunun toplantı halinde bulundukları eve yönelik gerçekleştirilen bombalı saldırıda 8 kişi öldü, 10'dan fazlası da yaralandı. Köyde sürekli bulunan ve bu hainin evini korumakla da görevli olan faşist Türk ordusunun en seçme komando taburu olaya müdahale bile edemedi. Bu durum, halkta büyük bir umut ve güven yaratırken, sömürgeciliğe uşaklık edenleri büyük bir korku ve panik içine soktu.

Uludere'nin, son yıllarda savaşın en çok yoğunlaştığı alanlardan biri olduğu bilinmektedir. Her köyünde, resmi olarak bölük, gerçekte ise tabur düzeyinde bir faşist ordu birliği bulunmaktadır, daha küçük birlikler korkudan alanda bulundurulamamaktadır. Kendi inini çok az terkedebilen bu birlikler, bulundukları yerlerini korumak ve parmakla gösterilecek kadar az olan hainin evini güvenlik içinde tutmak ile meşguldürler. Bu köylerden en stratejik konumda olan birisi de Kıror'dur. Bu köyün, hem köyde hem de kasaba

Midyat'ta Hainler Hakkettikleri Cezayı Buldular: 6'sı Asker 16 Ölü, 5 Yaralı

Türk sömürgeciliğine ağır kayıplar verdiren devrimci kış operasyonlarımızdan en şiddetlisi Mardin'in Midyat ilçesinde gerçekleştirildi. 23 Ocak 1987 tarihinde Midyat'ın Başyurt

köyüne bağlı Gündükkörte mezrasında, kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından hain-milis çetelere yönelik bir operasyon gerçekleştirildi. Aynı anda iki ayrı eve baskın düzenleyen birliklerimizin bu iflah olmaz çetelerin evlerini başlarına yıkması sonucunda 10 kişi öldü, 5 kişi de yaralandı. Aynı gün köyden ayrılırken de sömürgeci ordu sürüleriyle çarpışmaya giren kurtuluş kuvvetlerimiz düşman ordusundan da 6 asker öldürerek alandan ayrıldılar.

Edinilen bilgilere göre olayın gelişmesi şu şekilde oldu: Gündükkörte mezrasında oturan ve Türk sömürgecileri tarafından ulusal kurtuluş mücadelemize karşı silahlandırılarak halka ve devrimcilere karşı girişilen tüm alçakça uygulamalarda piyon gibi öne sürülen hain-milis çetelere ait iki ev devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından sarıldı. Ardından evlere girerek içerdekileri etkisiz hale getiren birliklerimiz, evde bulunan çeteleri yargılamak üzere birlikte götürmek amacıyla dışarı çıkarttı. Sözkonusu hain çeteler bir araya getirilip alandan uzaklaşılmak üzereyken, evde saklanıp daha önce farkedilmediği anlaşılan kişiler tarafından grubun üzerine ateş açıldı. Bunun üzerine birliğimiz, çeteleri orada cezalandırırken, etkin ve ani bir müdahaleyle evlerden açılan ateşi de susturarak bu hainlerin sömürgecilerden aldıkları silahlarla adeta bir cephaneye dönüştürdükleri evlerini de başlarına yıktı. Kurtuluş kuvvetlerimiz köyden ayrılacağı sırada hain çetelerin yardımına gelen bir sömürgeci ordu birliğiyle karşılaştı ve yoğun bir çatışmaya girişildi. Düşman güçlerinden 6 asker öldürerek saflarını darmadağın eden birliğimiz kayıp vermeden alandan ayrıldı. Düşman bu olayı ve askeri kayıpları ısrarla gizlemeye çalıştıysa da başaramadı, anında tüm yörede

duyulan olay sevinçle karşılandı ve geniş yankılar uyandırdı.

Düşmana, 6'sı asker olmak üzere toplam 16 ölü ve 5 yaralı ile verdirilen bu ağır kayıp, aynı zamanda milis çeteciliğin de bu alanda bir daha dirilmemek üzere çöküşünün göstergesi oldu. Oysa Türk sömürgecileri son dönemlerde en çok bu alanda çeteciliği örgütlemeye hız vermişti ve bu alana büyük umutlar bağlamıştı. Öyle ki, bu hain çeteler devrimcileri alana sokmamak için alan koruması düzenine geçirilmişti. Bu hain yapının temizlenmesiyle yurtsever yöre halkı da bunların ihbar ve baskınlarından kurtularak, ulusal kurtuluş mücadelesine daha çok destek sunma olanağına kavuşmuştur.

Kış Taarruzunda gerçekleştirilen diğer eylemlerden bazıları da şöyledir:

16 Kasım 1986 tarihinde Diyarbakır'ın Dicle ilçesine bağlı Gelincik köyü yakınlarında bir baskın düzenleyen kurtuluş kuvvetlerimiz, ajan-milis Abdullah Avşar'ı ölümle cezalandırmıştır. Olayda milis-çetenin oğlu Salih Avşar da ağır yaralanmıştır.

24 Kasım 1986 tarihinde Çukurca-Şırnak arasındaki Taşdelen köyü yakınlarında bulunan şantiyeye kurtuluş güçlerimiz tarafında baskın düzenlenmiştir. Baskında sömürgecilere ait 4 araç ve 1 Jeneratör ateşe verilerek tahrip edilmiştir.

25 Kasım 1986 günü, Şırnak kırsalında kurtuluş kuvvetlerine bağlı bir birliğimiz, kendilerinden teknik ve sayıca çok üstün olan bir sömürgeci operasyon birliğiyle çatışmaya girmiştir. Devrimci birliğimizin sayı azlığı ve konumlandıkları yerin olumsuzluğunu gören işgalci faşist ordu sürüleri, onları imha etme hevesine kapılarak etraflarını sarmıştır. Fakat hiç ummadıkları bir ateşle karşılaşan düşman birliği ağır kayıplar verip hezimete uğramış ve birliğimiz hiçbir kayıp vermeden alandan ayrılmıştır. Düşman, 2 er ve 1 köy korucusu öldü biçiminde açıklama yaptıysa da, yöre halkı düşman kayıplarının çok daha fazla olduğunu söylemektedir.

25 Kasım 1986 günü, Eruh'ta kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından defalarca uyarılmasına rağmen, düşmana uşaklık etmekten vazgeçmeyen bir milis-çete ölümle cezalandırılmıştır.

28 Kasım 1986 günü, Uludere yakınlarında bulunan bir şantiye, kurtuluş güçlerimiz tarafından basılarak, sömürgeci operasyon birliklerine dağlık kesimde yol yapan 3 dozer imha edilmiştir.

27 Kasım 1986 günü, Siirt'in Şırnak ilçesine bağlı Güleçler köyü yakınlarında kurtuluş kuvvetlerimize bağlı bir birlik sömürgeci ordu sürüleriyle çatışmaya girmiştir. 1 saat kadar süren çatışmada 1 düşman askeri öldürülmüş birçoğu da yaralanmıştır. Devrimci birliğimizin hiç kaybı olmamıştır.

9 Aralık 1986 tarihinde, Diyarbakır'ın Dicle ilçesine bağlı Kırkpınar köyü civarında kurtuluş kuvvetlerimiz düşman güçleriyle girdiği çatışmada milis-çete Mustafa Akbaz'ı ağır yaralamıştır.

1986'dan 87'ye girilen günlerde kurtuluş kuvvetlerimiz Dersim ve Ovacık merkezlerinde çeşitli noktalara yönelik operasyonlar düzenlemiştir. Eylem sırasında dağıtılan yaygın bildirilerle de, alanda oynanmak istenen düşman oyunları teşhir edilmiştir. Kalabalık sayılarla gerçekleştirilen operasyonlar sırasında, sömürgeci ordu ve polis güçleri hiçbir müdahalede bulunamamıştır. Bölgedeki gücümüzün açık bir kanıtı olan ve halka büyük bir güven veren eylemler, kitleler tarafından sevinç ve coşkuyla karşılanmış ve düşmanın acizliğini bir kaz daha gözler önüne sermiştir.

10 Ocak 1987 tarihinde, Siirt'in dağlık kesimlerinde sömürgeci operasyon birliklerine yol açan ve milisçeteler tarafından korunmaya alınan çok sayıda araç kurtuluş güçlerimiz tarafından tahrip edilmiştir. Bu tür eylemlerimiz düşmanın bölgede hareket edebilme olanaklarını ortadan kaldırmaktadır.

Dağılan Ajan-Milis Çete Yeni Biçimlerde Örgütlenmek İsteniyor

Devrimci Kış Taarruzu ile faşist-sömürgeci birliklere ve ajan-milis çetelere vurulan ağır darbeler sonucunda, çetecilik mevcut yapısıyla işlemez kılınarak çökertilmiştir. Ancak daha başlangıçtan beri ajan-milis çetecilik üzerine çokça hesaplar yapan ve bu hain kesime önemli oranda umut bağlayan Türk sömürgecilerinin, bunları yeni biçimlerde örgütlendirerek bir süre daha ulusal kurtuluş mücadelemize karşı kullanacakları anlaşılmaktadır. Sömürgecilerin şimdi yaptığı hazırlık, çetelerin sayılarını azaltarak bir araya toplamak ve düzenli birlikler haline getirmek doğrultusundadır. Daha modern silahlarla donatılarak ve tek tip asker elbiseleri giydirilip bir nevi paralı asker durumuna getirilmek isteniyor.

Aslında faşist sömürgecilik ajan-milis çeteciliği örgütlenmek için daha ilk adımları atığında bile böylesi bir örgütlülüğü hedeflemekteydi. Ne var ki, bunu kademe kademe ve sinsice uyguladı. Önce belirli kesimleri ajanlığa, ihbarcılığa teşvik etti. Ardından çeşitli etmenlerle -hain feodaller aracılığıyla, baskı ya da para vb- ellerine silahlar tutuşturularak, "sadece kendinizi, evinizi ve köyünüzü koruyun" dendi. Daha sonra adım adım köy cevresinde nöbet tutturma, ordu sürüleri ve kontr-gerilla timlerinin önünde operasyonlara çıkarılma vb. aşamalardan bugünkü konuma kadar getirildiler. Ve hatırlanacağı üzere bir ara sayıları 25-30 bine kadar çıkarıldı. Ancak devrimci birliklerimizin yoğun çabaları sonucu eğitilen, ikna edilen büyük bir kesimi silahları geri sömürgecilere iade ederek bu onursuz konumdan kurtuldular. Hatta aralarında sömürgecilerin gerçek amaçlarını öğrenen, devrimcilerin şahsında ulusal kurtuluş düşüncesiyle tanışarak benimseyen bir çoğu, ya silahlarıyla birlikte kurtuluş kuvvetlerine katıldılar, ya silahlarını veya mermilerini devrimcilere verdiler, ya da devrimcilerin verdikleri görevleri yapar duruma getirildiler. İkna olmayanlar, bilinçli düşmanlığı sürdürenler de devrimci şiddet yasası gereği, para cezasından ölüm cezasına kadar çeşitli uygulamalarla önemli oranda sindirildiler. En son kalıntıları ve aynı zamanda en iflah olmazları da '87 Kış Taarruzu ile çökertilerek işlemez kılındı.

Şimdi daha da çaresiz bir duruma düşmüş bulunan sömürgeciler, bu insanlıktan çıkmış tortu, lümpen-serseri unsurlardan 5 bin kadarını düzenli birlikler haline getirerek, bir milyonluk faşist ordu sürüleriyle başa çıkamadığını bu 5 bin serserinin elliyle başaracağını umut etmektedir. Evet, bu komik durum, aynı zamanda düşmanın çaresizliğini ve çıkmazını açıkça ortaya koyması açısından da oldukça ilginçtir.

Faşist Sömürgecilerin Köyleri Sürgün Etme Çabaları Yoğunlaşıyor

Sömürgeci-faşist rejimin, gelişen devrimci direniş mücadelemiz karşısında içine düştüğü çaresizlik ve aciziğin en açık bir kanıtı da köy sürgünleri yöntemidir. Emperyalist efendilerinden öğrendikleri ve bir "özel savaş" yöntemi olarak, savaşın yoğunlaştığı alanlarda öteden beri uygulamaya çalıştıkları "stratejik köyler" oluşturma, "alan boşaltma", köyleri toptan veya kısmen yakıp-yıkma vb. yöntemleri şimdi de Dersim'de, özellikle Mazgirt yöresinde hayata geçirmek istemektedirler.

Anımsanacak olursa, ulusal direniş mücadelemizin en çok geliştiği alanlarda, Hakkari, Siirt, Van, Mardin, Dersim vb. yerlerde daha 1985'ten başlayarak bu tür uygulamalar gündeme getirilmişti. Bir yandan "stratejik köy" uygulamasıyla sömürgeci-faşist otoritenin sarsıldığı, yerine devrimci otoritenin hakim olmaya başladığı alanlarda bulunan köy ve mezraları boşaltarak kendince uygun noktalara toplarken, bir yandan da tüm baskı, zulüm ve işkencelerine rağmen mücadeleye maddi-manevi her türlü desteği sunmaktan geri durmayan köyleri yakıp-yıkmakta ve halkı zorla başka alanlara göçe zorlamaktaydılar. Bu tür örneklerin geçmişte çokça yaşandığı bilinmektedir. Faşist rejimin bu doğrultudaki en sistemli çabasına da "Güney Van Projesi" adıyla giriştiği uygulamalarda tanık olundu. Öyle ki, gelişmekte olan direniş mücadelemiz açısından stratejik önemi büyük olan Van ve Hakkari arasında birkaç ilçeyi kapsayan geniş alanı devrimcilerden arındırarak tamamen kendi denetimine almayı amaçlamaktaydı. Böylece güney-kuzey arasındaki bağlantının zayıflatılacağı hesaplanıyordu.

Benzer uygulamalara en çok başvurulan bir alan da Dersim alanı olmuştur. Düşman, devrimci direnişin gelişmesini önlemek için durmaksızın yöntemler 'icat edip' uygulamaya çalıştı. Atalarından devraldıkları vahşet yöntemleriyle en olmadık katliamlara giriştiler, yaz-kış demeden her gün operasyonlar geliştirdiler. Bir yandan da "beyaz katliam" girişimlerini, papaz politikalarını aralıksız sürdürdüler. En düşkün, en aşağılık ihanetin bin bir çeşidini türetip bundan medet umdular. Munzur dağlarındaki köy, mezra vb. yerleşim birimlerinden onlarcasını bir araya toplayarak "stratejik köyler" oluşturmaya çalıştılar. Yine, kimi zaman zorla, "mecburi iskan" kanunlarıyla, kimi zaman da uyguladıkları ekonomik yöntemlerle her türlü geçim olanağını ortadan kaldırıp halkı göçe mecbur ettiler. Bu göçlerin önü Türkiye'yi aşarak Avrupa metropollerine çoktan ulaştı.

Ne var ki, tüm çaba ve çırpınışına rağmen düşman amacına ulaşamadı ve hiçbir zaman da ulaşamayacaktır. Sömürgeci-faşist düşmana ve her soydan işbirlikçisine gün geçtikçe daha etkin darbeler vurarak gelişen devrimci direniş, bugün bir daha sökülmemek üzere alanda kök salmıştır. Ve 1987'ye girdiğimiz şu dönemde devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz, PKK'öncülüğünde ve ERNK bayrağı altında birliğini ve gücünü daha da pekiştiren halkımızdan aldığı en geniş destekle, düşmana bu alanda da kahredici darbeler vurmakta, şehir merkezlerine kadar inerek operasyonlar düzenlemekte ve köhnemiş rejimi adeta temellerinden sarsmaktadır.

İşte, düşmanın hiçbir baskı ve şantaj yöntemi, öncüsüne güveni giderek artan yöre halkının ulusal kurtuluşçu saflara katılmasını artık önleyemiyor. Tam bir çıkmaza giren faşist rejim bunun üzerine yeniden köy sürgünlerine başvurarak, çeşitli alanları tamamen boşaltarak çözümsüzlüğüne çare aramaktadır. Bu amaçla her türlü baskıya rağmen mücadeleye en çok destek sunan, son dönemlerde onlarca kişinin saflara katıldığı Mazgirt yöresinde Şevkan, Beroj, Golek, Gomek,

Kereç vb. birçok köy zorla İzmir, Manisa gibi yörelere sürgün edilerek bu alan tamamen boşaltılmak istenmektedir.

Fakat şimdiye kadar başvurulan tüm yöntemler gibi bu yöntemin de kemalist-faşist rejimi çöküşten kurtaramayacağını; ve kurtuluşu için PKK öncülüğünde ayağa kalkan halkımızı durdurmanın artık olanaksız olduğunu dost da, düşman da görüp anlamalıdır. Bunun en açık kanıtı da, adı geçen köylerde yaşayan halkın faşist rejimin bu uygulamasına karşı çıkarak direnmesidir.

Devrimci Eylemler Bütün Komploları Boşa Çıkarıyor

Kış Taarruzunun önemli bir etkisi de, ulusal kurtuluş mücadelemize karşı içte ve dışta tezgahlanan bütün komploları boşa çıkarması oldu. Daha 1987 yılına girilir girilmez Türk sömürgecilerinin ulusal kurtuluş mücadelemize karşı oldukça geniş bir biçimde ve çok yönlü olarak planladığı anlaşılan kampanyanın belirtileri uç vermeye başlamıştı. Sömürgeciler, ağır kış koşullarını düşünerek bu dönemde böylesi bir eylemliliğe ihtimal veremiyor, o nedenle tüm hesaplarını bahar eylemliliğine yönelik yapıyordu. Büyük ihtimalle içte ve dışta çeşitli komplolar da plana alınarak, ağırlıklı olarak da yalan-karalama faaliyetlerine hız verilecekti. "İrtica sorunu"nun bilinçli olarak gündeme getirilip öne çıkarılması, hatta giderek PKK'yle ilişkili gösterilmeye çalışılması, yine burjuva basının sayfalarında PKK'ye yönelik uydurma haberlerin görülmeye başlanması bu girişimlerin ilk belirtileriydi. O tarihlerde bir tek Tercüman'da bile yer alan şu birkaç örnek bu gerçekliği daha da anlaşılır kılmaktadır: *"PKK yeraltına iniyor. Yasadışı bölücü PKK'nın, devlete karşı gerçekleştirdiği bölücü faaliyetler ve eylemlerinde beklenen başarıyı elde edememesi yüzünden örgütün yeraltı faaliyetlerine geçeceği belirtildi."* (18 Ocak 1987, Tercüman) *"Bölücü örgüt PKK'dan itiraf: Bozguna uğradık."* (14 Ocak 1987, Tercüman) *"PKK'ye büyük gözaltı!.. Olof Palme'nin geçen yıl öldürülmesinden ve güvenlik yetkililerinin... PKK terör örgütünü kesinlikle suçlayarak bazı militanlarını tutuklamasından sonra bölücü eşkiya için Batı ülkelerinde 'büyük gözaltı' başladı."* (15 Ocak 1987, Tercüman) *"PKK'dan irtica eylemi."* (1 Ocak 1987, Tercüman) *"PKK baltayı taşa vurdu. PKK'nın aralarında üst düzey yöneticilerinin de bulunduğu bazı elemanlarının... Hıristiyanlıklarını ilan etmesi, örgüt içinde 'din kavgasına' sebep oldu."* (11 Ocak 1987, Tercüman)

İşte bu tür yalan ve uydurma faaliyetlerle sömürgeciler bahara hazırlık yapmaktaydılar. Fakat Kış Taarruzu ile baltanın taşa değil, tam da faşist rejimin boynuna vurulduğu ortaya çıkınca bu kez de aynı sayfalarda beddua ve küfür iniltileri duyulmaya başlandı: *"Yine kudurdular", "Elleri kırılasıcalar"* vb.

Öte yandan dışta da bir kez daha –ve belki de son bir umutla– alevlendirilen Palme olayı, sonuçta yine düşman için hüsran oldu. Bu çırpınış, İsveç devleti başta olmak üzere komplocu güçlerin çok daha geniş boyutlarda tecritine yol açtı. Çünkü, Kürdistan'ın karlı dağlarında, faşist rejimin 'canına ot tıkamakta' olan PKK'nin böylesi bir olayla ilgisi olduğuna kimseyi inandırmak da artık mümkün değildi.

Ayrıca yukarıdaki paragraflarda kısaca değinilen çeteciliğin ve köy sürgünleri, alan boşaltma vb. uygulamaların da boşa çıkarılması, yine kış eylemliliğinin sonucu olmuştur.

1987, Ulusal Kurtuluş Mücadelemizde Büyük Bir Hamle Yılı Olacaktır

İçte ve dışta sağladığı önemli gelişmelerle 1987 Kış Taarruzu, ulusal kurtuluş mücadelemizde bir dönüm noktası niteliğindedir. Ağır ve olumsuz kış koşullarında yaratılan bu güçlü eylemlilik, düşman cephesinde adeta bir bozgun havası estirmiş, Türk sömürgecilerinin en üst düzeydeki yetkililerini çöküş ve çaresizliklerini en açık biçimde itiraf etmek zorunda bırakmıştır. Sömürgecilerin İçişleri Bakanı Yıldırım Akbulut'un, ordu sürülerinin operasyona çıkma cesaretini bile gösteremediği gerçeğini kitlelerden gizlemek amacıyla yaptığı *"... emin olun ki, bölge hakimiyeti bizim elimizdedir"* biçimindeki açıklamanın ne derecede inandırıcı olduğu, kullanılan ifadede bile rahatlıkla anlaşılmaktadır. Yine aynı yetkilinin, *"Başka tedbir varsa bilen çıksın söylesin"* şeklindeki açıklaması da, düşmanın çaresizliğini ve çırpınışını tartışmasız ortaya koymaktadır. Gerçekten de, en son çareler olarak başvurulan toplu köy sürgünleri, komploculuk, hain-milis çetecilik vb. yöntemlere bağlanan az-buçuk umut da devrimci kış operasyonları sonucunda yerle bir edilerek sömürgecileri yeni baştan 'tedbir' arar hale getirmiştir.

Diğer yandan bu eylemlilik, Partimizin, Cephemizin ve Halk Ordumuzun gücünü ve ulusal kurtuluş mücadelemizin vardığı düzeyi de çok net bir şekilde ortaya koyabilecek niteliktedir. Gerillanın, Kürdistan gibi bir ülkenin kış koşullarında böylesi bir hareketliliğe ulaşması, 1987'nin, ulusal kurtuluş mücadelemizde büyük bir atılım yılı olacağını şimdiden müjdelemektedir.

Bu özelliklerinden dolayı modern KUKM; tarihin derinliklerinden sürüp gelen ağır sorunlar temelinde acımasız bir boğuşmanın sürdüğü, güçler dengesinin giderek hassaslaştığı, öyle ki, küçük bir ağırlığın yerinden oynamasının bile büyük gürültülere, hatta altüst oluşlara yol açabileceği Ortadoğu bölgesinde bugün daha da önemli bir konum arzetmektedir.

NEWROZ'A ÇAĞRI

Halkımız ve onun öncü gücü '87 Newroz'unu büyük görevlerle yüklü, fakat her zamankinden daha yoğun bir hazırlık, coşku ve azimle karşılamaktadır. Böylesi bir coşku, azim ve görev bilinciyle bu yıl, Kürdistan dağlarının doruklarında, ovalarda, Ortadoğu'da ve Avrupa'nın birçok ülkesinde (yaklaşık yirmi yerde), **"Newroz Birlik, İsyan ve Direniş Geceleri"** *adıyla kutlanacaktır.*

Diğer halklarda olduğu gibi Kürdistan'da da her ulusal günlerin kutlanışında, günün anlam ve önemi üzerinde durulmakta, değerlendirmeler yapılmakta ve bunlar bilince çıkarılmaya çalışılmaktadır. Geçmişte yapılan değerlendirmelerde, Newroz veya Nuroz (yeni gün)'un ilk kutlanış tarihi ve halk dilinde efsaneleşen Demirci Kawa olayı, modern ulural kurtuluş mücadelemizin gelişimi, Çağdaş Kawa Mazlum DOĞAN'ın 21 Mart '82'de faşist zindanlarda yaktığı ateş ile direnişin yenilmezliğini, direnişin zafer kazandığını ilan ederek düşmanı kahrettiği ve bütün bu direnişlere sahip çıkışın bir ifadesi olan ERNK'nin 21 Mart 1985'te ilan edildiği belirtilmiş, birçok yazıda bunlar genişçe değerlendirilmişti. Elbette '87 Newroz'unu kutlarken bunların üzerinde tekrar durmak, günün anlam ve önemini daha derin bir şekilde bilince çıkarmak gerekecektir. Fakat sorun sadece bununla sınırlı kalırsa, bu eksik bir yaklaşım olacaktır.

Evet Newroz öz tanımıyla düşmana karşı direniştir, direnişin zafer kazanmasıdır. Yeni bir günün; kölelik zincirlerinin kırıldığı özgür bir yaşamın başlangıcıdır. Demirci Kawa olayı bunun ilk adımıdır. Bütün düşman saldırılarına rağmen halkımız günümüze kadar bunu yaşatabildi. Ancak modern ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişimi Newroz'u gerçek anlamına, çağdaş bir öze kavuşturdu. Çağdaş Kawa Mazlum DOĞAN olayı ve ERNK'nin böyle bir günde ilan edilişi, zafer için birliğin ve direnmenin şart olduğunu, birlik ve direnmenin ise mutlaka zafer yaratacağını kanıtladı. Fakat Newroz bununla da sınırlı kalmayacak, halkımız Newroz'u Bağımsız-Birleşik-Demokratik bir Kürdistan'da Ulusal Bayram olarak kutlamayı mutlaka başaracaktır.

Açıktır ki böylesi bir zaferi yaratmak için de fedakarlık, fedakarlık ve yine de fedakarlık gerekecektir. Bedelsiz en ufak bir şeyin alınmadığı bilinirken, sınırlı fedakarlıklarla zaferi yakınlaştırmak bir yana, daha da uzaklaştırılacaktır. Bu nedenle '87 Newroz'u bütün devrimci ve yurtseverler açısından güzel vatanımız Kürdistan'ın dağına, ovasına, suyuna, güneşine, insanına ve bütün olumlu değerlerine daha fazla sarılmanın, buna bağlılığı bir tutku haline getirmenin, kaybedilenleri tekrar kazanmak için hiçbir bedelden kaçınmamanın, bir nebze nefesimiz, bir damla kanımız kalana kadar zafer için yaşamanın ve savaşmanın adı olmalıdır. Şunu bilmek gerekir ki zaferin uzak veya yakın oluşunu –dışımızdaki olaylar etkilese bile– devrimcilerin ve yurtseverlerin devrime yaklaşımları belirler. Bu nedenle bütün devrimci ve yurtseverlerin '87 Newroz'unu yeni bir sürecin başlangıcı olarak ele almaları, mücadeleye ve devrime yaklaşım durumlarını değerlendirmeleri gerekiyor. Bu konuda tarihe karşı sorumlulukların yerine getirilip getirilmediği konusunda kendisini değerlendirip olumsuzluklarından, hata ve yetersizliklerinden arınması gereken sadece öncü güç değildir. Öncü bu konuda yapılması gerekenleri yapmış, aylarca sürdürülen tartışmalarla kendisini yeni mücadele sürecine hazırlamıştır. Fakat, eğer dava sadece öncü saflarında yer alanların davası değil de bir halkın bağımsızlık ve özgürlük davası olarak kabul ediliyorsa, o zaman bütün bir halkın, özellikle de yurtsever duyguları canlı olanların davalarına nasıl yaklaştıkları konusunda kendilerini gözden geçirmeleri, devrimci mücadeleye sınırlı, eksik ve yanılgılı yaklaşımları mahkum ederek '87 Newroz'unu ulusal kurtuluşçu görevlere daha fazla sarılmanın bir adımına dönüştürmeleri gerekiyor.

Artık dönem birleşmek, örgütlenmek ve bir halk olarak düşmana karşı savaşma dönemidir. Bunun için Avrupa'da bulunan 7'den 70'e bütün yurtsever Kürdistanlılar! ERNK'ye bağlı birliklerde yer alarak düşmana karşı mücadeleyi bu cepheden yükseltelim!

İşçiler! Bir taraftan çalışırken, diğer taraftan da aile, akraba ve yakınlarımıza ulusal kurtuluşçuluğu taşıralım, çalıştığımız fabrikayı, gittiğimiz her alanı ulusal kurtuluş mücadelemizin propagandasının yapıldığı alanlara dönüştürelim, birçok insanın maddi ve manevi desteğini mücadeleye kanalize ederek işçi birliklerinin örgütlendirilmesinde aktif görev üstlenelim!

Kadınlar! Yüzyıllardır kollarımıza takılan kölelik zincirlerini parçalayarak, ERNK'ye bağlı kadın birlikleri saflarında yerlerimzi alalım! Mücadeleye her türlü maddi ve manevi desteğini sağlayarak cephemizi güçlendirelim! Çocuklarımızı ulusal kurtuluşçu eğitimle büyütelim!

Gençler! Dinamik yapımızla gençlik birlikleri saflarında yer alarak örgütlenelim! Avrupa'da geliştirilen yozluğa karşı mücadele ederek ulusal kurtuluşçu bir kişilik kazanalım ve davamıza sahip çıkalım!

Ülke dışında bulunan dindarlar! Düşmanın sistemli ve bilinçlice yöneldiği camileri, düşmanı teşhir eden ve ulusal kurtuluşçuluğu savunan alanlara dönüştürelim! Vatanına ve toprağına sahip çıkmayanın dinine de sahip çıkamayacağını bilerek ronuna kadar davamızı savunalım! Bunun için hiçbir fedakarlıktan kaçınmayalım!

Kürdistanlı diğer bütün kesimler! Davamıza en aktif bir şekilde sahip çıkalım, gittiğimiz her yeri mücadelemizin geliştiği alanlara çevirelim!

– Yaşasın Halkımızın Birlik, İsyan ve Direnme Geleneği Newroz!
– Biji Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan-ERNK!

DÜZENLENECEK NEWROZ GECELERİ:

14 Şubat 1987-Basel (İsviçre) *14 Şubat 1987-Berlin (Almanya) *21 Şubat 1987-Stuttgart (Almanya) *22 Şubat 1987-Strasbourg (Fransa) *28 Şubat 1987-Kopenhagen (Danimarka) *1 Mart 1987-Belçika *7 Mart 1987-Frankfurt (Almanya) *8 Mart 1987-Saarbrücken (Almanya) *14 Mart 1987-... *21 Mart 1987-Hamburg (Almanya) *28 Mart 1987-Köln (Almanya) *29 Mart 1987-Duisburg (Almanya) *4 Nisan 1987-Paris (Fransa) *4 Nisan 1987-Bielefeld (Almanya) *11 Nisan 1987-Hannover (Almanya) *18 Nisan 1987-Den Haag (Hollanda) *18 Nisan 1987-Viyana (Avusturya) *25 Nisan 1987-Nürnberg (Almanya) *9 Mayıs 1987-Londra (İngiltere)

İsveç Komplosu da Ters Tepti

KÜRDİSTAN HALKININ HAKLI MÜCADELESİNE DÜŞMANLIK BİR YERE VARDIRMAZ

1987 yılına girerken, içte ve dışta yaşanan gelişmeler ulusal kurtuluş mücadelemizin dünyanın birçok alanında bir kere daha yoğun bir şekilde konuşulup tartışılmasına neden oldu. Ortadoğu'da dengenin son derece hassaslaştığı bu dönemde Kürdistan'da gerçekleştirilen yoğun eylemlilik, ABD emperyalistlerinin bir numaralı kuklası ve bölge halklarının baş düşmanı konumuna gelmiş bulunan sömürgeci Türk burjuvazisinin köhnemiş rejimine vurulan darbeler, proleter önderlikli KUKM'nin bölgedeki önemini alabildiğine artırmıştır. Ve dikkatler önemli oranda Kürdistan'a yönelmiştir.

Öte yandan Avrupa'da ulusal kurtuluş mücadelemize karşı tezgahlanan İsveç komplosunun, birinci yılını doldurmak üzere olduğu bugünlerde yeniden alevlendirildiği gözlendi. Palme cinayetini soruşturmakla görevli SÄPO yöneticisi Holmer'in hiçbir kanıt yokken ısrarla PKK adını öne sürmesi ve bir yıllık süre sonunda tam bir başarısızlığa uğraması görevden alınmasına neden oldu. Birçok Avrupa ülkesi TV, radyo, gazete vb. basın-yayın araçları da yeniden ulusal kurtuluş mücadelemiz ve öncü gücü PKK'den sıkça söz etmeye başladılar. Ne var ki, soruşturmayı yürüten savcı Zaime de dahil olmak üzere artık hiç kimse SÄPO ve Holmer'in bu asılsız iddialarına inanmıyordu. İddialar öylesine gülünçleşti ki, İsveç hükümeti ilerici kamuoyundan gelen baskılar karşısında Holmer'i görevden almak zorunda kaldı.

Halkımızın devrimci direniş mücadelesine karşı içte faşist rejimin başvurduğu tüm 'özel savaş' yöntemleri ve vahşi uygulamalara, dışta ise emperyalizmin CIA-MİT-SÄPO eliyle geliştirdiği komplo ve provokasyonlara karşın varılan nokta apaçık ortadadır. Evet, birçok cepheden ve çok çeşitli maskeler altında yöneltilen tüm gizli-açık saldırılara rağmen bağımsızlık mücadelemiz engellenebildi mi? Kürdistan'ın doruklarında tutuşturulan direniş alevi söndürülebildi mi? Yoksa aksine her geçen gün daha da gürleşti mi bu alev? Bu kutsal mücadelenin karşısında yer alan güçlerin durumları nedir? Demokratlık ve ilericilik adına, insanlığın kabul edemeyeceği, çağdışı bir güc olan kemalist-faşist rejimin yanında yer alarak halkımızın kutsal mücadelesine düşmanlık besleyen anlayışların sahipleri ne kazandılar, hangi noktaya vardılar? Gerek içte, gerek dışta yaşanan son gelişmeler de bir kere daha gösterdi ki, bu ve benzeri sorulara sözkonusu güçler açısından olumlu yanıtlar verebilmek hiç de mümkün değildir. PKK gibi güçlü bir öncüye sahip olan bağımsızlık mücadelemizin hiçbir engel tanımayacağı gün geçtikçe daha iyi anlaşılmaktadır.

Bilindiği gibi Kürdistan'da PKK'nin doğuşuyla birlikte ortaya çıkan bağımsızlıkçı hareket daha ortaya çıktığı ilk dönemde bile, sömürgeci Türk burjuvazisiyle birlikte emperyalistlerin de irkilmelerine neden olmuştur. Politik mücadele alanına daha ilk adımını atarken ve henüz çok zayıf bir maddi güçken, üstelik sözde Kürdistan'ın kurtuluşu adına yola çıktıklarını iddia eden bir yığın şekilsiz grup ortalığı kaplamışken PKK'nin böylesine dikkat çekmesi, birçok gücü tedirgin etmesi boşuna değildi elbet. Çünkü O, donanmış olduğu güçlü ideolojinin gereklerine uygun olarak Kürdistan Devriminin yolunu öylesine belirgin ve sağlıklı çizmişti ki, tüm gerici güçler ve emperyalizm için ne büyük bir 'tehlike' olduğu daha o günden görülebiliyordu.

Sömürgeci politikalar altında yıllar yılı imha edilemeyen, tarihten silinmeye çalışılan ve artık öldüğüne, bir daha dirilemeyeceğine kesin olarak kanaat getirilen bir halk ayağa kalkıyor, bağımsızlık talep ediyordu. Başlangıçta çok zayıf da görünse bu ayağa kalkış, bu ilk çıkış emperyalizme neler kaybettireceğini gösterebilecek nitelikteydi. O nedenle de emperyalistlerin bu çıkış karşısında kaygılanıp irkilmelerinin fazla anlaşılamayacak bir yanı yoktu. Oysa bugün gelinen aşamada durum ilk döneme oranla çok daha farklıdır. 1978'lerden günümüze kadar ulusal kurtuluş mücadelemiz, nice zorlukları göğüsleyerek, nice badirelerden geçerek gelişmiş, güçlenmiştir. Bu anlamda her geçen gün, sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi başta olmak üzere gerici güçler ve emperyalizm açısından durum daha da vahim hale gelmiştir. Buna paralel olarak mücadelemize ve öncü gücümüze, başlangıçta daha çok dolaylı olarak yöneltilen saldırılar da giderek çeşitli emperyalist kuruluşlar eliyle doğrudan yöneltilmeye başlanmıştır. Fakat İveç ve Hamburg komplolarında somut olarak görüldüğü gibi bu tür yönelimler de beyhude çabalar olmaktan öteye gidememiş, dahası sonuçta tertipleyicilerini güç durumda bırakmıştır.

PKK şahsında Kürdistan halkının en kutsal hakkı olan bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine düşmanca tavır alan her güç, insanlık tarihinin en haklı en yoğun ve en zorlu mücadelelerinden biri olan modern KUKM tarihini iyi incelemelidir. Bunun yanında, başta sömürgeci TC olmak üzere karşıt güçlerin durumları da gözönüne getirilmelidir. Burada çok kısa ve ana hatlarıyla da olsa her iki cephede de 1978'lerden bu yana meydana gelen gelişmeleri hatırlatmak yararlı olacaktır.

Bağımsızlık mücadelemiz daha düşünce aşamasındayken bile sömürgeci Türk devleti tarafından nasıl boğulmak istendiği ve bu amaçla her tür özel savaş yöntemlerini de içeren kural tanımaz bir savaşın nasıl dayatıldığı bilinmektedir. Fakat sağdan ve 'sol'dan birçok destekçiyi de yanına alıp bağımsızlık mücadelemizi imha etmeye çalışan sömürgeci Türk devletinin kendisi biçimden biçime girmiş ve bugün çöküşün eşiğine gelmiş bulunmaktadır. Hatırlanacak olursa, PKK'nin mücadele alanına çıkışıyla birlikte kitleselleşmesi çok çabuk olmuş ve sömürgeci Türk burjuvazisi Ecevit ve Demirel hükümetleriyle bu gelişmeyi göğüsleyemeyeceğini erkenden anlamıştır. Bundan sonra yaşanan gelişmeler biliniyor: Maraş katliamı tertiplenerek sıkıyönetimin ilan edilmesi; 12 Eylül 1980'de faşist cuntanın işbaşına getirilişi, bu barbarlar eliyle girişilen vahşi katliamlar ve işkenceler; ardından "sivil yönetime ve demokrasiye geçiş" aldatmacaları; 1982 Anayasası, cuntanın birer kuklası durumundaki siyasal partiler, göstermelik seçimler ve Özal'lı ANAP'ın iktidara getirilmesi... Tüm bunlar kemalist-faşist rejimin KUKM karşısında kısa denilebilecek bir sürede geçirdiği aşamalardan bazıları olmuştur. Çok geçmeden Evren-Özal yönetiminin de çıkmaza girmesi üzerine yeni alternatif arayışları gündeme gelmiştir. Fakat alternatif olarak ortaya çıkanlar SHP, DSP, DYP vb.'leri devrimci direniş mücadelemizin gelişimi karşısında daha uygulamaya bile konulmadan geçersiz kılınmıştır.

Düşman cephede yaşanan gerçeklik bu iken, devrim cephesinde sürekli bir gelişme kaydedilmiştir. Her türlü zorluğa ve olanaksızlığa rağmen KUKM'ni bugünkü düzeye ulaştıran öncü güç PKK, ortaya çıkışından bu yana sürekli ve sağlıklı bir gelişme rotası izlemiştir.İşte 1978 Kasım'ında Partinin kuruluşuyla birlikte kısa sürede kitleselleşmesi, yoğun faşist saldırılar ortamında düzenli geri çekilme ve toparlanma; 1981'de I. Konferans, 1982'de II. Kongre ve ülkeye giriş kararı, zindan direnişleri, ardından ülkeye girişin gerçekleştirilmesi; 15 Ağustos Atılımı, HRK ve ERNK'nin ilanları; 1986 pratiği, silahlı direnişin sürekliliği ve kökleşmesi; Ekim-1986 III. Kongre, HRK'den ARGK'ye ve gerilla aşamasına geçiş, 1987 kış eylemliliği devrim cephesindeki gelişme ve büyümenin açık-seçik göstergeleridir.

Kürdistan'da bugün kıyasıya savaşan iki güçten biri olan sömürgeci Türk devleti çöküşe giderken, karşı tarafta yer alan PKK önderliğindeki KUKM zafere gitmektedir. Artık kolaylıkla görülebilen bu gerçekliğin tüm gerici güçler ve genelde emperyalist sistem açısından büyük bir kayıp olacağı açıktır. Ve aynı zamanda bu soylu mücadele ilerici insanlık için de önemli kazanç olacaktır. Emperyalizmin, başlangıçtan beri sömürgeci-faşist Türk devletine her türlü desteği sunarak, hatta gerektiğinde uluslararası komplolar tertiplemede doğrudan yer alarak kendi çıkarı ve mantığı açısından gerekli olanı yapmaktadır. Kürdistan halkı, dünya ilerici insanlığından gerekli desteği henüz alamıyor da olsa, şimdiye kadar olduğu gibi, bundan sonra da her türlü saldırıya göğüs gererek kutsal bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini nihai zafere dek sürdürmeye kararlıdır. Gücünü davasının haklılığından alan bu halkın mücadelesine düşmanlık besleyerek faşist Türk devletinin yanında tavır alan güçler bu gerçekliği iyi kavramalı ve Hamburg İçişleri Senatörlüğü, İsveç hükümeti, SÄPO ve Holmer'in hazin durumlarını gözönünde bulundurmalıdırlar.

Hamburg komplosunu tezgahlayanlar hakkettikleri yanıtı nasıl ki, seçimlerde bizzat Alman halkından aldılarsa, İsveç devleti ve SÄPO yetkilileri de aynı şekilde İsveç ilerici kamuoyundan gereken yanıtı almış bulunmaktadır. Palme suikastıyla ne amaçlandığı artık herkesçe iyi biliniyor. İsveç'te yayınlanan Exspressen gazetesi 19 Aralık 1986 tarihli sayısında şunları yazıyor: *"İsveç devleti PKK önderliğinde gelişen KUKM'ni ezmek istiyordu. Bunun için 1983'te Kürt teslimiyetçi grup ve hareketlerini birleştirip savaş açtılar."* Fakat "demokratlığını" ve "ilericiliğini" bir an unutarak faşist Türk devletinin yanında yer alıp Kürt halkının bağımsızlık mücadelesine "savaş açan" İsveç devletinin içine düştüğü durum bugün ortadadır.

İsveç'te yaşanan son olayları hatırlayalım; Palme'nin öldürülüşünün üzerinden tam bir yıl geçmesine rağmen olayı soruşturmakla görevli Stockholm emniyet müdürü H. Holmer'in PKK'ye yönelik asılsız iddiaları öylesine gülünçleşti ki, artık sadece Holmer'in kendisinin değil, İsveç devletinin de önemli oranda teşhir olmasına yetti ve dünya ilerici kamuoyu "demokratik İsveç"'i tartışır oldu. Bir yıl boyunca faşist Türk devletinin askeri ve polisine taş çıkartırcasına Kürdistanlı insanlara yönelik baskınlar düzenleyen İsveç polisi hiçbir kanıt elde edemezken, Holmer'in son güne kadar hala %95 "PKK ihtimali"'ni sayıklamasına savcılar da katlanamaz oldu ve aralarında uzlaşmazlık giderek büyüdü. Savcılar bir yana, Holmer'le birlikte soruşturmada görevli bazı polisler bile bu iddilara inanmadıklarını açıkladılar. 13 Ocak 1987 tarihli Aftonbladet adlı İsveç gazetesindeki şu bir-iki kısa belirleme bile bu durumu açıklıkla gösteriyor: *"On aylık yoğun araştırmasına rağmen polis bir tek Kürdü bile tutuklayabilecek belirleyici delil elde edemedi... Ancak diğerleri Hans Holmer'in iddialarına inanmıyor. Çoğu polis savcılarla hemfikir."*

Yalnız İsveç basınında değil, birçok Avrupa ülkesinin de basın-yayın organlarında buna benzer açıklama ve görüşler dile getirildi. Bunun üzerine durumunu kurtarmak isteyen İsveç hükümeti, uzlaşmaya varmaları için savcı ile polise 24 saat süre tanıdığını açıkladı. Daha sonra da olağanüstü toplanan İsveç bakanlar kurulu Holmer ve savcı Zaime'yi görevden alarak, olayın en üst düzeyde araştırılacağını belirtti.

Fakat dünya ilerici kamuoyu nezdinde o kadar teşhir oldu ki, tüm bu yapılanlar İsveç devletini düştüğü güç durumdan kurtarmaya yetmedi. Tüm

Devamı 14. sayfada

Daha Güçlü, Daha Coşkulu, Daha Savaşkan!..

İhsan AKSOY

Osmanlı imparatorluğunun son dönemlerinden başlayarak, Türk egemenliğindeki esaret altında bulunan halklar, özgürlük ve bağımsızlık savaşımlarını başlattılar... Bu savaşım giderek güç ve etkinlik sağladı. Buna koşut olarak Türk milliyetçiliği de belirginlik kazanıp örgütlenme yoluna girdi. Osmanlılık ve hilafetçilik esaret altındaki ulusları tutmaya yetmedi. Yıllar, yüzyıllarca geniş bir imparatorluk üzerinde çeşitli halkları kendisine boyun eğdirerek köleleştirmiş bulunan Osmanlı hanedanlığı, egemenliğini güç kullanarak sürdürürken, buna koşut olarak da "Osmanlılık" ismi altında Osmanlı imparatorluğunun birçok ulustan oluşan ve milliyet esasına dayanmayan bir birlik olduğu görünümünü vermeye çalışıyordu. İmparatorluğun geniş kesimini oluşturan Müslüman halkların bağımlılığını pekiştirmek için de özellikle hilafetçilik kullanıldı...

Ancak 19. yüzyılda tüm dünyada esmeye başlayan özgürleşme ve bağımsızlaşma rüzgarları Osmanlı esaretindeki ülkeler üzerinde de esmeye başlayınca, Osmanlı devletinin egemen gücü Türkler de karşıt olarak Türk milliyetçiliğini bayrak edinmeye başladılar...

Yıllar yılı Arabistan'da, Kürdistan'da, Yunanistan, Arnavutluk, Romanya, Sırbistan ve Bulgaristan'da ulusal kurtuluşçulara karşı Osmanlılar kanlı bastırma hareketlerine giriştiler... Yüzyıllarca süren İslamlaştırma ve Türkleştirme çabaları sonuç vermeyince ulusal kurtuluş hareketleri ve ulusal hak ve özgürlük istemleri ateşle susturulmaya çalışıldı...

Osmanlı imparatorluğunu yeniden eski güç ve etkinliğine kavuşturma istemleri sonuç vermeyince, bu kez var olanın korunması ve esaret altındaki halkların kırımlarla susturulması yöntemlerine daha da hız verildi. Binlerce Yunan, Bulgar, Sırp, Kürt ve Arap ile diğer halklardan insanın öldürülmesine karşın, Osmanlıların çabaları sonuç vermeyince devleti kurtarma amacıyla İttihat ve Terakki paşaları saldırıya geçtiler...

İttihatçılar Osmanlı egemenliğindeki toprakları ellerinin altında bulundurma istemlerinin yanısıra, daha başka toprakların da Osmanlı imparatorluğuna katılması için hazırlıklara giriştiler... İyiden iyiye Türk ırkçı, militarist ve yayılmacı eğilimler kendini başgösterdi. Bugün bile Türk milliyetçileri Osmanlıların "Tebaasına" iyi davrandığı ve Türklerin dışındaki ulusların ulusal özelliklerine dokunmadığı, asimile politikası uygulamadığı savına yer veriyorlar. Oysa Orta Asya'dan belli sayıda gelen işgalci, barbar ve kandökücü Selçuklu ve Osmalıların nasıl oluyor da milyonlara ulaştığını belirtmek istemiyorlar. Türk nüfusunun artması doğrudan doğruya diğer halkların İslamlaştırma ve Türkleştirme yöntemleri sonucu olmuştur. Bunun yanısıra Osmanlılar da kendilerinden sonrakiler gibi halkların özgürlüklerini zor ve baskıyla, katliam ve kırımlarla gaspetmişlerdir. Bundan başkasını düşünmek zaten olanaklı da değildir... Ancak tüm baskıları, zulümleri, kırım ve katliamları ulusların özgürlük arzularını yenmeye, savaşımlarını durdurmaya yetmeyince, bu despot, hegamonyacı yönetimin yıkılışını engellemek üzere İttihatçılar örgütlenip iktidara geldiler.

İttihatçılar iktidara gelmeden diğer halkları aldatıp, bağımsızlık savaşımlarını savsaklamak için önceleri "Osmanlılık" kavramını kullandılar. Ancak bu kavramın halkların özgürlüğü ve bağımsızlığı konusunda Türk milliyetçiliğinin ve egemenlik isteminin bir kılıfı olduğu açıkça ortada olduğundan Osmanlı esareti altındaki halkların savaşımı durmadığı gibi giderek güç, etkinlik ve yaygınlık kazandı.

Balkan halkları birbiri ardınca bağımsızlıklarına kavuştular. Arabistan ve Yemen, Osmanlı işgalcilerine mezar oldu...

Bu kez ırkçı, şoven, yayılmacı İttihatçılar, Ermenistan ve Kürdistan'a yöneldi. Ermeniler katledildikten sonra savaş bahanesiyle Kürtler kitleler halinde iskana tabi tutuldu. İttihatçı paşalar hiçbir sınır tanımadan Turancı hülyalarını gerçekleştirmek için milyonlarca insanın kanını akıttılar. Ama ulusal kurtuluş harekẹtlerinin başarısını engelleyemediler. Çarlık Rusya'sına karşı aldıkları yenilgiden sonra iyice etten ve tırnaktan düşerek arkalarında masum milyonların kan, acı ve gözyaşlarını bırakarak çekip gittiler...

Onların takipçileri Kemalciler kalanı kurtarmak için harekete geçti. O gün Kürt ulusal kurtuluşunun yeterli örgütlülük, birlik ve güçten yoksun olması Kemalcilerin Kürdistan'da egemenlik kurmasına olanak sağladı. Buna birçok Kürt feodal beyinin ve dinsel etkinlik sahibi unsurların da katkı ve desteği oldu.

M. Kemal'in uluslara bakış açısı elbetteki İttihatçılardan farklı değildi. Zaten gerek kendi ve gerekse kadrosu İttihat ve Terakkinin üye ve ikinci dereceden yöneticileriydi. Bir farkla ki bunlar daha deneyimli, daha iki yüzlü ve koşulları daha iyi değerlendiren unsurlardı...

Cumhuriyetin kuruluşuyla birlikte Kürtler üzerinde otoritenin pekiştirilmesi yoluna gidildi. Çeşitli bahanelerle iskanlara devam edildi. Irkçı, şoven propagandalar hızlandırıldı.

Türk ırkçıları Ermeni sorununu kendilerine layık olan bir biçimde bir çözüme ulaştırmışlardı. Kala kala en büyük tehlike olarak Kürtler kalıyordu. Bu konuda daha ilk adımda ikili bir çalışmaya girildi. Birincisi Kürtleri Türk olduklarına inandırarak asimile etmek ve bunun için koşullar hazırlamak, ikincisi gerektiğinde zor ve baskı kullanmak...

Türk "Kurtuluş" savaşının paşalarından "Şark Kuvvetleri Komutanı" Kazım Karabekir, "İstiklal Harbimiz" isimli yapıtında, Kürt sorununun çözümü için şu önerilerde bulunduğunu yazıyor: *"Altı yaşından küçük çocukların (Kürt) alınarak kurulacak bölgesel okullarda yatılı olarak eğitime tabi tutulup Türkleştirilmesi, Zeriyet müfrezeleri kurularak erişkin yaştaki Kürtlerin kendi ülkelerinden uzak Türk kentlerinde sürekli çalıştırılmaları, etkin Kürt ağa, bey ve dinsel şeflerinin birbirlerinden uzak yerlere iskanı, iyi propaganda yapabilecek Hukuk ve İlahiyet fakültesi mezunu unsurların Kürtler arasında dolaşarak, onların Türk olduklarına inandırıcı propagandalar yapması..."*

Şeyh Sait hareketinden sonra, aynı Kazım Karabekir, kendisinin önerilerine zamanında uyulsaydı bu durumun olmayacağını belirterek hayıflanıyor.

Kemal ve kadrosu, Kürt ayaklanması üzerine bu işin unutulacak, vazgeçilecek bir şey olmadığını yeniden fark ederek kanlı saldırılara geçtiler... Ermeni katliamlarının benzerleri Kürdistan'da yinelenirken, iskanlar, ırkçı baskılar, şoven ve eritmeci yöntemler sürüp gitti...

Kemal'den sonra da durum değişmedi. Bir yandan asimile yöntemleri daha da yoğunlaştırılırken, diğer taraftan amansız bir takip, gözleme, korkutma ve yıldırma sürüp geldi... Türk devletinin ırkçı, şoven yapısı değişmedi ve "Kürt Tebaası"na karşı aynı katılıkta tavırlar sürdü...

İnönü'den sonraki dönemde de bu durum ağırlığını korudu. Türk devletinin ideolojik yapısı aynıydı. Sadece ekonomide ve biçimde birtakım değişmeler oluyordu.

Buna koşut olarak Kürdistan'da da durumlar değişti. Kürt ağa, bey ve dinsel kurum şefleri Türk hükümetiyle uzlaşıp kaynaşmaya başladılar. Buna karşın DP yönetimi, Kürt korkusunu her zaman saklı tutuyordu. Bunun için de hiçbir somut nedene, ciddi bir gerekçeye dayanmadan iktidarının son dönemlerinde 49 Kürt aydınını tutuklatıp idamla yargılamaya başladı... Onlardan sonraki askeri yönetim ve daha sonra gelen sivil yönetimlerin de en büyük korkuları olarak Kürt sorunu vardı. 27 Mayısçılar özgürlükçü bir anayasa getirdiklerini söylerlerken birbiri ardınca yaptıkları toplantılarda Kürt tehlikesini göstermiş ve Kürt aydınları, yurtseverleri izlenmeye ve kovuşturulmaya başlanmıştır. 1963, 1967 yılındaki Kürt tutuklamaları bunu somutlaştıran örneklerdir...

Talat Aydemir, Fethi Gürcan ve arkadaşları hükümeti devirme girişimlerinin nedeni olarak mahkemelerde Kürt tehlikesinin olduğunu ve var olan yönetimin buna karşı önlemler almadığını gösterdiler...

AP döneminde Kürtlere soluk aldırtmamak için her türlü çabalara girişildi. 12 Mart 1970 Ordu muhtırasının gerekçelerinden biri ve en önemlisi yine "Bölücülüktü..."

Sonraki iktidarlar döneminde de Kürt tehlikesi hep gündemde kaldı. "Milli Güvenlik Konseyi"nin her toplantısında Kürt sorunu gündemde kaldı. Kürtlere karşı saldırılarla birlikte ve buna koşut olarak elbette Türk ilerici, devrimci, demokrat gelişimi de baskıyla karşılaşıyordu. Irkçı, şoven, eritmeci Türk burjuva yönetiminden, emperyalizmin karakolluk görevini yüklenmiş iktidarlardan –elbetteki hangi kökenden olursa olsun–, ilericilere, devrimci ve demokratlara karşı baskıdan başka bir şey beklemek olanaklı değildir. Ne var ki onların baskılarının her dönemdeki gerekçe ve dayanağı "Kürt Tehlikesi" ve yeni ismiyle, "Dış mihraklarca kışkırtılan bölücülüktür." Bunun için de 1970 Askeri müdahalesinde "anarşi", "yıkıcılık", "bölücülük" yine birlikte asıl gerekçe olarak gösterildi... Aldıkları tüm önlemler, çıkardıkları tüm yasalar, işkenceler, baskılar, güç gösterileri, korkutmalar, gözdağı vermeler, "bir avuç eşkiyayı yok ettik, bitirdik" savları bugüne kadar sonuç vermemiş ve "bölücülük" yine Türk burjuvazisinin, emperyalizmin ve bölge gericiliğinin önündeki en büyük tehlike olarak durmaya devam etmiştir.

En liberalinden sosyal-demokratına, faşistine kadar hepsinin birbiriyle yarıştığı "Atatürkçülük" Kürt sorununa karşı en etkili bir silah gibi ortaya konmuştur.

Bugün demokrasi havariliğini yapanlar, Kürt sorununa diğerleri gibi bir "öcü" gibi bakmaktan kendisini alamıyor. Demokrasi havarileri Kürt halkını onun ulusal demokratik haklarını inkar ederek kendince bir ne idüğü belirsiz demokrasi istiyor...

Bunun üstesinden gelmenin, Türkiye'de gerçek demokratik bir ortamın yaratılmasının, Kürt halkının özgürlük ve bağımsızlığına kavuşmasının yolu elbetteki bu demokrasi aldatmacalarıyla oyalanmak değildir ve olamaz da. Özgür ve eşit yarınları yaratmak, Türk devletinin ırkçı, şoven yapısını kökünden sarsıp çökertmek için tüm ilericilerin, yurtsever, devrimci ve demokratların, daha güçlü, daha savaşkan, daha coşkulu olarak kavgayı geliştirmek ve yeni aşamalara ulaştırmak görevleri daha da dayatıyor...

Yazışma Adresi:	Ödeme Adresi:	Danimarka	8.-	dkr.	Norveç	6.-	nkr.
Berxwedan	BfG.- Bonn	Avusturya	18.-	s.	Fransa	6.-	ff.
c/o Feyka-Kurdistan	Konto Nr: 1205242100	İngiltere	0.80	£.	İsviçre	2.50	sfr.
Kaiser Str. 151	BLZ: 38010111	Hollanda	3.-	hfl.	İsveç	6.-	skr.
		Belçika	60.-	bfr.	Avustralya	3.-	$

Impressum: M. Atar, Göttinger Chausse 75, 3000 Hannover 91

OKUYUCUYA

1987 yılına girerken Berxwedan'da bazı değişiklikler ve yeni düzenlemeler yapmayı gerekli ve uygun gördük. Her şeyden önce, Berxwedan'ı şimdiye kadar olan dergi görünümünden çıkarıp bir gazete görünümüne getiriyor, buna göre daha etkin bir haber organı olarak yayınlamayı amaçlıyoruz. Ulusal Kurtuluş Hareketimizin ve mücadelemizin daha ayrıntılı ve etkin bir haber organına ihtiyaç duyması, mücadelenin gelişiminin bunu bir zorunluluk olarak dayatması, Berxwedan'da böyle bir değişikliği gerekli kıldı. Buna uygun olarak bu sayıdan itibaren ebatlarını büyütüyor ve bazı düzenlemeler yapmayı ve bunu giderek daha da geliştirmeyi esas alıyoruz.

Gazeteniz Berxwedan, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin ve mücadelesinin aktif bir sesi olma görevini, şimdiye kadar olduğu gibi, bu değişiklikle birlikte daha da etkin olarak yerine getirmeye çalışacaktır. Halk gerçekliğimizin, ulusal kurtuluş mücadelemizin ve gerçek yurtseverlik ölçütlerinin yansıtılmasını esas alacak, Kürdistan'daki mücadele haberlerini ayrıntılı olarak verme; önemli dünya haberlerini okuyucuya yansıtma, politika, savaş, kültür, tarih vb. konularda okuyucuyu bilinçlendirme çabalarını sürdürecektir. Türkçe ve Kürtçe dillerinde yayınlanan bir organ olarak, bundan sonra Kürtçe bölümünü daha çok geliştirmeye ve daha sık yayınlanır düzeye ulaştırmaya çalışacaktır. Bu değişikliklerle okuyucuların daha çok katılımına, daha çok haber, makale, değerlendirme vb. yazılarına ihtiyaç duyacak, okuyucularının kollektif bir organı olma geleneğini devam ettirecektir.

Bir başka değişiklik olarak, bu sayıdan itibaren fiyatında biraz artış yapılmaktadır. Bir mücadele organı olarak Berxwedan'ın fiyatında böyle bir artışa gidilmesinin başka tür yayınlarla kıyaslanmayacağı, okuyucuları tarafından hoşgörü ile ve bir gereklilik olarak karşılanacağı, herşeyi ile şiddetle süren kutsal bir mücadeleye tabi olan böyle bir organ için verilen paranın doğrudan mücadeleye yapılmış bir katkı olduğu bilincinin tüm okuyucuları tarafından sürekli canlı tutulacağı ve bu durumun kesin bir gereklilik olarak görüleceği şimdiden inancımızdır.

Bu inancımızın tüm okuyucular tarafından paylaşılacağı umuduyla, okuyucuları Berxwedan yayınına daha etkin katılıma çağırır, başarılı mücadeleler dolu yaşam dileriz.

BERXWEDAN

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin Sesi Berxwedan'a

Ben 12 yıldır İsviçre'nin St... şehrinde, emegini pazarlayarak geçinen bir işçiyim. Kendim aslen SÜRYANİ'yim ve Kürdistan'ın M... şehrindenim.

Avrupa'da Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesiyle tanıştım. 1984 yılında KUKM ve öncü gücü PKK ile tanışmam da -ilginçtir ama- ERNK sempatizanı olan, aslen kendisi ÇERKEZ azınlığa mensup bir yurtsever önemli derecede rol oynamıştı. Size bu kısa mektubumda, yükselen KUKM karşısında faşist Türk sömürgeciliğinin, emperyalizmin ve uşaklarının uygulaya geldikleri "Özel Savaş" uygulamasının bir kesitinden kısaca söz etmek istiyorum. Evet, emperyalizm ve faşist-Türk sömürgeciliğinin Kürdistan'daki çeşitli azınlıklardan biri olan SÜRYANİLER üzerinde ortaklaşa oynamaya çalıştıkları oyunlardan bahsetmek istiyorum.

Bilindiği gibi Kürdistan toprakları üzerinde, köle bir halk olarak boyunduruk altında tutulmak istenen Kürt halkının yanısıra, Kürdistan'da yaşayan çeşitli azınlıklar (Araplar, Süryaniler, Azeriler vb.) ve Kürt olup farklı dinden olan (Yezidiler vd.) de bu işkence cenderesi altında yaşamak zorunda bırakılmışlardır...

Osmanlılar döneminden beri, Kürdistan'daki sömürgecilerin, ne kadar iğrenç uygulama ve politikalarla kendi varlıklarını ayakta tutmaya çalıştıkları bilinmektekir. Kürdistan'da bir yandan geçmişten beri her türlü mezhepsel, aşiretsel, bölgesel vb. suni çelişkileri kullanarak kardeşi kardeşe kırdırmayı başaran vahşi sömürgecilik, diğer yandan da çeşitli maskeleri suratına geçirerek, Kürdistan'da yaşayan çeşitli azınlıklara karşı Kürtleri bir maşa olarak kullanmaya çalışmıştır. Nitekim tarihte ilk büyük soykırım olan ERMENİ soykırımında bizzat bunu nispi oranda başarmıştır da.

Yine geçmiş tarih göstermiştir ki, sömürgeciler aynı zamanda Kürdistan'da yaşayan çeşitli azınlıkları da zaman zaman birbirlerine kırdırmayı denemişlerdir. Sömürgecilerin bu sinsi politikalarını uygulamaya geçirmeye çalışmalarında, Kürt halkının geri toplumsal yapısı, diğer azınlıkların dinsel, mezhepsel ayrılıkları vb.'nin yanısıra, Kürt egemen sınıflarının işbirlikçi, uşak karakterleri, barbar sömürgecilik için oldukça elverişli bir zemin oluşturmuştur. Böylelikle sömürgeciler Kürdistan'da yaşayan suni çelişkileri sürekli derinleştirmeye çelişkileri canlı tutmaya çalışmışlar ve halkları birbirine binbir sinsi metodla kırdırmayı temel politikaları haline getirmişlerdir.

Osmanlıların işgalci-barbar karakterlerini de devralan Kemalist burjuvazi, bu uygulamaları giderek emperyalizmin dünya çapında uyguladığı emperyalist metotlarla bütünleştirip, yetkinleştirerek binbir kılıf altında uygulamaya devam etmiştir. Bilindiği gibi, 1920-1940 yılları arasında Kürdistan'da boyveren isyanlar karşısında, Türk sömürgeciliğinin ayakta kalabilmesinin yegane nedenlerinden biride, o meşhur "Kürdü Kürde kırdırma" politikası olmuştur. Türk sömürgeciliği bu iğrenç politikasını hayata geçirirken, her türlü oyuna başvurmaktan geri durmamıştır. Barbar sömürgeciligin biz Süryaniler üzerinde uygulaya geldiği oyunlara kısaca göz attığımızda bunu açıkca görebilmek mümkündür.

Yüzyıllardır Kürt halkıyla içiçe yaşayan SÜRYANİLER, Hıristiyan dinine mensupturlar. İşte bu din çelişkisini ustaca kulanan Türk sömürgecileri, bir yandan şeyh, molla, dede vb. vasıtasıyla bilinçsiz halkı kışkırtıp üzerimize saldırtırken, diğer yandan da "timsah gözyaşları" dökmüş ve bu olanları bahane ederek mazlum Kürt halkına karşı her defasında yeniden yoğun katliamlara girişmiştir. Türk sömürgecileri, Kürdistan'daki işbirlikçi-uşak ağalar ve feodaller ile gizli antlaşmalar yapmış, sindirip göçe zorlayacakları Süryanilerin tüm topraklarını bu uşaklara vermeyi vaadederek, imha ve asimilasyon politikasını uygulamıştır. Diğer yandan da sözde birtakım "antlaşmalar" imzalayarak azınlıklara ne kadar "sahip çıktığını" göstermeye çalışmıştır... Böylece Türk sömürgeciliği her zaman bir taşla 2-3 değil, 4 kuştan fazlasını vurmayı hedeflemiştir: Birincisi, Kürt halkı ile Kürdistan'da yaşayan azınlıklar arasında düşmanlığı körükleyip, birliği parçalama; ikincisi, imha ve asimilasyon politikasını hayata geçirtmek için, azınlıkları ve Kürt halkını göçe zorlama, eritme imha... üçüncüsü Kürt halkına karşı yeni katliamlara girişmek için zemin yaratma ve dördüncüsü sahte birtakım "antlaşmalarla" kendi gerçek yüzünün yanısıra, emperyalist efendilerinin de gerçek yüzünü gizlemeye çalışma vb. olarak sayılabilinir...

Dün olduğu gibi, bugün de emperyalizm ve Türk sömürgeciliği bu sinsi politikalarını ortaklaşa uygulamaya çalışmaktadırlar. Bir yandan Türk sömürgeciliği azınlıkları Avrupa'ya, Amerika'ya göç ettirirken, orada sözde kendilerine "kucak açan" emperyalist devletler "entegrasyon" (uyum) adı altında, planın ikinci kısmını, yani asimile etme, eritme, yok etme planını uygulamaktadırlar. Burada hemen şunu belirtmek gerekir. Emperyalist devletlerin –özellikle belirli azınlıklara– sunduğu nispi "nimmetler" (oturma-çalışma izni, ev, iş vb.) niçin sunulmakta? Acaba bu emperyalist devletler ezilen halkların ve azınlıkların gerçekten dostları mıdırlar?

Emperyalizmin karakterine baktığımızda bu soruların cevaplarını rahatlıkla şöyle vermek mümkün: Türk sömürgeciliği ve emperyalizm hiçbir zaman ezilen halkların ve azınlıkların dostu olmamışlardır, olamazlar da... Örneğin: Sözde bugün azınlıkları "bağrına basan" emperyalist devletler, dün Ermeni soykırımının planlanmasında bizzat rol almadılar mı? Sömürgeci TC bu soykırımı uygularken kendileri ne yaptılar? Madem ki ezilen halkların "dostudurlar", niçin bizzat kendileri katliam yapıyorlar? Eğer biz azınlıkları "seviyorlarsa", niçin kendi topraklarımızdan koparılmamıza gözyummaktadırlar? Eğer bizim kültürümüze saygı duyduklarını iddia ediyorlarsa, niçin bizleri adım adım asimile ederek, kendi benliğimizden uzaklaştırıyorlar? vb.vb.

Bugün Kürdistan'da yükselen KUKM'ne destek veren, kendi kurtuluşlarını ERNK saflarında birleşmekte gören bizleri, emperyalizmin her alanda çeşitli biçimlerde –açık veya gizli– tehdit etmesi, gözdağı vermesi vb. uygulamalar da açıkça göstermektedir ki, Avrupa'da bizlere dayatılan yaşam gerçek bir yaşam değil; Türk sömürgeciliği ve emperyalizm de bizlerin gerçek dostları değildirler...

Şunu çok iyi anlıyorum ki; bugün her türlü din, mezhep, aşiret, bölge, yöre, hatta aile vb. suni çelişkilerin yumağı olan Kürdistan'da, birliğin, beraberliğin, bağımsızlığın ve eşitliğin sembolü olarak doğup büyüyen PKK öncülüğündeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi bizim tek kurtuluş yolumuzdur. Daha doğuşunda Haki KARER gibi büyük bir enternasyonalist kahramanın komutasında, ilerleyen bu yurtseverlik ve enternasyonalizm pınarı, 11 yiğidin Filistin'de döktükleri soylu kanla bir ırmağa dönüşmüş, yine Kemal PİR, Hilmi AYDAR, Ebubekir AYYILDIZ vb. gibi çeşitli azınlık ve milliyetlerden şehitlerin değerli kanlarıyla bu ırmak giderek coşmuş, emperyalizmi ve Türk sömürgeciliğini tehdit eden bir derya olmuştur.

PKK. III. Kongresi'yle beraber, artık PKK sadece Kürt halkının ve diğer azınlıkların kurtuluş umudu değil, aynı zamanda tüm Ortadoğu halklarının kurtuluş umudu olduğunu ispatlamıştır. Yüzlerce şehidin kanıyla biçimlenen ERNK artık tüm Ortadoğu halklarının direniş cephesi olmaktadır...

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesinin sesi olan Berxwedan aracılığıyla, Süryani azınlığa mensup bir ERNK'li olarak, başta tüm Süryani kardeşlerim olmak üzere, tüm azınlık ve halklara şöyle seslenmek istiyorum: Emperyalizm ve Türk sömürgeciliği, bizleri kölece bir yaşam içinde tutmak için bizi birbirimize kırdırtmaya dün çalıştı, bugün de sinsi metodlarla bizleri KUKM karşısına dikmeye çalışmaktadır. Unutmayalım ki, bizleri "birinci vatanımızdan" binlerce kilometre ötelerde, gurbette yaşamak zorunda bırakan gerçek suçlu TC ve emperyalizmdir. PKK-ERNK ise, faşizmin pis çizmeleri altındaki topraklarımızı karış karış düşmandan temizliyor: Geçmiş suçların hesabını soruyor... Öyleyse, eğer dağlarımızda açan çiçeklerin hoş kokusunu yeniden duymak, topraklarımızda, özyuvamızda tüm halklarla kardeşçe, özgürce yaşamak istiyorsak ERNK saflarında birleşelim. Avrupa metropollerinde fosilleşmek, eriyip yok olmak istemiyorsak, kendi türkülerimizi özgürce söylemek, oyunlarımızı coşkuyla oynamak, kültürümüzü, dilimizi serbestçe geliştirmek istiyorsak ERNK birliklerinde örgütlenelim. ARGK (Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu)'yi destekleyelim. Yani insanca bir yaşam, özgür bir gelecek isteyen herkesi ERNK silahına sıkıca sarılmaya çağırıyorum. Çünkü gerçek kurtuluş BİRLEŞMEK-DİRENMEK ve SAVAŞMAK'tan geçer; ERNK ise BİRLİĞİN-SAVAŞMANIN ve DİRENMENİN kendisidir.

– Emperyalizmin ve Türk Sömürgeciliğinin Tüm "Özel Savaş" Uygulamaları Boşa Çıkacak!
– Kürdistan Halkıyla Beraber, ERNK Saflarında Birleşen ve Direnen Tüm Ezilenler Kazanacaktır!

İsviçre'den bir ERNK taraftarı

İran sınırına 80 km olan Van'dayız. Türkler Türkiye diyorlar, buradaki insanlar ise Kürdistan diyorlar. Böyle söylemenin cezası idam olsa da. Pazardaki adam, çoğu gibi, bütün gün çayevlerinin birinde kalıyordu. Başkalarıyla birlikte oturup yavaş ve sessiz geçen zamanı izleyebiliyordu. Biraz sohbet edip geçen tanıdıkları selamlıyordu. Bir yabancı geçiyor mu, hemen bir bardak çaya davet ediliyordu. Kendisine Kürt demenin cezası ölüm olmasına rağmen, Kürt halkının tabi olduğu baskıyı arzuyla anlatıyordu ve işsiz birinin anlatmak için bir hayli zamanı vardı, şehirdeki mevcut %50-70 işsizlerden biriydi.

KÜRDİSTAN İŞGAL ÜLKE

KÜRTLER ÜLKESİZ BİR HALK

Türkiye bölümündeki Kürdistan, toplam Kürdistan'ın yalnızca –ama en büyük– bir bölümü. Burada 13 milyon –toplam 25 milyon– Kürt yaşıyor. Diğerleri İran, Irak'ta ve birkaç yüzbini Sovyetler'de ve Suriye'de yaşıyor.

Kürdistan hiçbir zaman ülke olarak var olmadı. Birinci Dünya Savaşı'ndan önce Osmanlı imparatorluğu ve Persler tarafından bölünmüştür. Buna rağmen Kürt kişiliği ve kültürü çok güçlü. Bunlar folklor, kültür ve dil aracılığıyla ifade ediliyor. Türk hükümeti başta olmak üzere, tüm hükümetlerin yıllarca kültürü sömürme ve Kürtleri Türkleştirme, İranlılaştırma ve Iraklılaştırmasına rağmen.

Sömürü, en fazla azınlığın yaşadığı Türkiye'de her zaman büyük olmuştur. Buradaki Kürtler Birinci Dünya Savaşı döneminde Yunan işgalci birliklerini Türkiye'den kovmak için yardım etmiştir ve buna karşılık bir otonomi sözü almıştı. Yalnız verilen söz tutulmadı. Bunun yerine Kürt halkını tutan kanca biraz daha sıkıldı. 1921'deki zaferden 3 yıl sonra Kürtçe eğitim yasaklandı. Bir yıl sonra Kürt halkı bu sebepten dolayı isyan etti. Çok kanlı bastırılan bir isyandı.

İkinci Dünya Savaşı yıllarına kadar üç isyan daha gerçekleştirildi Türk devletine karşı, ama hepsinin kaderi birincisi gibi oldu. Türk hükümeti hiçbir koşul gereği Kürtlere haklar vermedi ve kendi yönetim düzenini oynatmadı. Değişik yöntemlerle Kürt kişiliğini yok edecek programları gerçekleştirmeye başladı. Kürtlerin batı Türk kentlerine mecburi iskana tabi tutulması uygulandı. Kürtçe dili yasaklandı (yalnız eğitsel düzeyde değil, sıradan konuşması da; halkın yüzde doksanının tek dili olmasına rağmen). Kürdistan gelişme evresinde aşağıda tutuldu ve en sonunda hükümet Kürtlerin Türk olduklarını –yalnız unuttuklarını– kanıtlamak için tarihi ters çevirmeye kadar aşağı indi!

1970'LERDE SİYASAL AÇILMA

Kürdistan'da sömürgecilik o kadar kuvvetliydi ki, kalan 30 yılda durum çok durgunlaşmıştı. Ancak 70'lerin başlangıcında durum biraz değişti. Hükümet şimdi Kürtlerin Türkiye'nin ekonomik gelişmesine uyum sağlamasını talep ediyordu. Kürtler için bunun anlamı, kültür dernekleri adı altında politik örgütlerin kurulması imkanı oluyordu. Okullar inşa edildi, yalnız Kürt çocuklarının, yalnız Türkçe ve resmi Türk tarihini öğrenecekleri okullar. Bazıları için Türk üniversitelerine devam etmek, yüksek mezuniyet için imkan verdi.

Bu ufak politik açılış, yeni ulusal akımın Kürdistan'da gelişmesine yetti bile. 1970'lerin sonlarında o kadar tehlikeliydi ki, Türk hükümeti 1979'da Kürdistan'da sıkıyönetimi devreye soktu. Sömürgecilik daha da koyulaştırıldı ve 12 Eylül 1980'de KAYNAK uzaklaştırıldı. Çiçek açan organizasyon ezildi. Aktifler hapse atıldı, öldürüldü ya da sürgünde kaldılar. Bütün politik faaliyet öldü.

YENİ BİR İSYAN

Cunta dönemindeki yıllar Kürt örgütleri arasında birlik yaratmadı. Tam tersine büyük örgütler arasında şiddetli sorunlar geliştirildi. Bu sebepten dolayı Kürdistan'daki savaş için ortak bir strateji gelişmedi. Yalnız bir örgüt Kürdistan'a geri dönme ve silahlı mücadeleyi devam ettirmeye karar verdi: PKK, Kürdistan İşçi Partisi. Karar 1982'de alındı ve partizan faaliyetleri Ağustos 1984'te başladı.

Partizan faaliyetleri şimdiye kadar gelişme kaydetti. Orduyu daha önce küçük köylerde bulunan karakollardan kovmayı başardı. Köylü bölümünde destek, aydın ve öğrencilerde sempati var.

Ordu bir daha değişik biçimlerde cevap verdi. Askeri olarak da, 350.000 asker Kürdistan'da bulunmaktadır. Yalnız hükümet, onun partizan gelişmelerini durduramadığını kabul etti. Bu nedenle Van'da 1986 ilkbaharında komando birlikleri kuruldu; gece operasyonları için, partizanların izlerini takip etmek için, gündüz izleyip kaldıkları yerleri orduya haberdar etmek için.

Hükümet isyanı durdurmak için, sivil halka karşı da önlem aldı. Mecburi iskan geliştirildi. Bunlar, örneğin barajprojesiyle paralel uygulanıyor. En büyüklerinden böylelikle 106 yerleşim alanı göçecek. Bunun haricinde ordu 1986 baharında stratejik köylerin kurulmasına başladı. Amerikalıların Vietnam'da kurduğu gibi. Bunalımlı bölgelerdeki köyler dörder-dörder birleştiriliyor ve partizanlarla ilişkileri engellemek için ordu tarafından kontrol ediliyor. Sivil birlikler kuruluyor ve silahlandırılıyor, telsiz veriliyor, partizanlarla buluştuklarında orduyu çabuk çağırmaları için. Bu iş için aylık 50.000 (550 kr.), asgari ücretin bir hayli zerinde(34.000). Fakir köylüler için halen ütopya olan asgari ücret. Bu maaşın dışında ordu her yakalanan partizanın kellesine 2 milyon lira veriyor.

Birçok köy bu sebepten dolayı bu sivil birliklere (köy korucuları) katıldı. Burada yaşayabilme olanağı vardı. PKK'nin başlangıçtaki stratejisi katılanları öldürmekti. Onlar hain olarak görülüyordu. Yalnız taktik 1985'den bu yana değişti. Şimdi PKK, onları kendi tarafına geçmeleri için ikna etmeye çalışıyor, ya da en azından ordu ile işbirliğini kesmek için. Bu taktik o ölçüde başarılmıştır ki, sivil birliklerin etkisi önemli çapta düştü. Bunlara rağmen isyan birkaç soruna çarpıyor:

Herkes PKK'yle çalışmak istemiyor. Kürt grupları arasındaki birlik halen eksik.

Köyler isyana oportünistçe tepki gösteriyorlar. Tarafların gücüne göre taraf seçiyorlar. Bir bölümü partizanları, bir bölümü ise orduyu, çoğunluğu ise halen tarafını seçmedi. Birçok köyün ağa tarafından yönetilmesi sebebiyle bu durum daha da zorlaşıyor. Onun sözü kanundur. PKK, köylülerin desteğini almak için ağalarla işbirliğine gitmek zorunda kalıyor.

Partizanların askeri rakibi Türk ordusudur. 800.000 silahlı adamıyla NATO'nun ikinci silahlı ordusu ve ikinci sıradaki düşman ise ABD'nin kendisidir. Türkiye –Sovyet sınırına stratejik durumu nedeniyle–, Amerika'nın ülkede 20 civarında askeri üssü var, bunların en çoğu Sovyet sınırına en yakın olan Kürdistan'dadır. ABD ne üslerini kaybetmeyi kabul eder, ne de hür bir Kürdistan kurulmasını.

Nihayet Türk ordusu Irak ile sınırlı işbirliğine girdi, mesela 1986 Ağustos'unda Türk uçaklarının Irak sınırından 10 km içerdeki Kürt köylerini bombalamasına imkan verdi.

Bu durumlar, isyanın bu koşullar altında ne kadar derinliğe incelendiğine önemli bir sınır koymaktadır.

GÜNÜMÜZDE KÜRDİSTAN

İsyan Kürdistan'ın değişik bölgelerinde değişik bir biçimde yaşanıyor. Partizan eylemleri belirli alanlarda yaygın; örneğin İran-Irak sınır bölgelerinde, Sayısızca yol kontrolüyle karşılaşıyoruz. Kimlik kartı günde 6 ya da 8 defa gösterilecek ve otobüste silah olup olmadığı gerekçesiyle aranıyor. Askeri birlikler aralarına 30-40 m'lik farkla ip üzerindeki boncuk gibi duruyorlar. Yalnız bu partizanların büyük çapta hareket etmelerine ve gündüz eylemler yapmasına engel değil.

Büyük şehirler polis ve askerle tıklım tıklım, otomatik silahlarla ve modern teknolojinin silahı telsiz ile sürekli arayıştalar. Arada bir panzer geçiyordu. Yan tarafında büyük harflerle"POLİS" yazıyor. O çok askerler ve polisler yabancı bir ülkede işgalci güç gibi gözüküyordu. En büyük Kürt şehirlerinden biri olan Diyarbakır'da nüfusun %90-95'i Kürt ve kalanı Türk bürokratı, askeri veya polisi; görevleri Kürt halkını idare etmek. Askerlere nasıl oldukları sorulduğunda, spontan cevap: 53 günüm kaldı, ya da 88 gün sonra tekrar evdeyim.

Sohbet devam ediyor ve açıklamalar geliyor:

Buradaki halkla hiçbir ilişkimiz yok. Bizden çok değişikler. Onların ne dediklerini de anlamıyorz. Bizden değişik konuşuyorlar.

Ve alelacele ekliyor:

Resmi olarak ne Kürdistan var ne de Kürtçe, halkın yüzde 40-50'si için tek geçerli dil olmasına rağmen.

Öyleyse Kürtler kendi ülkesinin sorununu Türk işgalcileriyle nasıl çözümleyecek? Halk değişik biçimde tepki gösteriyor, örneğin Van kentinde dinin büyük önemi var ve cevap gökyüzüne bir bakış ve bir: Allah bilir!

Diyarbakır Surlarından Bir görünüm

Biraz daha batıdaki Diyarbakır'da halk biraz daha katılmak istiyor. Ev sahibimiz pazarda günlük gazeteyi çıkarıyor ve orta sayfada renkli resimli, muhafaza edilen Başbakan Turgut Özal'ı göstererek... BOOM, diye yanıtlıyor. Ötekilere, kentin tıp fakültesi öğrencileri bakıyor: İşte benim halkım. Büyük bir fakirlik içerisinde yaşıyor ve bu Türklerin suçu. Durumu bunlara öğretmeliyiz ve bir şeyler yapmalıyız.

Normal olarak kin Türk halkına karşı yöneltilmiyor. Kürtlerin Türk dostları da var, karışık halk ve problemsiz köyler var ve iki grup arasında evlenmeler de yapılıyor. Rakip Türkler değil, ABD'nin arkasındaki Türk hükümeti. Birçokları PKK'nin gerçekleştirdiği eylemleri, üye ve sempatizan olmaksızın destekliyorlar:

"PKK en azından Kürdistan'a geri döndü ve bizi kurtarmak için bir şeyler yapıyor. Ötekiler neredeler? Kendilerini Avrupa ve başka alanlarda saklıyorlar."

Ama savaş bayağı uzun oluyor. Kürt kişiliğinin ve kültürünün kuvvetli olmasına rağmen, bu güç Türk ordusu ve polisiyle buluştuğunda soluyor. KÜRDİSTAN daha birçok yıl bir rüya oluyor. Ama çok kuvvetli bir rüya.

Kürdistan'dan dönen

İsviçreli bir demokrat

5. İslam Zirvesinin Düşündürdükleri

5. İslam Konferansı Zirve toplantısı 26-29 Ocak 1987 tarihinde Kuveyt'te yapıldı. Asya, Afrika ve Ortadoğu'da bulunan 46 ülkenin üye olduğu İslam Konferansı Örgütü, Suudi Arabistan Kralı Faysal'ın girişimi üzerine 1969'da Rabat'ta kuruldu. Amaçlarının başında, İslam dünyasını etkileyen önemli konularda ortak tavır belirleme, Filistin Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin desteklenmesi, kültürel-ekonomik alanlarda dayanışma gibi konuların yer aldığı İslam Konferansı Örgütü kuruluşundan bu yana dört doruk toplantısı yaptı. İlk kez 1969'da Rabat'ta (Fas) toplanan üye ülkeler devlet başkanları, ardından 1974'te Lahor'da (Pakistan), 1981'de Taif'de (S. Arabistan) ve 1984'te Casablanca'da (Fas) bir araya geldiler.

Ortadoğu bölgesinde siyasi ortamın çok hassas olduğu bir dönemde yapılan 5. Zirve, üye ülkeler arasındaki çeşitli görüş ayrılıkları nedeniyle zaten pek somut sonuç vaadetmemekteydi. Ama, İran-Irak savaşının en "sıcak" günlerini yaşadığı, ABD savaş gemilerinin Akdeniz ve Hint Okyanusunda tehditkar dolaştığı bir dönemde ve 80-100 km ötedeki Basra'dan duyulan top sesleri altında yapılan ve oldukça tartışmalı geçen Zirve, yine de ilgi ile izlendi.

5. İslam Zirvesinin gündeminde ağırlıklı olarak üç temel sorun yer almaktaydı; İran-Irak savaşı, Libya-Çad sorunu ve Filistin sorunu. Fakat her üç sorunda da çözüm konusunda somut bir adım atılamadı, sonuç bir temenni kararından öteye geçemedi. İran'ın, evsahipliği yapan Kuvveyt'in savaşta Irak'ı desteklediği gerekçesiyle Zirveye katılmayışı; Libya lideri Kaddafi'nin toplantıyı yerici bir konuşma yaparak Kuveyt'e gitmeyeceğini açıklaması, yine Filistin konusunda Arap ülkeleri arasındaki görüş ayrılıkları, gündemdeki bu temel sorunlara bir çözüm getirilemeyişinin etkenleri oldu.

Öte yandan yoğun tartışmalara sahne olan 5. İslam Zirve toplantısında, tartışmaların daha örgüt üyesi ülkelerin dışişleri bakanlarının 22-24 Ocak tarihleri arasında yaptıkları "Zirve gündemini hazırlama" çalışmaları sırasında alevlendiği görüldü ve özellikle iki noktada yoğunlaştı: İsrail'le ilişkiler ve terörizm. Dışişleri bakanlarından oluşan Hazırlık Komitesinin toplantısında Suriye'nin, "Mısır ve Fas'ın İsrail'le ilişkileri dolayısıyla İslam ülkeleri tarafından kınanması ve bu konunun Zirve gündemine alınması" önerisi, delegeler arasında tartışmalara yol açtı. Bu öneriye Mısır ve Ürdün'ün yanısıra en çok karşı çıkan ise Türkiye oldu. Bu öneri gündeme alınmamakla birlikte Zirve'de üzerinde en çok tartışılan konu oldu. Diğer bir konu da, evsahibi Kuveyt'in getirdiği, "uluslararası terörizmin bütün biçimlerinin kınanması" önerisi oldu. Bu öneriyi hararetle destekleyen faşist TC yetkilileri, "Üye ülkelerin teröristleri doğrudan ya da dolaylı biçimde desteklemeyi reddetmeleri, ayrıca bunlara barınak sağlamamaları ve saldırı-şiddet olayları için eğitmemeleri" vb. açıklamalarla asıl hesaplarını açığa vurmaktaydı. Buna karşılık Suriye getirdiği öneride, "Terörizm ve ulusal kurtuluş mücadeleleri arasında ayrımın açıkça yapılması" gerektiğini savundu.

Daha sonra Kuveyt Emiri Şeyh Cabir-el Sabah'ın konuşmasıyla açılan Devlet ve Hükümet Başkanlarının katıldığı ana Zirve toplantısında tartışmaların bu çerçevede ve Suriye-Mısır arasında yoğunlaştığı gözlendi. Birçok siyasi çevrenin üzerinde birleştikleri nokta; başlangıçta toplantıya katılamayacağını açıklayan ancak daha sonra Kuveyt Emiri'nin özel çağrısının da ardından Kuveyt'e gelen Suriye Devlet Başkanı Hafız Esat'ın Zirvede ağırlığının belirgin olarak görülmesi oldu. Zirvenin en uzun konuşmasını yapan Esat, Arap ülkelerinin kendi aralarında aldığı kararlardan söz ederek, bu kararlar gereğince hiçbir Arap ülkesinin İsrail'le ilişkiye girmemesi, anlaşma imzalamaması gereğini vurguladıktan sonra, Mısır'ı bu kararlara uymadığı için eleştirdi. –Bilindiği gibi Mısır'ın, İsrail'le 1979'da barış anlaşması imzaladığı için İslam Konferansına üyeliği askıya alınmış, 1984'te yeniden örgüte kabul edilmişti– Aynı konuda Esat İslam Konferansı Örgütü'nün geçen dönem başkanı Fas Kralı Hasan'ı da eleştirerek, "Hem dönem başkanı olacaksınız, hem de İsrail'le temas kuracaksınız. Böyle şey olmaz" dedi. Konuşmasını "terörizm" konusundaki görüşlerini açıklamakla sürdüren Suriye Devlet Başkanı, bu konuda da, "öncelikle terörizmin tarifinin yapılması gerektiğini" belirterek, "ulusal kurtuluş hareketlerini terör saymamak gerektiği" şeklindeki görüşlerini yineledi. Amerika'nın kendilerini "terörü desteklemekle" suçladığını hatırlatan Esat, konuşmasını şöyle sürdürdü: "Amerika bizi, terörü desteklemekle suçluyor. Ama kendisi başlangıçtan beri terörün arkasında olan İsrail'e destek oluyor. Dünyada uçak kaçırma terörünü bile İsrail başlatmıştır. İsrail, teröre desteğini açıkça yapıyor. Yüzlerce insan ölüyor. Kimse İsrail'i kınamıyor."

Daha sonra söz alan Mısır Devlet Başkanı Mübarek ise, Esat'ın kendisine yöneittiği eleştirileri Konferans ortamında yanıtlamayacağını söyledi ve "Mısır da ulusal kurtuluş hareketleriyle terörizmi ayrı tutmaktadır" sözleriyle Esat'a katıldığını belirtti.

Faşist TC'nin ise, toplantıdaki tutumu bir yana, o zeminde yer alması bile kaypak, tutarsız ve çelişkili yapısının bir göstergesi oldu. 12 Eylül rejiminin mimarı faşist Evren, İslam Zirvesine katılmak üzere Kuveyt'te bulunduğu günlerde, Dışişleri Bakanı Halefoğlu ise "Biz her şeyimizle Batı'ya aitiz" vb. onursuz açıklamalarda bulunarak Avrupa Konseyi Danışma Meclisi'ne katılmak üzere Strasbourg yolunu tutmaktaydı. –Gerçekten de Halefoğlu'nun giderayak yaptığı açıklama Türkiye halkı ve emekçileri yönünden onur kırıcı nitelikteydi. Türk egemeni, burjuvazisi için, hiçbir anlamda onurdan söz etmek zaten olanaklı değil.– İslam Zirvesine katılan, öte yandan kendisinin "Batılı sayılması için adeta yırtınan ve üstelik emperyalist saldırı örgütü NATO'ya üye tek ülkenin TC olduğunu hatırlatırsak çelişkinin boyutları daha net görülebilecektir. Nitekim İslam Konferansı Örgüt Genel Sekreteri Şerifuddin Pirzade'nin, Zirveye sunduğu raporunda geçen "sizler hepiniz bağlantısızlar hareketinin birer üyesi olduğunuza göre" biçimindeki sözleri bile, Pirzade'nin dalgınlığından öte, NATO üyesi faşist TC'nin ucubeliğinin bir ifadesidir. Bu tutarsız yapısıyla Konferans'ta herhangi bir etkinliği de olamazdı. Zaten toplantı boyunca süren tartışmalarda TC'yi temsilen katılan faşist Evren, ABD emperyalistlerinin ağzından aldığı "terörizm" sakızını geveleмekten öteye bir düşünce de ortaya koyamadı.

Faşist rejimin 5. İslam Konferansı Zirve toplantısından beklentilerine ve sonuçlarına gelince; denilebilir ki büyük bir hayal kırıklığı ve bir "hiç" oldu. Çünkü TC'nin beklentisi olan "KKTC"-nin tanınıp desteklenmesi ile Bulgaristan'ın açıkça kınanması gibi durumları hayalden öteye geçemedi. Dışişleri bakanlarının hazırlık toplantıları sırasında "Müslüman olmayan ülkelerde yaşayan Müslüman azınlığa karşı uygulanan baskılar" –ki özellikle Sovyetler Birliği ve Afganistan kastedilmektedir– konusu görüşülürken, TC'nin sonuç bildirisinde "Bulgaristan'daki Türklere yönelik baskıların kınanması" maddelerinin de yer alması yönündeki isteği Suriye, Güney Yemen ve Cezayir tarafından reddedildi. Yine Kıbrıs konusunda da TC; Pakistan ve Sudan dışında hiçbir

Devamı 15. sayfada

Ortadoğu'da Gerginlik Tırmanıyor

ABD'NİN BÖLGEYE MÜDAHALESİ Mİ?

Körfez savaşının son dönemlerde giderek şiddetlenmesi, Lübnan'da çözülmeyen sorunlar ve buna bağlı olarak zaman zaman ön plana çıkan rehineler sorunu ve Kürdistan'da yaşanan gelişmeler, günümüzde Ortadoğu'da gerilimin son derece arttığının birer göstergesidir.

İran birliklerinin Basra kentinin önlerine kadar gelip dayanması, bölgede 'statüko'nun bozulacağı kuşkularını arttırdı. Bunun üzerine, ABD emperyalistlerinin Körfez'de ve Doğu Akdeniz'deki savaş filosunu güçlendirip alarma geçirmesi ve yine emperyalist yetkililerin zaman zaman yaptığı açıklamalar, ABD'nin bölgeye müdahale edeceği görüşünü kuvvetlendirdi. Böylesi bir müdahaleyi en çok arzu eden güçlerin başında da Türk burjuvazisi gelmektedir. Sömürgeci Türk burjuvazisinin öteden beri var olan Kerkük ve Musul üzerindeki emelleri, sonuçsuz bir maceraya atılacak kadar iştahını kabartır hale gelmiştir. Buna en uygun ortamın da, ABD'nin bölgeye müdahalesi durumunda ortaya çıkacağını hesaplamaktadır. Faşist rejimin, kamuoyunu böylesi bir duruma hazırlamak için basında başlattığı tartışmalar son günlerde daha da yoğunlaşmıştır.

Ancak, Basra Körfezi'ne ve Doğu Akdeniz'e yığdığı savaş filolarıyla gözdağı verip tehditler savurmasına rağmen, ABD'nin bölgeye müdahalesi pek de öyle kolay gerçekleşebilecek bir durum değildir. Bir kere Lübnan'da, Suriye'nin denetimindeki alanlara herhangi bir müdahaleyi göze alacağı oldukça uzak bir olasılık. İran'a yönelik ise; ne tür bir müdahalede bulunabileceği ve hangi sonuçlarla karşılaşacağı soruları akla geliyor. ABD'nin kendi kuvvetleriyle Ortadoğu'da İran'la doğrudan bir savaşa girmesi gerçekten de 'elini arı kovanına sokması' anlamına gelecektir ki, bu da emperyalistler için Vietnam yenilgisinden daha beter bir yenilgiyle sonuçlanacaktır. Bu tür bir girişimi kendi kamuoyunun bile onaylamayacağı açıktır. Diğer yandan 1986 yılı başlarında Libya'ya yaptığı türden bir saldırı ise yine fiyaskoyla sonuçlanmaktan öteye gidemeyecektir.

ABD emperyalistlerinin asıl istemleri İran-Irak savaşında her iki tarafın da galip gelmemesidir. Fakat savaşın seyri giderek İran'ın lehine işlemekte, hatta İran ordularının Basra önlerine kadar gelmesi, birçok çevrede savaşın sonuna yaklaşıldığı kanısını uyandırdı. Bu durumda da iki olasılık ağırlık kazanmaya başladı. Birincisi, Saddam yönetimini devirerek yerine Humeyni yanlısı bir yönetimin işbaşına getirilmesi; ikincisi ise, İran'ın Irak'ı işgal ederek petrol bölgelerine hakim olması durumudur. –Ki Türk sömürgecileri de daha çok bu ikinci durumda Musul-Kerkük'e yönelik girişimler düşünmektedir.– Bu durumda ilk olasılık, yani Saddam'ın devrilmesi ve Irak'ta Humeyni yanlısı bir yönetimin işbaşına gelmesi akla daha yatkın görünmektedir. ABD emperyalistlerinin bölgedeki gövde gösterisinin de daha çok bu duruma yönelik olduğu anlaşılmaktadır. Yani müdahale vb. tehditlerle gözdağı vererek Humeyni yönetimine karşı pazarlık gücünü arttırmak; böylelikle de İran'ın daha fazla ilerlemesini, diğer Körfez ülkelerine de yönelmesini engellemek. Bunun için de Saddam'ın gözden çıkarılması gerektiği açıktır. Birçok kaynak, ABD'nin bu amaçla İran yönetimiyle ilişkiye geçmek istediğini, hatta bu ilişkiyi sağladığını bile belirtmektedirler.

Sonuç olarak, ABD emperyalistlerinin tüm tehditlerine rağmen, bölgede doğrudan bir müdahaleyi göze alabilmesi fazla olanaklı görünmemektedir. Olsa bile, sonuçta kazanacak olan bölge halkları ve ilerici güçler olacaktır.

FAŞİST TÜRK SÖMÜRGECİLİĞİNİN KÜRDİSTAN'DAKİ AÇIK VE SİNSİ KATLİAM UYGULAMALARI

Günümüz Kürdistan'ında faşist sömürgecilik çok ciddi ve tehlikeli politikalar uygulamaktadır. Ama bu yalnız işin bir yanı ve gerçeğidir, işin diğer yanıysa, bu gelişmelerin uzaktan bir bakışla tam ve doğru olarak anlaşılmaması, çok yakınında olan bizlerin bunu görmesi, ama görebildiklerimizi tam olarak anlatamamamız ve içimizdekini ustaca kullanamamamızdır. Bu nedenden dolayı bu tehlikeli ve ciddi uygulamaları dünyaya yeterince yansıtmamakta ve dünya kamuoyuna mal edememekteyiz. Gerçi bu konuda son yıllarda epey mesafe katedilmiştir, fakat bunun tam ve yeterli olduğu söylenemez. Aynı durum ülke için de geçerlidir. Geçmişte halkımızın büyük çoğunluğu bu uygulamaları erkenden görüp karşı tedbirler geliştireceğine seyirci kalmakta, ama uygulamalar ilerledikçe tehlikenin boyutlarını ancak o zaman farkedebilmekte, sonucunu gördüğünde de büyük bir acı duymakta, içten içe tepki göstermekte, fakat "olan oldu" diyerek daha beterini beklemeye başlamaktayız. Ancak yürüttüğümüz çalışma sonucunda halkımız bu yapısını kısmen aşmış, gelişme ve uygulamaların yönü belli bir kesim tarafından önceden görülmeye başlanmıştır. Ama bu da yeterli değildir. Evet Kürdistan'da bazı şeyler vardır ki ancak ilerici bir kültür ortamında tüm dünyaya yansıtabilinecek, halkımız o zaman onları görüp anlayabilecek ve kendisi için vahim olan bazı şeylerde tarihin derinliklerine gömülecektir. Bunlar en başta ülkemiz Kürdistan'ın derinliklerine, tarih öncesine uzanan Mezopotamya uygarlığının ilk sanat güneşini yaratan birçok kabile ve halkın tarihi miras olarak bıraktıkları, sanat değeri büyük olan birçok tarihi eserin Fırat baraj gölünün mavi sularına gömülmesi olacaktır. Bunun yanısıra, faşist sömürgecilik bugün Kürdistan'daki birçok tarihi eserimizi yağmalayıp Türkiye'ye götürmekte, çeşitli yerlerde bunları sergilemekte, hayasızca kendisine mal etmekte ve hatta işin ticaretini de yaparak dışarıya dahi satabilmektedir. Bunları belki de göremedik. Fakat şu gerçeği biliyoruz ki; Kürdistan'ın dört bir yanında aşağı yukarı her bir yerinde tarihi bir kule, tarihi bir abide ve geçmişi yaşatan anıtlar dikilidir. Ama sömürgecilerin bizlerde yarattığı hissizlik sonucudur ki, bizler bunlara ilgi duymuyor ve sahip çıkamıyoruz. Çevremizde görebileceğimiz böyle çok sayıda tarihi eser varken, dünyanın dört bir tarafından gelen turistlerden buralar geçilmezken, bu kadar yakınımızda olan bu değerlerimizi bir türlü gidip de görmüyoruz. Çünkü bu abideler "Gavur işi" olarak tanıtılmış, halk onlardan özellikle uzak tutulmuş, bir diğer yandan sömürgeciligin yaratıcısı olduğu kültürsüzlük ortamında onlara ilgi duymamız, onları anlayacak bir yapıya ulaşmamız her zaman çeşitli zor politikalar ile engellenmiştir. Bazıları kalkıp "orada bir halk katliamının planları yapılmaktayken, sen kalkıp tarihi eserlerden bahsediyorsun" diyebilirler. Bu arkadaşlar alınmasınlar, onlara da değineceğiz. Ama onlara giden yolun yakınından geçerken bu uygulamaları da belirtmeden edemedik. Ülkemizin talan edilen sayısız zenginliğinin yanında, bu tarihi değerlerimizin de nasıl yağmalandığına, tahrip edildiğine, dikkatleri çekmek istedim.

Günümüz Türkiye'sinde sömürgecilerin uygulamaya koydukları en ciddi proje GAP adıyla bilinen ve orta Fırat havzasında geliştirilen projedir. Bu proje ki gerçekten de çok büyük ve ciddi bir projedir. Sömürgeciler bile projeye "yörenin çehresini değiştirecek bir proje" demektedirler. Bilinçten yoksun bazı saf insanlar yörenin çehresini değiştirmek deyiminden bugünkü yoksulluğun, kültürsüzlük ve kişiliksizliğin ortadan kaldırılması sonucunu çıkarmaktadır. İşin aslına gelince: Hedeflenen bölgedeki Kürt nüfusunun projenin uygulanacağı alandan sürülmesi ve 20. yüzyılın değişik mecburi iskan biçimlerinin hayata geçirilmesi, mevcut Kürt nüfusunun Türkiye'ye göç ettirilmesi ve bu şekilde giderek Türkleştirilmeleri, böyle yoğun bir nüfusun toprağından ve ulusundan koparılmasıdır. Bu yurtsuz, işsiz insanların ülkesinde her türlü kişiliksizliğin ve olumsuzluğun geliştirilmesi amaçlanmaktadır. İlk çağlarda uygarlığın merkezi olup her tarafa medeniyet yayan Mezopotamyamız bugün her türlü hastalığın, gericiliğin en temel kaynaklarından birine dönüştürülmeye çalışılmaktadır. Gerçek olan şudur ki, çağdaşlıktan nasibini alamamış yöre insanımızın bu biçimde ülkesinden ve mensubu olduğu toplumundan koparılmasıyla, bunlardaki kişiliksizlik daha da geliştirilmek istenmekte, her türlü irtica saplantısı yozluk ve çürümüşlüğe zemin hazırlanmakta, bu insanlarımız birer araç haline getirilmekte, hammadde olarak kullanılmakta, en tortu işlerde düşük ücretlerle çalıştırılarak bu yapılarıyla emperyalizmin ve sömürgeciliğin birer hizmetkarları durumuna getirilmektedir. Diğer yandan da her türlü kırıcı ve dökücülüğün, lümpenliğin, fahişeliğin, satılmışlığın geliştirilmesinde bu insanlar kullanılmaktadır. Ayrıca bu yapıyla her türlü gericiliğin, irticanın ve ajan-milis yapının dayanağı olan işsizler ordusunun oluşturulması hedefleniyor. Gerçekten de projenin tamamlanması halinde, Kürdistan'ın o verimli topraklarında çağdaş tekniğin de yardımıyla verim yüz kat daha da artacaktır. Ama artan bu verimden de uluslararası tekeller, Vehbi Koçlar, Sakıp Sabancılar ve diğerleri yararlanacak, olan halkımıza olacak, insanımız üzerindeki fakirlik ve yoksulluk artarak katmerleşecektir. Projenin bugünkü aşamasında bile tekeller şimdiden devreye girmiş ve ülkemizi parselleyerek bölüşmüşlerdir. Bu acı gerçeği hiçbir demagog örtbas edemez. Bu açık ve gözler önünde meydana gelmektedir. İnsanlarımız kendi topraklarında başkalarına kölelik edecek, sömürgeciler katbekat zenginleşecek, vurgun üstüne vurgun vuracak, ama insanlarımız ancak sadece yaşamını devam ettirebilecek, ölmemek için çalışacak, hayatı gene de fakirlik, yoksulluklar içinde geçecektir. Pratik çok acı ve açık bir biçimde bunun böyle olduğunu ortaya koymaktadır.

Yine bazıları, "yörede bu temelde kapitalizmin tarım alanına girmesiyle, mevcut alandaki insanlarımızın da bir tarım proleterine dönüşeceğinden" dem vurmaktadırlar. Gerçi yörede burjuvaların ve proleterlerin olacağı, ama bunların yöre kitlesinden oluşmayacağı, başka bir deyişle bunların Kürt olmayacağı açıktır. Çünkü burada bu düşünceyi doğrulayacak bir milli kapitalizmin gelişmesi sözkonusu değildir. Mevcut kapitalizm yabancı patentli, tepeden inmedir. Ve hatta büyük oranda yabancı işçi ve memur kadrosu sözkonusu olacaktır. Sözün kısası halkımız bu modernleşmeden, kapitalistleşmeden, üretimin artmasından yarar değil, zarar görecektir. Her şeyden önce toprağından edilecek, ülkesinden ve halkından koparılacak, el kapılarında, Türkiye'nin büyük kentlerinde, Avrupa'dan Afrika'ya, Ortadoğu'ya kadar modern köleler olarak

satılacaklar, en tortu işlerde çalıştırılacaklar ve emeklerinin karşılığını hiçbir yerde alamayacaklardır. Ve bu temelde geleceği karartılacak, umudu tüketilmeye çalışılacaktır. Harran'da üretim yüz katına çıkınca elde edilen değerlerin tümü dünyaya savrulmasına başlanacak, ve ne acı bir gerçektir ki Kürdistan insanı buraların gerçek sahibi olarak değil, herhangi normal bir insan gibi bundan pay bile alamayacak ve yaşam koşulları düştükçe düşecektir.

GAP, bir yanıyla da Kürdistan devrimine karşı geliştirilen ve hızlandırılarak uygulanmaya çalışılan bir projedir. Hatırlanacağı gibi bu proje daha önce planlanmış ama hayata geçirilmemişti.

Bunun iki nedeni vardır: Birincisi, o günkü koşullarda böyle bir işe girişmeyi kendi yararlarına uygun bulmamaları. İkincisi, projenin gerçekleştirilebilmesi için o günkü kargaşa ve güvensizlik ortamı yüzünden dış krediyi bulamamaları sözkonusudur. Ancak bugün sömürgecilerin uyguladığı faşist politikalarla alan geçici olarak sakin bulunmuş, krediler alınmış ve planın aceleyle uygulanmasına başlanmıştır. Mücadele yeniden yükselince bu projeden yararlanarak halkımızın mücadelesinde ve ülkesinden koparılması hedeflenmektedir. Sinsice uygulanan bu politika ile yüzbinlerce insanımız mücadelesinden uzaklaştırılarak safdışı edilmiştir. Diğer yandan ise sömürgeciler mücadeleye karşı o yöre halkını ülke toprakları üzerinde stratejik köylere toplamakta, askeri karakollarla denetlemekte, dikenli tellerle çevrelemektedir. Ancak faşist Türk sömürgecileri her ne kadar bu yöntemi uygulasalar da, kendi tarihi geçmişlerinde de gördükleri gibi, Kürt insanını bu biçimde de kontrol altında tutamayacaklardır. Onun içindir ki kendilerinin de çokça tekrarladıkları gibi halkımızı mecburi iskanlarla ülkelerinden sürmeyi doğal görünümlerle kamufle etmek, uygun biçimler bulmak ve bu politikalarını da çeşitli şekillerde maskelemektedirler. Elbette halkımıza uygulanan politikalar bununla sınırlı değildir. Sömürgeciler, ülkelerinden ve topraklarından uzaklaştırdıkları bu insanlarımızı bu kez de bu topraklarda ve bu halk içinde yükselen ulusal kurtuluş mücadelesine karşı bir milis gücü olarak kullanmak istemektedirler. Yerlerinden, yurtlarından koparılmış işsiz, güçsüz bırakılmış bu insanlar, kırılıp dökülmeye, yeniden biçimlenmeye ve en olmadık işlerde kullanılmaya uygun bir konum arzederler. Böyle şartlarda kim olursa olsun, bu gerçek böyledir. Bu insanlarımızı, milis-çete şeklinde beyaz ordu olarak örgütlendirip mücadelemize karşı kullanmaya çalışacaklardır.

GAP'ın en önemli bölümlerinden birini oluşturan Atatürk Barajını okuyucularımıza pratikteki örnek bir uygulama ile verelim: Ve ardından bu projeden kimlerin yararlandığını ve ilerde de kimlerin yaralanacağını varsın okuyucularımızın kendileri karar versinler. Bugün barajın yapımında yaklaşık 6 bin insan çalıştırılmaktadır. Çalıştırılan bu 6 bin insanın içindeki Adıyamanlı sayısı 150'yi bulmaz. Aynı durum Urfa için de geçerlidir. Geriye kalan tüm işçiler Türkiye'den ve başka yerlerden getirilmişlerdir. Kaldı ki, Adıyamanlılar bu sayıyla da olsa devamlı olarak çalıştırılmıyorlar. Gerçi işçi olarak işe alınmakta ama işveren bunları istediği zaman işten atabilmektedir. Bu işçiler yerli bazı firmalar tarafından kiralandıkları için, en tortu, en zor, en ağır ve en ucuz bir biçimde çalıştırılmaktadırlar. Peki Adıyaman'da işçi mi bulamadılar da bunlar dışarıdan getiriliyor? Elbetteki sebep bu değildir. Bırakalım genç nüfusumuzun Avrupa, Afrika ve Ortadoğu'ya sürülmesi, İstanbul, İzmir, Adana, Mersin vb. büyük kentlerde bile çalıştırılan binlerce Adıyamanlı vardır. Yine pamuğun kazmasına, toplanmasına, mercimek ve nohut hasadına ırgatlar şeklinde binlerce aile topluca çalışmaya gitmektedir.

DEVAM EDECEK

CEPHE GERİSİ, CEPHENİN AKTİF BİR ÖGESİDİR

Savaşta zafer kazanmanın önemli koşullarından biri, cepheyi kesintisiz bir biçimde destekleyen, besleyen, kısaca tüm gereksinmelerini karşılayan bir geri cepheye sahip olmasıdır. Her cephenin açıldığı yerde, güçlü bir geri cephe örgütlemek kaçınılmazdır. Bugüne değin yürütülen savaşlarda, cephenin gereksinmelerini kitlelerin örgütlü gücünden daha güvenilir ve kesintisiz karşılayan başka bir güç olmamıştır. Bu gerçek, ancak halka dayalı gelişebilecek olan ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadelelerinde katbekat daha geçerlidir. Bu anlamıyla, cepheleri yenilmez kılan gerçek geri cepheler, kalpleri ve kafaları kazanılan kitlelerdir. Kalpleri ve kafaları kazanılan kitlelerin örgütlü gücüdür. Böylesine bir geri cephe yaratmak, güçlü bir cephe açmakla mümkündür. Adına layık bir geri cephe yaratmada bu, temel unsur olmasına karşın savaş yürüten gücün uluslararası stratejik ve taktik ittifakları küçümsenmez bir destek ve dayanak sunar. Dolayısıyla tüm bu veriler bütünleştirilerek güçlü bir geri cephe yaratılabilir.

Cephe gerisi, kitlelerin eğitildiği, örgütlendirildiği, yönlendirildiği, cepheye hazırlayarak yedek güç olarak aktarıldığı, cephenin lojistik ihtiyaçlarının karşılandığı, cephedeki güçlerin desteklenip eğitildiği, cephe ve cephe gerisi için gerekli yaşam kaynaklarının örgütlendiği, uluslararası alana açılmanın sağlandığı, düşmanın siyasal ve askeri etkinliğinin kırıldığı mücadele sahasıdır. Geri cephe, uzun süreli halk savaşının en basit biçiminden ordulararası mevzi savaşına kadar, savaşın somut durumuna bağlı olarak şekillenir. Bir başka deyişle cephenin durumuna göre koşullanır. Yani, savaşın geldiği aşamaya göre cephe gerisi rolüne uygun olarak örgütlendirilip savaşın hizmetine sokulur. Görevleri de bu doğrultuda –savaşın gelişim seyrine paralel– çeşitlenir. Eğer savaş uzun süreli ise, cephe gerisi buna uygun bir tarzda görevlerini yerine getirecek biçimde örgütlendirilir. Bir hazırlık dönemiyle gerilla savaşı döneminde geri cephenin görevleri, bir gerilla savaşı ile mevzi savaşındaki geri cehenin görevleri esasta aynı olmakla beraber, görevlerin çeşitliliğinden farklılıklar mevcuttur. Bu farklılıklar dikkate alınmadan, savaş gerçekliği tüm yönleriyle hesaplanmadan sağlıklı bir cephe gerisi yaratılamaz. Silahlı propaganda döneminde mevcut güçlerin hazırlanması ve örgütlendirilmesi, yönetim sorunlarının çözümü, kitle çalışmaları cephe gerisinin temel görevleridir. Gerilla döneminde büyüyen savaş sorunlarına bağlı olarak bu görevler de büyüyor. Cephe gerisine bu büyüme temelinde biçim verilir. Bu dönemde kitleler cepheye göre örgütlendirilir, cepheye yeni güçler eğitilerek sevkedilir, artan lojistik ihtiyaçlar karşılanır, basın-yayın faaliyetleri düzenlenir, mücadelenin azami oranda yararlandırıldığı yetkin ve güçlü uluslararası ilişkiler yaratılır vs.

Gerilla savaşı ve kısmi ayaklanma taktiğinin gündemde olduğu önümüzdeki dönemde geri cephe nasıl örgütlendirilmelidir sorunu, konunun esasını teşkil etmektedir. Geri cephe; taktiğin başarısıyla kurtarılacak alanları, gerilla savaşı gereği eylemden sonra gerillanın bulunduğu her yeri, kazanılıp örgütlendirilen kitleleri kapsamakla birlikte, burada, ülkemizin parçalanmışlığından doğan özgül durumunun mücadelemiz açısından yarattığı elverişlilikten ötürü geri cephe olabilecek alanları örgütleme sorunu ele alınacaktır. Sürdürülecek temel çalışmaları belli başlı başlıklar altında işleyerek, sorun izaha kavuşturulmaya çalışılacaktır.

ÖRGÜTLENME VE YÖNETİM SORUNU: Bu alanda sorun karşımıza iki biçimde ortaya çıkmaktadır. Her şeyden önce genelde Parti sorunlarının çözüme kavuşturulduğu, takviye güçlerinin eğitildiği, örgütlendirildiği alanlar olarak cephe gerileri yerine getirmesi gereken görevlerle yükümlüdürler. Güçlerin hazırlıklarını yapmak için gerekli olanakları yaratmak, cepheye sevkedilecek güçlere uygun ve sağlam üsler kurmak, aktarımlarını sağlamak cephe gerisinin görevleri arasındadır.

Diğer bir sorun ise, bu faaliyetleri sürdürecek birimin örgütlendirilmesi görevidir. Faaliyet yürütecek bir birim kendi arasında örgütlenerek komiteleşmeyi sağlamalıdır. Çalışmalarda kollektivizm ve gizlilik esas alınmalı, çalışmalar komitede merkezleşmelidir. Parti çizgisi ve tüzüğü temel ölçüt olmalı, kurallı bir çalışma tarzı tutturulmalıdır. Silahlı mücadelenin ihtiyaçlarına cevap verecek tarzda örgütlenerek sorunların üzerine cesaretle yürümelidir. Bunun için bu faaliyetleri yürütenler özeleştirisi verilen anlayışları hızla terkederek, kendilerini eğitip yetkinleştirmeli, tüm çalışmalara egemen olmalıdırlar. Vardığı aşamada mücadelemizin bireyden kaynaklanan yetersizlikler ve bu yetersizliklerin yarattığı tahribatlara artık tahammül gösteremeyeceğinin bilinciyle pratiğin üzerine yürümeli, ortaya çıkacak her türlü anlayış ve tutumlara karşı tavizsiz bir mücadele sürdürülmelidir.

KİTLE ÇALIŞMALARI: Geçmiş dönemde yetersiz de olsa yürütülen faaliyetlerle kitlelerde mücadelenin geniş sempatisi yaratılmış, belli bir oranda kitle ilişkisi oluşturulmuştur. Şimdiye kadar büyük oranda örgütlü bir güce dönüştürülemeyen bu ilişkilerin derinleştirilerek örgütlülüğe kavuşturulması, önümüzdeki süreçte cephe gerisi faaliyetlerinin başarıyla sürdürülmesi gereken temel sorundur. Örgütlendirilmeyen bir kitle kendi arasında bir birlik oluşturamayacağı gibi, mücadelenin hiçbir sorununa cevap veremez. Kaldı ki, halkımızın parçalanan ulusal birliğinin yaratılması gibi önemli bir sorunu vardır. Genelde kitleleri Kuzey-Batı'da gelişen mücadele etrafında çeşitli biçimlerde cephe örgütleri içinde örgütleme görevi, yürütülecek mücadelenin hem kaldırabileceği, hem de ihtiyaç duyacağı bir örgütleme olduğundan çalışmalarda artık öne alınmalıdır. Örgütlendirilen kitleleri cephe örgütlerine bağlayıp, Cephenin kolları ülkemizin diğer parçalarına da sarkıtılarak ulusal birliği yaratmanın temelleri atılmalıdır. Bu dayanaklar aynı zamanda güçlü üsler biçiminde örgütlendirilerek muhtemel yönelimler böylesine bir siyasal tedbirle boşa çıkarılmalı, yükselen mücadelenin tükenmez kaynakları haline getirilmelidir.

Geri cephe, yeni güçleri hazırlama, eğitme ve cepheye aktarmayı hedeflemelidir. Toplanan yedek güçler belli bir yaş standartına göre toplatılacağı gibi, genel seferberlik yöntemiyle de bu iş gerçekleşebilir. Savaşta kayıpların yerini doldurmak, bunun için yedek güçleri eğiterek ulusal ve sınıfsal bilinçlerini pekiştirmek, savaş yeteneklerini geliştirip morallerini yükseltmek düzenli ve örgütlü bir geri cephe ile mümkündür. Özellikle mevcut örgütlerin içinde bulunduğu çözülmeler ve mücadelemizin kitleler üzerinde yarattığı olumlu etkiler dikkate alındığında, uzun yıllar sömürgeciliğe karşı savaşmış geniş kitlelerin önemli bir yedek güç potansiyeli durumunda olduğu görülecektir. Doğru bir çalışma tarzıyla bunların mücadele alanlarına aktarılmalarının olanakları vardır. Bu elverişli ortamdan yararlanılarak, uygun yol ve yöntemlerle mevcut potansiyeli örgütlülüğe dönüştürmek gerekmektedir. Soruna devrimci ustalıkla yaklaşıldığında mutlaka istenilen sonuç alınacaktır.

Bu dönemde kurtarılmış bölgeler yaratma taktiğin hedefi olduğuna göre, artacak maddi ihtiyaçları karşılamak, kitle çalışmalarında yerine getirilmesi gereken diğer bir görevdir. Kurtarılmış alanlar yaratıldığında düşmanın ekonomik tecrit politikası uygulayacağı açıktır. Eğer şimdiden gerekli hazırlıklar yapılmazsa bu durumun mücadeleyi zorlayacağı kesindir. Bunun boşa çıkarmasının hazırlıkları daha şimdiden yapılmalıdır. Bu amaçla kitlelerden düzenli yardımlar toplanmalıdır. Kitlelerin siyasal desteğinin yanısıra, maddi desteğinin de örgütlendirilmesi bir zorunluluktur. Bu görevin başarılması yürütülecek çalışmalarda ona gerekli önemin verilmesine bağlıdır.

Kitle çalışmalarında, geri cephe ile cephe arasında bağlantı yollarının tespit edilmesi, bu kanalların düzenli kullanılması ve sürekliliği için sağlam bir iletişim ve ulaşım ağının örgütlendirilmesi hedeflenmelidir. Bu ağ haberleşmeden taşımacılığa kadar bütün görevleri yerine getirecek nitelikte olmalı, süreç içinde daha da güçlendirilmelidir. Ulaştırma ve haberleşme kanalları silahlı mücadelenin üst düzeyde geliştirileceği, sıradan bilgi ve lojistik ihtiyaçların kesintisiz ve güvenlikli bir tarzda aktarılmasına temel olacak bir biçimde hazırlanmalıdır. Dış bağlantıların sağlıklı bir şekilde kurulması da böylesi bir örgütlülüğü sağlamakla mümkündür.

Mücadelemizin daha çok boyutlanmasıyla birlikte düşmanın cepheyi bir anlamda desteksiz bırakma, kitlelerde panik yaratma, yalan haber yayma, askeri saldırılar düzenleme, suikast ve sabotajda bulunma vb. tarzda geri cepheye yüklenmesi kesindir. Geri cephenin rolünü oynamaması için her türlü sabote ve engelleme girişimlerinde bulunacaktır. Düşmanın bu faaliyetlerinin etkisizleştirilerek boşa çıkarılması, geri cephenin kendi rolünü yeterince oynamasında önemli bir sorundur. Bunun için en etkili önlem, siyasal olarak kitleleri her türlü düşman faaliyetlerine karşı uyarmak, eğiterek bilinçlendirmek, pratik olarak düşman faaliyetlerine karşı etkin askeri yöntemlerle yönetmektir. Düşmanın cephedeki durumunun yanısıra, bu alandaki yönelimlerini açığa çıkaran bir istihbarat ağı örgütlemek ve geliştirmek bu görevi yerine getirebilmek için bir zorunluluk arzetmektedir. Düşman faaliyetlerini ortaya çıkarmada böylesi bir örgütün önemi büyüktür.

Tüm bu görevlerin adım adım başarılması için, şimdiden somut bir biçimde cephe gerilerinde bazı alanları temel çalışma alanları olarak tespit edip, ilk etapta programlanan hedeflere ulaşmayı amaçlayan verilere dayalı gerçekçi bir planlamayla işe başlanmalı, bu çalışmanın kademeli olarak alanın tüm sathına yaygınlaştırılması hedeflenmelidir.

LOJİSTİK SORUN: Gelişen bir mücadelenin sorunlarının büyüyeceği bilinen bir gerçektir. Önümüzdeki dönemde lojistik sorunlarının büyüyeceği, hatta kurtarılmış alanlar yaratıldığında düşmanın yoğun bir tecritliliği uygulayacağı, bu yöntemle mücadeleyi zor koşullarla karşı karşıya bırakmak isteyeceği gerçeğiyle hareket ederek şimdiden önlemlerin alınması gerekmektedir. Geri cephe, bu sorunların önemli oranda çözüleceği bir alan olduğundan, buna uygun tarzda lojistik ihtiyaçların temini için örgütler yaratmak kaçınılmazdır. Cephane, erzak, giyecek, ilaç vs. ihtiyaçları sağlamak, acil olanları başa alarak bu ihtiyaçları toplamak, uygun bir biçimde depolamak, bu amaçlarla güvenlikli ve sağlam depolar hazırlamak, aktarılması gereken savaş alanına aktarmak, aktarabilmek için sağlam ulaşım hatları örgütlemek cephe gerisinin yerine getirmesi gereken görevlerdir. Konulan görevlerin başarılması için yardım örgütleri oluşturmak, bağış kampanyaları açmak, düzenli aidatlar toplamak vb. gibi yöntemlere başvurmak, örgütler oluşturmak şarttır. Önümüzdeki dönemde şiddetlenecek olan savaşın açıkça görülen ihtiyaçlarının karşılanması bugün cephe gerilerinin somut görevi durumundadır. Başta cephane gereksinmeleri olmak üzere cephenin ihtiyaçlarını asgari düzeyde temin etmek, giderek yeterli kapasitelere ulaştırmak başarılması gereken önemli bir görevdir.

SİYASAL İLİŞKİLER: Bu alandaki çalışmalarda, geri cephe durumundaki alanlarda bulunan güçlerin taktik ittifak güçleri oldukları en çok dikkate alınması gereken bir husustur. Bölgedeki siyasal gelişmelerin esintisine göre biçimden biçime bürünen bu güçlerle, mücadelemizi yararlandırma temelinde usta taktiksel ilişki ve ittifakları geliştirmek, Parti politikasını hayata geçirmenin vazgeçilmez bir

Devamı 15. sayfada

ULUSAL DİRENİŞ

MÜCADELEMİZDEN...

"İki Yoldaş Ulusal Direniş Mücadelemizi Böyle Yaşadık!.."

Dört yoldaş, gece boyu yürüyerek sabahın ilk ışıklarında Şırnak şehir merkezinin güneyinde bulunan ormanlıklardaki asıl noktamıza vardık ve ilk dikkatlerimizle çevreyi izledik. Son baharın esen serin rüzgarlarıyla hışırdayan yaprak seslerinden başka görünürde hiçbir şey yoktu. Doğanın kendisine has güzellikleriyle ortam oldukça sakindi. Fakat, düşmanın hareket tarzından her zamankinden daha farklı bir şaşkınlık içinde yaşadığı belli oluyordu. Anlaşılan Apoculuğun tufanına bir kez daha uğramış ve derinden bir yara almıştır. Bulunduğumuz noktada düşmanın hareket tarzını ve doğayı seyre dalarken, kısa bir zaman aralığından hemen sonra güneş doğdu ve hemen her arkadaş bir meşe ağacının altına yerleşerek uyumaya başladı. Genellikle ilk nöbetçi hep ben olurdum. O gün de bu sıramı hiç kimseye kaptırmadan düşmanı izlemeye devam ettim. Bir ara dürbünle şehir merkezindeki panzerlerin şaşkın şaşkın dolaşmalarına, helikopterlerin kalkış ve inişlerine bakarken, biraz ötemde bulunan Saadet yoldaş, her zamanki gibi güler yüzlü hali, doğal ve sade konuşmasıyla bana seslenerek:

«Uyuduğum falan yok. Hep seni seyrediyorum. Ne var, niye o kadar bakıyorsun, o kadar bakmanı gerektiren herhangi bir durum mu var? Herhangi bir durum yoksa, bir noktaya o kadar fazla bakmana gerek yok, gözlerin sonradan ağrayabilir.»

«Bunun farkındayım ama, düşmanın bu manzarası hoşuma gidiyor doğrusu. Bugün düşman adeta tavşan yürekli bir aslan edasıyla hareket eder durumdadır. Öyle ki, manevi alandaki çürümüşlüğünü maddi ve teknik alandaki üstünlüğü ile gizleyemiyor artık. Baksana, pilotların gözdağı verme manevralarına bile gücü kalmamıştır.»

Açık deniz mavisi gözlerini üste doğru çevirdi, biraz bakınıp düşündükten sonra:

«Gerçekten de öyle. İnsana, ha düştü, ha düşecek gibi geliyor. Kanatları kırılmış kuşlar gibi uçuyor bütün bu helikopterler.»

Hemen ardından bana dönerek:

«Hem oldukça telaşlılar, yorgun ve bitgin bir halleri de var üstelik. Saldırı için tam uygun bir ortam, bir-iki helikopter düşürürsek ne yapacaklarını şaşırırlar; tam da hedefe isabet edebileceğimiz tarzda uçuyorlar, bak pilota da çok rahat nişan alabiliyorum... Ama mesafe var!.. İleriki dönemde çok daha düşüreceğiz. Hakikaten şimdi bunlara saldırır, birkaç helikopter düşürürsek ne olur Z... arkadaş?»

«Hiç... ne olacak ki: Halk sevinecek, düşman da beklenmedik darbenin ardından şaşırıp kalacak. Tabii bu arada Serxwebûn ve Pêşmerge'ye de iş düşecek. Ve bunu, bir patlamanın ardından kalp krizleriyle birer birer yere düşen "dostlarımızın" "acılı" sahnesi ... vb. başlıklarıyla okuyuculara sunmak gerekecek değil mi?»

Kendisini katıla katıla gülmekten alıkoyamayan Saadet yoldaş, çevik hareketiyle hızla kalkıp yanıma geldi ve sırtını dayadı bir kayalığa, biraz düşündükten sonra:

«Sanki gerçekten olmuş gibi her şeyi oldu bittiye getirdin. Üstelik, benimle ilişkisi olmayan şeyi bana niye soruyorsun ki? Öyle bir durumda yazarlarımız kendi görevlerini iyi bilirler. Hani helikopterler gezmiyor, dut yemiş bülbül gibiler bugün. Kalkış sağladıkları gibi iniş yapıyorlar. Bari buna biraz devam etselerdi...»

«Şimdi işin espri tarafını bir yana bırakalım da, düşman gerçekten de ifade edilemeyecek büyük bir telaş, panik ve korku içindedir. Özellikle Şırnak gibi bir alanda bunu yaşamasının derin bir anlamı vardır. Düşman, devrimci mücadelemizin merkezi durumunda rol oynayan Şırnak alanını işlevsiz kılabilmek için bugüne değin bütün maddi ve manevi gücünü seferber etti. Buna rağmen, bize, yani mücadelemize ciddi bir darbe vurmuş değildir. Bu ne demektir? Devrimci mücadelenin, karşı-devrim mücadelesinden üstün gelmesidir, halkın devrim mücadelesinden yana tavır almasıdır. Düşmanın uyguladığı savaş yöntemlerinin boşa çıkarılması ve uzun süre savaşı yürütememesidir.»

«Doğru. Ama mücadelemizin beklenmeyen darbeleri karşısında düşman bu duruma sıkça düşecek. Hatta bu çok daha yüksek boyutlu olacaktır. Bundan sonra açık gövde gösterilerinden ziyade sinsi planlarla mücadelemize yönelip darbe vurmaya çalışacak. Onun için çok dikkatli olmak, onun bu durumuna kesinlikle aldanmamak gerekecek.»

Bu konuşmalarımızın ardından bir sessizlik başladı. İkimiz de sanki anlaşmışçasına susup düşünüyorduk. Açık ki, ulusal kurtuluş mücadelemizin salt düşmanda yarattığı değişikliği sözkonusu edemezdik. Böyle bir durumda daha çok biz de yaşadığımız gerçekleri düşünce ve duygularımızla dile getiriyor ve buna gereken anlamı kazandırıp pratiğe uygulamak istiyorduk. Daldığım düşünceler deryasında doğal olarak mücadele yaşamımı; yetişerek büyüdüğüm, devrim davasına atıldığım alanı ve halkımı düşünüyordum o an. Bunların ödenmeyen emeği karşısında fazlasıyla borçluydum. Özellikle şehit yoldaşları yaşadığımda, mücadele karşısında gerekli konuma ulaşamamanın sınırsız acısını çekiyordum. Öyle ki başımda müthiş bir ağrı, midem de bir sancı ve bulantı, ağzımda sanki kan kokusu, istifra edecek gibi oluyordum.

Bu durumumu fark eden Saadet arkadaş, kızgın bir ses tonuyla:

«Herkes düşünür, ama senin gibi yapmaz ki. Bunun da belli bir sınırı var.»

Cevap vermek istedim, fakat boğazıma tıkanmış düğümü bir türlü çözemez oldum. Ancak, aradan geçen dikkalardan sanra:

«Biraz düşüncede kendimi zorladığım doğrudur. Ama yetkin bir devrimci yapıya ulaşmak da zorunludur. Bunun için, devrimci yaşam gerekli anlamını kesin bulmalıdır, soylu bir davanın güçlü adamları olmak gerekiyor. Bu kadar derin düşünmemin asıl amacı budur.»

Halbuki, hiçbir zaman böylesine konuşamazdım. Hatta bu gibi durumları yaşadığımda yanımdakine bile hissettirmezdim. Birazcık hissettirmiş olduğumu farkettiğim an, bunu bir espriye dönüştürmek veya başka bir biçimde geçiştirmek için çaba sarfederdim. Yapım gereği sevincimi yoldaşlarımla paylaşırdım, ama acıma kesinlikle ortak etmek istemezdim. Çekilen acıların düşmana karşı soylu bir kin ve intikam aracına dönüştürülmesi gerektiğini bildiğimden herhalde. Bunun için istemiyordum. Bazen gerekli derslerin çıkarılması açısından belki, fakat bunun dışında da kolay kolay dile getirmiyordum. Benim açımdan mücadelenin tatlı yanı kadar acının da anlamı vardır. Bunun için özellikle dikkat gösteriyordum. Ya o gün, her nedense bunları içiçe işliyorum ve aynı biçimde Saadet arkadaş da buna ortak oluyor. Sanki o gün, böylesi bir şey bizim içi zorunluymuş. Öyleki, son gün ve son saatlerimiz gibi konuşmalarımız sürüyordu.

Rahime Kahraman (Saadet)

Saadet bir anda yüzünde beliren düşüncelerle, ifadeli derin bir iç çekerek:

«İçimde bilinmeyen kötü bir his dolaşıyor, tıpkı Rukenleri şehit verdiğimiz günkü gibi. Bu beni rahatsız ediyor... Bu arkadaşların özlemini çekiyorum. Gerçekleştirdiğimiz bir eylemin ardından yaptığımız toplantıda sade, sakin ve kararlı konuşmasıyla Ruken arkdaşı hatırlıyorum. Aynı gruptaydık. Kararlara bağlı biriydi, alınan kararları hayata geçirebilmek için özveriyle çalışırdı. Grubumuzun çoğu yeni savaşçılar olduğu için ben, Ruken ve Firaz arkadaş bilinçli hareket eder, birbirimize söylediklerimizi dikkate alır, konuşup tartışırdık. Tabii diğer arkadaşlara da aynı anlayışla yaklaşırdık. Firaz arkadaş da bu konularda bize öncülük ederdi...»

Rukenleri (Çiçek SELCAN) şehit verdiğimiz günü unutamıyorum, yanımda ilk şehit arkadaşları verdiğimde çok sarsılmıştım. Bir ajanı cezalandıracaktık. Eylemi gerçekleştirmek için köye girdiğimizde arkadaşların çoğunluğunu köyün çevresinde konumlandırdık. Ajanın kapısının önüne vardığımızda da Ruken, Firaz, Edip evi ve köyün içini denetime alacaklardı, ben ve iki arkadaş da içeri girip eylemi gerçekleştirecektik. O an, Ruken sırtımdaki çantaya yapışarak: «Çantanı bırak, ne olur ne olmaz, içeride herhangi bir boğuşma vb. saldırı olursa zor durumda kalmayasın.» Sözleri hala ağzındaydı. Ben de sağ tarafımda bulunan Edip arkadaşın kolunu tutmuş, şakadan bana yol ver geçeyim diyecektim. Sol yanımda da Firaz arkadaş hem bu durumumuza bakıp gülüyor, hem de bana, «Çabuk ol, geç kalma» diyordu. Ben, üçünün tam ortasındaydım. Eylemi gerçekleştirecek diğer iki arkadaş benden üç adım ileride tam kapıya dayanmışlardı. Bunların tümü bir dakikayı bile doldurmadı. O an, birden her taraftan otomatik silah sesleriyle üzerimize yağmur gibi kurşunlar yağdı, ardından da 'teslim ol' çağrıları. Fakat, roket ve bomba sesleri yapılan çağrı seslerini bastırıyordu. Diğer arkadaşlar kurtulabilmemiz için düşmana habire ateş ediyorlardı. Düşmanın hedefi daha çok biz olduğumuz için, havada tozu dumana katmış, bir kütle içindeyim gibime geliyordu. Etrafımı hiç göremiyordum, ancak el yordamıyla arkadaşları arayabiliyordum. O ara, üst üste atılan ışıldaktan yararlanmaya çalıştım, fakat gözlerime sanki toz biber konulmuş gibi, bir türlü açamıyordum. Tekrardan el yordamıyla aramaya çalıştım, birden elim yeni can vermiş yoldaşlarımın sıcak bedenine değdi. İlkin biraz sarsıldım ve hemen ardından duygularım ayaklanmaya başladı; düşmana haykırmalıyım, silahımı konuşturmalıyım ve burada ölmeliyim. Ama, bu isyanıma dur diyen devrimci iradem ağır basıyor ve bana şöyle sesleniyordu adeta: «Hayır, bu acı ve zor anı kesin atlatmalıyım, kurtulmalıyım, Partime, bu yoldaşlarımın gerçekliğini ve yine bu acı kaybın sorumlularını anlatmalıyım.» Artık bu görevi kesin yerine getirme sorumluluğunu üstlendiğimden dolayı, daha dikkatli bir biçimde çember hattını atlatarak randevu yerine gittim ve benden önce giden bir arkadaşla orada birleştik. Sabah oldu, her tarafım kanlar içinde. Saçlarımdan çoraplarıma kadar. Oysa ben sadece parmaktan yara almıştım. Demek ki bu kan, düşman kurşunlarıyla yoldaşlarımın bedeninde akıtılan ve bana fışkıran kandı.

Bu olay beni çok etkiledi. Öyle ki Mazlumların, Delillerin ve Bakilerin acısını derinden yeni hissediyordum. Geçmişte, mücadele şehitsiz olmaz diyorduk, ama buna gereken anlamı vermekten de bir hayli uzaktık. Yani, bu konumda da derin değildik. Fakat, insan bunu kavradıkça mücadeleye daha çok sarılıyor ve olaylar karşısında devrimci tutuma daha bilinçli sahip çıkıyor. Bazen düşünürdüm, yanımda yoldaşlarım şehit düşseler nasıl bir tavır takınırım acaba? Bu yaşadığım

olayla birlikte, bu soru doğal olarak kendiliğinden ortadan kalkmış oldu. Bundan sonra kendimden eminim artık.

Saadet bütün bunları anlattıkça; bir halkın geleceğe yürümesinin inancı, cesareti, güç ve güveni onda somutluk kazanıyordu. İnsan özlenen yarınları, onun umut dolu gözlerinde yaşamak istiyordu o an.

Şehit olan yoldaşlardan Ruken'i tanıyordum. Aynı dönemin ve aynı alanın devrimcileriydik. Zor dönemin mücadelesini acılı, sancılı, tatlı yanlarıyla beraber paylaşmıştık. Doğal olarak geçmişteki beraberliğimiz bir film şeridi gibi gözlerimin önünde canlanıyor. Profesyonel devrimcilikte karşılaştığımız o ilk zorlu günümüzle hatırlıyorum Ruken'i: 1981 Şubat'ıydı. «Ovacık köylerinden Dersim'e gidiyorduk. Kar diz boyunu aşıyor ve lapa lapa yağıyordu. İkimiz yalnızdık. Bir caddenin yanına varmamızla birlikte, kendimizi düşmanın kuşatması içinde gördük. İhbar ve takip edildiğimizi sanıyorduk. Bu nedenle bizdeki belgeleri hemen imha ederek, birbirimize yakın yerlerde yedi-altmışbeş tabancamızla mevzilenip çatışmaya hazırlandık. Bu tavrımızı daha güçlü kılabilmek için takınılması gereken tutum üzerine öz olarak konuştuk. Düşman ise, habire silah sıkıyor ve bir grup hızlı adımlarla bize doğru ilerliyordu. Biz ise, ona karşı koymanın hazırlığını tamamlamıştık. Bize doğru gelen düşman grubu yakınımıza yaklaştığında bizim ayrıldığımız alana nasıl gideceklerini ve bunun çok zor olduğunu konuşuyorlardı. O an anladık ki, bizi görmemişler, ama izlerimiz bizi ele verir diyorduk. Onlar, tam bizim aramızdan geçip izimize geldiklerinde, «Allah razı olsun yolu açana, hiç olmazsa rahat gideriz" diyorlardı. Sağ ve sola kayan izlerimiz üzerinde durmayışlarına da şaşırdık aslında. Fakat, bu oldukça bizi rahatlatıyordu da. Çünkü, artık iz onlara mal oldu ve bizi farketmeyeceklerdi. Akşam karanlığında caddeyi geçip bir köye ulaştığımızda, bu kez de köyün bütün köpekleri çevremizi sardılar. Köylüler, asker zannettikleri için müdahale etmiyordu. Çağırdığımız seslerle bizi tanıyıncaya kadar da epeyce zaman geçti. O gün, en çok yorulduğumuz gündü.

Bu durumumuz karşısında, köylülerden adeta bir tufan koptu. Biz, ilk etapta bunu anlayamadık ve hatta ölü var diye düşündük. Hemen ardından köylülerin tutum ve davranışlarındaki asıl gerçeği anlamaktan da gecikmedik. Bizim bu durumumuzu kabullenemeyeceklerini; kimi başını, göğsünü yumruklayıp, ağlayıp çağırmasıyla, kimi düşmana küfretmesiyle, kimi ise, daha mütavazi davranıp öğütleyici sözleriyle belirtiyordu. Biz, durumu yatıştırıp dönemin devrimci zorluklarını izah ederek kavratmaya çalıştık. Bütün bunlar, bizi halka daha çok bağlamaya ve halkı da, bize daha çok sahip çıkmaya itiyordu.

Ruken'le o gün yaşarken, düşmana karşı koyduğumuz kararlı tutumla birbirimize olan güvenimiz daha da artmıştı. Bu olaydan sonra da zorlu günler ve anları da beraber yaşayacaktık. Onun, düşman karşısındaki kararlı tutumuna, cesaret ve soğukkanlılığına hayrandım. Bu hayranlığımı, şehit olmadan iki gün önce gördüğüm Azime yoldaşa anlatmıştım. Başarılı bir eylemden dönüyorlardı. Ruken bunda önemli rol oynamış, soğukkanlılığı ve cesaretiyle düşmana darbe vurarak arkadaşları ölümden kurtarmıştı. O an, Ruken'e sarılarak, tüm içtenliğimle kutlayıp hayranlığımı, yoldaşça güvenimi haykırmak istiyordum.

Her arkadaşın ölümünden doğal olarak insan acı duyuyor. Ama, ardından da onur ve gururla yaşıyor. Fakat onun ölümünün acısı farklıdır. Mücadele farklılığını bilmeyen, bu acının farklılığını da anlayamaz. O, mücadeleye başladığı zaman, adeta temiz havada yeşermiş bir çiçek gibiydi. Bu çiçek mücadelenin öz suyuyla beslendi ve daha da gelişip canlandı. Tohum verme aşamasına gelince düşman buna tahammül etmeyerek zehirlemeye çalıştı. O, bu güzel haliyle kötü döneme denk düştü. Devrimci mücadelenin egemen olmadığı ve karşı-devrim kasırgasının bütün şiddetiyle estiği bir dönemdi. Parti geri çekilme sürecine girmiş ve dolayısıyla alan ilişkisiz ve denetimsiz kalmıştı. Bu dönemde, kararsız, kaypak, yılgın insanlar düşmana teslim olmuş, hainane plan ve faaliyetlerin başındaydılar. Gerçek mücadele sahipleri ise, hala çok toy, çok yönlü mücadele geliştirme bilincinde ve gücünde değillerdi. Bundan böyle talihsizlik yaşamına işledi onun. Gerçi düşmana karşı devrimciliğin ve direnmenin zorunluluğunu biliyordu. Bütün iyiniyetiyle, saf ve tertemiz duygularıyla savunuyordu, koruyordu ve var gücüyle sahip çıkıyordu. Ama bu yetmiyordu ki. Ve tam da bu noktada kaybediyorduk. Düşman, devrimcilik ve direnişçilik adı altında, yeni yaşam kültürüyle yaratılmak istenen sosyal ilişkiyle onu kazanabilmenin hesabındaydı. Bu savaş yöntemini, alan faaliyetimizin tümüne egemen kılarak başarı elde etme çabası vardı, ama bazı arkadaşlarımız üzerinde oynanan belirgin oyunlar vardı. O, düşmanın incehesaplı oyunlarına yabancıydı, nasıl işlevsiz kılacağını anlayamıyordu, bilinci yetmiyordu buna. Bunu fark edemedi. Yurt dışına çıkıncaya kadar da böyleydi. Fakat, yurt dışında Parti yaşamı içinde kaldıkça, bu acı gerçeğin ansızın kişiliğine nasıl işlendiğini yavaş yavaş hissetti. Ve giderek aradaki uçurumu gördü, sınırsız bir acıya gömüldü. O, bu yapısıyla, düşmanın toplumsal gerçekliğimiz üzerindeki tahribatın somut örneği oldu. Ve özellikle de Dersim'in bütün gerçekliğini şahsında yaşadı. O, bunun çağdaş özünü temsil etmenin mücadelesini kişiliğinde verirken, Partiden aldığı destek ve güvenle bilinçlenip gücü artarak yetkinleşti.

Onu, ülkede bir tesadüf sonucu son bir kez mücadele etmenin coşku ve neşesi içinde gördüm. Bu durumu beni duygulandırmış ve sevindirmişti. Ve yine, O, güzel günlerin çiçeği olarak benimle yaşıyordu. Birkaç gün bir arada kaldık. Geçmişin dersleri ve geleceğin görevleri üzerinde konuşmalarımız oldu. Ayrıldığı zaman, «Yoldaş sözü veriyorum, daha güçlü devrimciler olarak birbirimizi göreceğiz» demişti. Bundan öte, birbirimize söyleyecek başka bir sözümüz yoktu ve de olamazdı. Ben, O'nu içimde beslediğim güvenle uğurlayıp, mücadelesinde başarılar dileyerek ayrıldım.

Bunları anlattıkça benim kadar Ruken'i tanıyan Saadet, dikkatli bir bakışla ve gerilmez bir yüz hatıyla adeta Ruken'in (Çiçek SELCAN) acısını içten içe kaynayan bir yürekle duyuyor gibi dinliyordu. Çünkü, zamanında Ruken'i en iyi anlayıp kavrayan, Partinin doğru devrimci anlayışıyla gereken destek ve yardımı sunan, devrimci olmayan tutum ve davranışlara karşı koruyan ve çıkış yapmada son derece çaba gösteren, yeni dönemin pratik mücadelesini birlikte yaşayan ve O'nu, ansızın kahpe bir ölümle kaybeden kendi olmuştu. Bütün bunlarla doğal olarak, en yakından acısına ortak olmuş ve gelecek için beslenen umut, duygu ve düşünceyi paylaşmıştı. O, bunları hatırlayıp konuştukça, düşmana karşı kin ve öfke volkanıydı o an. Birdenbire bir haykırışla:

«Tarih karşısında alnının akıyla yaşıyor O. Düşmandan bütün yaptıklarının hesabını ağır soracağız. Alçaklar! Bir de gelip ne yapıyorlar, Siirt'ten gelip bizimle görüşen kadının konuşmalarını anladın mı sen?»

«Az anladım, ne demek istediğini detaylarıyla kavrayamadım. Fakat, Havva (Hanım YAVERKAYA) ve Ruken arkadaşlara yapılanlardan bahsediyordu.»

«Şimdi kadın, çocuğu felç geçirdiği için Siirt devlet hastenesinde ikibuçuk aydır kalıyor. Düşman, o süreç içinde hem Havva'nın ve hem de Ruken'in cesedini hastaneye götürüp, üzerinde kendi gerekli işlemini tamamladıktan sonra, bundan özel görevli olan yüzbaşı, Havva'nınkinden kopardığı feryadın aynısını, Ruken'inkinde de koparıyor: «Bunların hepsi böyledir, yıllarca dağlarda kaldıkları halde kendilerini de nasıl koruyorlar. Ya şimdi, bizim ordumuz içinde olmuş olsalardı, böyle olacaklar mıydı? Anlaşılan davalarında çok ciddiler. Ve bugüne kadar, bunun bu kadarını da bilmiyorduk. Ama bundan sonra bunlardan korkmak ve kendilerini kesinlikle dikkate almak gerekir. Bu sırrı çözmek için de kesinlikle sağ yakalamamız lazım.» O an, halktan orada bulunanlara elini uzatarak: «Bir bayanı sağ yakalayan veya bize gerekli istihbaratı zamanında sağlayana istediği her şeyi bağışlarız, değil milyonları, milyarları bile veririz» demiş. İşte kadın tanık olduğu bu olayları anlatarak dikkatli davranmamızı istiyordu.

«Doğrudur, düşman asıl bizim gerçekliğimizi mücadele sürecinde görerek kavrıyor. Fakat, bunu şimdiye kadar hiç anlamamış mıydı? Açık ki değil. Mücadelenin ilk dönemlerinde bile, sınırlı da olsa bu gerçekliğin mücadelemizdeki öneminin farkındaydı ve bizzat, bu halkayı devrimci yapının çökertilmesinin temeli haline getirmeye çalıştı. Bunu, küçük-burjuva ilişkiler temelinde oluşturulmak istenen ajan yapıyla başaramayınca; cezaevlerine yönelerek, bayan arkadaşların şahsında teslimiyet eğilimini hakim kılma uygulamalarında bulundu. Bildiğimiz gibi, bundan da sonuç alamadı. Ardından provokasyon çizgisiyle, "yeni sosyal yaşam", "çağdaş aile dünyası" teranelerini ortaya serpiştirdi. Bunda kesin sonuç almak için, faaliyetini daha çok Parti bünyesi içinde yoğunlaştırdı. Fakat, devrimci mücadelenin, bu faaliyeti etkisiz kılmasıyla saflar belirginleşti. Düşman bundan da başarısız kılındı.

Düşman bugün bütün bunları fiili mücadele dışı kalan kadınlarımız üzerinde uyguluyor. Bir zamanlar gerilikleriyle suçlanan, horlanan kadınlarımıza, bizzat devletin güvenilir yetkili kadrolarından yüzbaşılar, binbaşılar, subaylar ve astsubaylar tarafından

özel ilişki ve ilgi gösteriliyor. Öyle ki, günlük somut istemlerinden yola çıkarak ve hatta bunları yerine getirerek kazanmaya çalışıyor. Dikkat edilirse, bu yöntem özel savaş uygulamasıyla içiçe kullanılıyor. Ama ne var ki, uyguladıkları tüm yöntemler direnişle karşılık buluyor. Özellikle Kürdistan kadınına yabancı şeyler dayatıldı mı, o, buna kesinlikle sessiz kalmıyor. Çünkü, Kürtlüğü ve Kürdistan'ı yaşıyor, bu onun tek sermayesidir. O, buna sahip çıkıp korumada her türlü acıyı ve zorluğu göğüslüyor ve gerektiğinde ölüme gidiyor.

DEVAM EDECEK

KÜLTÜRÜN ÖNEMİ VE GÜNÜMÜZDE DAYATTIĞI GÖREVLER

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin bir çığ gibi yükseldiği, Kürdistan halkının ERNK içinde topyekün örgütlendiği ve örgütlenme çalışmalarının hızlandığı bu ortamda kültür ve sanatın ulusal kurtuluş mücadelemizdeki yerinin ve öneminin belirtilmesi ve bu alanda yapılan etkinliklerin gözden geçirilmesi, III. Kongrenin ruhuna uygun daha yetkin ve daha örgütlü bir yapıya kavuşturulması bakımından önemlidir. Bu nedenle, sorunu bilince çıkarmak için sınıflı toplumların kültür ve sanatına bir göz atmakta yarar vardır. Sınıflı toplumların kültür ve sanatı başlı başına bir araştırma olabilecek kadar geniş ve kapsamlıdır. Böyle olmakla beraber konuya çok kısa da olsa değinmek gerekir.

Sınıflı toplumların tarihine bakıldığında kültür ve sanatın çok önemli bir etken olduğu açıkça görülmektedir. Bir üst yapı kurumu olan kültür, halkların oluşum ve biçimlenişlerinde belirleyici bir özellik arzetmektedir. Sınıflı toplumlarda kültür sürekli egemen güçlere hizmet etmiş; her tür ilişkiden ahlaka, gelenekten göreneğe, resimden müziğe, tiyatrodan her türlü yazıma dek her alanda egemen sınıfların ihtiyaç ve çıkarlarına göre şekillenmiştir. Sınıflı toplumlarda kültür ezen ve ezilen sınıfların kültürü şeklinde birbirinden farklılıklar göstererek gelişmiştir. Köle ile köle sahibinin, feodal ile serfin, burjuvazi ile proletaryanın kültürü birbirinden farklıdır. Çoğu kez birbiriyle çelişirler, birbirlerine zıtturlar. Emege bakışlarından namus anlayışlarına dek her şeyleri birbirinden farklıdır. Köleci toplumda köleler arenalarda, bir eğlence aracı olarak köle sahipleri eğlensin, gülsün, kahkaha atsın diye diri diri aslanlara verilirdi. Feodal toplumda körü kürüne bir itaat, uysal bir kişilikle ezilen sınıf için biçimlenen yaşam ve kültürün yanısıra, Kapitalist toplumda da burjuvazinin çıkarlarına göre en yoz en çarpık ve sinsi kültür politikaları uygulanmıştır. Kapitalizmin şafağında ise, aynı toprak üzerinde yaşayan, aynı dili konuşan, tarih ve iktisadi yaşam birliği olan ve bunu ortak bir kültürle bütünleştiren halklar yaşamlarını garanti altına alarak tarihte onurlu bir şekilde yerlerini almışlardır. Bunu beceremeyenler ise yok olup giderek tarih sahnesinden silinmişlerdir. Ulusların meydana çıkışlarında kültürün başlı başına belirleyici etmenlerden biri olmasının yanısıra, güçlü bir kültür geçmişi olan halkların da o oranda uygarlıkta ve zenginlikte ileri gittikleri görülmektedir.

Kürt halkı köleci toplumda sınırlı bir halklaşma gerçekleştirmesine, sürekli istila ve işgale uğramasına rağmen dil, din her türlü kültürel etkinlikleriyle feodal topluma geçmiştir. Feodal dönemde de feodal sömürgeci Arap ve Osmanlılara karşı dil, din ve kültürüne sahip çıkarak yaşatmaya çalışmıştır. Araplar İslam dininin kisvesi altında Kürtlerin dili, dini kültürü üzerinde büyük tahribatlar yaratarak Kürt milli kültürünü yok etmeye çalışmışlardır. Bu olumsuz gelişmelere rağmen Kürtler, feodal dönemde Feqiyê Teyran, Melayê Ciziri, Hesenê Batayi, Abdurrahmanê Aktepe, Ahmedê Xanê gibi büyük ozanlar yetiştirmiştir. Bugün hala Melayê Ciziri'nin "DİVAN"ı zevkle okunurken, Hesenê Batayi'nin "Kürtçe Mevlüdü" de Kürt halkına mal olmuştur. Ahmedê Xanê, "Memû Zin" adlı destanın yanısıra, "NÛBAHAR" adlı Kürtçe-Arapça sözlük yaparak memleketi olan Hakkari'nin Xanê köyünde küçük çocuklar için Kürtçe okul açması, Kürt dilinin ve edebiyatının ne denli güçlü olduğunun güzel örnekleridir.

Arap hakimiyetinden sonra, Kürt dili, edebiyatı ve kültürü üzerinde 5 yüzyıl tahribatlar yapmasının ardından, Osmanlı devletinin yıkıntısı üzerinde kurulan 60 yıllık sömürgeci Türk devletinin tahribatları kültürde de tam bir katliam olmuştur. "Misak-ı Milli sınırları içinde yaşayan herkes Türktür" şeklinde özetlenen Kemalizmin bu düşüncesi doğrultusunda, Kürdistan'ı yeniden işgal eden sömürgeci Türk devleti katliamlarla beraber Kürt dilini, edebiyatını, sanatını, kültürünü yasaklayarak, Türkleştirme maksadıyla şoven, asimilasyoncu bir eğitim politikasını hayata geçirmiştir. Halkımızı bölüp parçalamanın yanısıra, halkımız üzerinde büyük etki yaparak Türk kültürü ve Kemalizmle beslenen yoz, çarpık ve Kürt halkına yabancı, Kürt halkının bir inkarı olan bir yapı oluşturulmuştur. *"Kürdistan ulusal gerçeğini yok etmeyi amaçlayan bireyi emeğine, halkına ve ülkesine karşı yabancılaştıran şoven Türk milliyetçiliği temelinde geliştirilen sömürgeci Türk eğitim ve kültür politikası Kürdistan'da geniş, mali, kadro ve kurumsal olanaklara sahip olup düşünen kesim üzerinde hemen hemen hakimiyetini kurmuştur. Bu politika özünde sosyal, ekonomik ve siyasal sömürgeciliği beyin ve davranış alanında tamamlamaya, yani beyinsel sömürgecilikle tamamlamaya dayanır."* (Kürdistan Devriminin Yolu) Bu yapının bir parçası olan ve düşünen kesim içine; edebiyatçı, yazar, ressam, müzisyen ve her türlü kültürel ve sanatsal etkinliklerde bulunanları katmak gerekir. Yukarıdaki alıntıdan anlaşılacağı üzere sözkonusu bu kesimler, Türk burjuvazisinin etkisiyle biçimlenen, onun bağrında doğup gelişen ve onun tüm yozluklarını, çarpıklıklarını, kemalist düşünceyi ve her türlü küçük-burjuva hastalıkları bağrında taşıyarak süregelmiştir.

Bu asimilasyoncu, yoz, çarpık sömürgeci kültüre, ülkemizde hala varlığını sürdüren feodalizme rağmen bu yapılarla mücadele ederek 1974'lerde ortaya çıkan Hareketimiz; ulusal kurtuluşa giden yolu açtığı gibi ulusal kültüre yönelmenin yolunu da açarak ulusal kültür alanında da bir çığırın başlatıcısı olmuştur. Kürt olduğunu söylemeye, Kürtçe konuşmaya utanan birçok kesimin milli benliklerine yönelmeleri, Kürt diliyle, edebiyatı, sanatı ve kültürüyle ilgilenmeleri bu çıkıştan sonradır. Bu ulusal başkaldırının kültüre ve sanata da olumlu yansıması bakımından önemli bir olaydır. 1980'e doğru halk arasında büyük bir destek gören Hareketimiz, halkla bütünleşmesi, gençlik, işçi ve köylülük kesimini örgütlemesi, Türk devletinin uykusunu kaçırdı. 12 Eylül 1980'de asıl amacı, Hareketimize yönelik olan faşist ordu darbesi gerçekleştirildi. Hareketimizi yok etmek amacıyla, Hareketimizin geliştiği alanlarda toplu katliam, işkence ve tutuklamalara başladı. Dünyanın en barbar ve vahşi uygulamalarına geçen faşist Türk devleti, Hareketimizin zindan direnişiyle karşılaşarak şok geçirirken, uzun bir hazırlıktan sonra tarihi 15 Ağustos Atılımıyla yıkılışının başlangıcını görmeye başladı. Bu atılım ulusal kurtuluşa giden yolu aydınlatırken, ulusal kurtuluşçu kültüre ve sanata yönelmenin de ikinci bir yeni başlangıcı oldu. Bu yeni başlangıçla, ulusal kurtuluşa hizmet eden, ulusal kültüre yönelimler daha da arttı. Samimi, iyiniyetle çalışan fakat amatörlüğü ve darlığı pek aşamayan, meseleye yüzeysel bakıp asıl ruhuna uygun bir yapıya oturtamayan kültür çalışanları ve sanatçıların yanısıra, hala halkımıza ters düşen ve hala halkın sorunlarından uzak yaşayan ulusal kurtuluş mücadelesinin yükselen sesine kulak tıkayan birçok kesimler de vardır.

Bunlardan birincisi "sanat için sanat" yapmak iddiasında olan, sanatı toplum için, halk için yapmaya akıl erdiremeyenlerdir. İkinciler ise kültür ve sanata hizmet adı altında kültür ve sanatı bir sömürü aleti olarak kullanan, maşa olan unsurlardır. Bir üçüncü kesim de kendilerine aşık-kendilerine sevdalı, kimseyi beğenmeyen, devrim deyip devrimden kaçan, herkese kara çalıp, kendini zemzem suyu ile yıkayan, laçka ve yoz ilişkiler içinde olan ve bunu çevresine bulaştırmaya çalışan, her şeyi bildiğini sanan, hep pohpohlanmak isteyen kararsız ve rotasız kesimdir. Dördüncüleri de en zararlı olan kesimlerdir ki; "Anadilde eğitim", "Kültürel özerklik" diyerek kültürsüzlük içinde boğulan, ulusal kurtuluş mücadelemiz yükseldikçe kelaynak kuşları gibi yavaş yavaş nesli tükenen küçük-burjuvalardır. Tüm bu olumsuzluklara rağmen Kürdistan'da halk gerçekliğinde bir ulusal kurtuluş mücadelesi dev adımlarla ilerliyor. Bunun şavkıyla gelişen, tüm gıdasını ondan alan ulusal kurtuluşçu bir kültür de boy atmaktadır. Kültürel etkinlikler içinde olan yazar-çizer, edebiyatçı ve sanatçılar toplumun en duyarlı kesimleri olmaları itibarıyla toplum içinde büyük rollere sahiptirler. Dünyadaki pratiklerde görüldüğü gibi, rollerini iyi oynadıkları oranda faydalı oldukları da görülmüştür. Ayrıca sanat ve kültür etkinliklerinin ulusal kurtuluşçu bir toplumun şekillenmesinde ne tür büyük görevler üstlendiği bilinmektedir.

Bütünlüğü parçalanmış, var olan tüm değerleri tahrip edilmiş; dili, kültürü, sanat ve edebiyatı unutturularak yok edilmeye çalışılmış Kürdistan halkının, tam anlamıyla tüm değerlerini ortaya çıkarmak, onlara değer verip geliştirmek ancak Kürdistan'ın bağımsızlığıyla mümkün olacaktır. Bağımsızlık kazanılmadan dil, kültür, sanat ve edebiyatımız üzerindeki asimilasyoncu uygulama ve sosyal-şoven tahribatlar son bulmayacaktır. Kültürel savaşım ulusal savaşımın bir parçasıdır. Kültürel savaş ulusal kurtuluşa hizmet etmelidir.

Günümüzde acil ve temel görevlerden birisi de dili, kültürü, edebiyatı ve her türlü sanatı ulusal kurtuluşçu çizgide ulusal kurtuluşa hizmet eden bir araç haline getirmektir. Bu nedenle bu hususta yapılan tüm çalışmalar bu temelde olmalı ve ulusal kurtuluş için yazın, ulusal kurtuluş için sanat, ulusal kurtuluş için kültür faaliyeti yapılmalıdır. Yurtsever Kürt yazarçizer ve sanatçılarının bu son kavgaya seyirci ve tarafsız kalmaları sözkonusu olmayacağına göre yapacakları ilk şey örgütlülüğe kavuşmalarıdır. Gerekli örgütlenme yapılmadan amaçları gerçekleştirme olanağı yoktur. *"Örgüt meselesine kalıcı sürekli bir çözüm yolu getirmeden diğer alanlarda fazla bir gelişme sağlanamaz. Sağlansa bile bunlar sürekli kılanamaz, bizi başarısızlıktan kurtaramaz."* (Örgütlenme Üzerine) Bu nedenle örgütlü çalışmak kaçınılmaz bir zorunluluktur.

Sonuç itibarıyla, Kürdistan halkının siyasal birliği olan ERNK içinde yer almak; kalemiyle, fırçasıyla, sazıyla, sözüyle ve her türlü kültürel ve sanat etkinlikleriyle, ulusal kurtuluşçu bir inanç, ulusal kurtuluşçu bir azim, ulusal kurtuluşçu bir ruh ve atılganlıkla tarihi görevini yerine getirmek, yeniden doğuşun bir parçası olmak; aydın, yazar, çizer, sanatçı ve tüm yurtseverlerin zorunlu bir görevi olduğu unutulmamalıdır.

5.2.1987

Kürdistan Halkının Mücadelesine...

Baştarafı 5. sayfada

günahları Holmer'e yükleyerek, onu görevden alarak, devletin prestijini kurtarmaya çalıştı. Hatta temize çıkabilmek için daha da ileri giderek, Holmer hakkında "Kürtlere yönelik yasaya aykırı baskınlar düzenlediği" gerekçesiyle soruşturma açtığını ilan etti. Ulusal kurtuluş mücadelemize; insanlığa ve demokratlığa sığmayacak tarzda düşmanlık yaparak içerisine düştüğü utanılası durumdan Holmer'i kurban ederek sıyrılmak isteyen İsveç devleti, şunu bilmelidir ki, başta İsveç ilerici kamuoyu olmak üzere, bu göstermelik tavırlarına hiç kimse inanmayacaktır.

Kutsal davaya, haklı bir mücadeleye düşmanlık etmek kolay değildir. Kürt halkının büyük acılar ve fedakarlıklar pahasına, çağımızın en vahşi ve en gerici güçlerinden biri olan faşist Türk burjuvazisine karşı verdiği bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine düşmanlık da pek öyle kolay olmayacaktır. Hele hele bu, "demokratlık", "ilericilik" vb. adlar altında hiç mi hiç yapılamaz. Aksi halde Kürdistan halkının bağımsızlık mücadelesini "terörizm" olarak suçlama gafletine düşen İsveç devleti gibi, 'demokrat'lık iddialarını bir yana bırakarak faşist TC'nin konumuna düşüp çıkmaza sürüklenmek kaçınılmaz olacaktır.

Faşist Sömürgeci Zindanlardaki Zulüm...

Baştarafı 9. sayfada

hiçbir sonuca ulaşamayan faşist-sömürgeci rejimin, bu uygulamalarla zindanlardaki katliam ve imha çabalarını hızlandırmak istediği anlaşılmaktadır. Son aldığımız bir habere göre, Diyarbakır zindanında PKK-Siverek grubu davasından tutuklu bulunan Cahide ŞENER isimli kadın savaşçının işkencede katledildiği söylenmektedir. Yılbaşından beri geliştirilen uygulamalar bu haberi doğrular niteliktedir. Özellikle geliştirilen yasaklarla Diyarbakır zindanından son zamanlarda bilgi alınamaz olmuştur. Bu da zindanlarda yeni bazı şeylerin olduğunu, Cahide ŞENER adındaki tutuklunun katledilmesi haberinin doğru olabileceğini gösterir niteliktedir.

Öte yandan, benzer bir uygulama Adana zindanında da sürdürülmektedir. Alınan haberlere göre, yılbaşından sonra zindanlardaki savaş esirleri haftalarca günlük bir tek zeytin vermek biçiminde aç bırakılmıştır. Devrimci tutuklulardan gelen tepki karşısında cezaevinde bazı karışıklıklar çıkarma, bazı teslimiyetçilerden yararlanma yoluyla tutukluların direncinin kırılmak istendiği, buna karşı ise devrimci tutukluların geniş katılımlı bir açlık grevi başlattığı belirtilmektedir. Özellikle son zamanlarda arttırılan yasaklar nedeniyle cezaevindeki tutuklularla ilişki kurulamamakta, haber alınamamakta, bu nedenle baskı uygulamaları ve direniş hakkında fazla bilgi edinilememektedir. Faşist-sömürgeci rejimin dışarıya bilgi sızdırmamak için özel bir çaba içinde olması Adana zindanında geniş bir direnişin sürmekte olduğunu doğrular niteliktedir.

Her iki cezaevinde de benzer durumların varlığı, belirtilen olayların doğruluğunu ve faşist-sömürgeci rejimin yeni imha çabaları içinde olduğunu göstermektedir. Özellikle dışarda gelişen ulusal direniş mücadelemizden ağır darbeler yiyen ve günbegün yıkıma doğru hızla yol alan faşist sömürgecilik, çaresizlik içinde zindanlardaki esir devrimcilere saldırmak istemektedir. Ancak şunu unutmamalıdır ki, yaptığı her zulmün, akıttığı her kanın bedelini misliyle ödeyecek, uyguladığı baskı ve zulmün hiçbiri karşılıksız kalmayacaktır. Yaptıklarının intikamı devrimci yöntemlerle kendisinden katbekat alınacaktır.

Bugün bunu, sadece devrimciler değil, tüm Kürdistan halkı ile ezilen Türk halkı kendisine görev bilmektedir. Bu görevin bir gereği olarak faşist-sömürgeci canilere karşı daha aktif mücadele edilmeli, zindanlardaki zulme daha aktif karşı durulmalı, savaş esirlerinin gösterdikleri şanlı direnişle daha yakın ilişki ve dayanışma içinde olunmalıdır.

3 Asker Kaçarak Yunanistan'a...

Baştarafı 1. sayfada

Böylece son kaçış olayıyla birlikte, 15 Ağustos silahlı direnişinin başlangıcından beri ordu saflarından kaçarak Yunanistan'a sığınan askerlerin sayısı 75'e ulaşmış oldu. Ayrıca birçok asker de kaçarak devrimci kurtuluş kuvvetlerimize sığınmıştı.

Özellikle şimdiye kadar kaçan askerlerin tümünün Kürt olması dikkatleri çeken bir durum olmaktadır. Faşist Türk ordusu içinde Kürt asker bulundurmakla ciddi bir sorunla karşı karşıya kalmaktadır. Ordu içinde Kürtlere güven duyulamamakta, ayrı bir muamele ve ağır bir baskı uygulanmakta, Türk-Kürt ayrımı ve çelişkisi giderek gelişmektedir. Bu, sadece rütbesizler içinde değil, rütbeliler içinde de ortaya çıkmaktadır. Faşist ordu tam bir çaresizlik içine düşmüştür. Kürdistan'a gönderilen Kürt askerler kaçıp ulusal kurtuluş kuvvetlerine katılmakta veya en azından etkin savaşmamaktadır. Kürdistan'dan çekilip batı sınır alanlarına getirilen askerler kaçıp başka devletlere sığınmaktadır. Böylece ordu için korku sadece dışardan değil, kendi içinden de gelmekte, bu durum huzursuzluğu, dağınıklığı ve kaçışları geliştirmektedir.

Son olarak kaçan askerler faşist ordu içindeki durumu şöyle anlatmaktadırlar: Ordu içinde çok baskı yapılıyor, her türlü zulüm uygulanıyor. Özellikle son sınır çatışmasından sonra bulunduğumuz alanda baskı ve zulüm dayanılmaz hale geldi. Buna dayanamayarak ve zaten Kürt olduğumuz için de kaçmaya karar verdik ve bunu gerçekleştirdik. Aslında on kişiyi aşkın bir gruptuk, ancak diğerleri korktular ve kaçmaktan son anda vazgeçtiler. Ordu içinde baskı çok fazla, özellikle biz Kürtlere çok ağır baskı yapılıyor. Türk-Kürt ayrımı açıkça yapılıyor ve bu çelişki giderek gelişiyor. Yoğun bir huzursuzluk ve çalkantı var, herkes birbirinin aleyhine konuşuyor, dağınıklık sürekli artıyor. Aslında kaçmak isteyen çok asker var, belki de bunların sayısı binleri, onbinleri bulur, ancak bunlar korkuyorlar, kaçmaya cesaret edemiyorlar. Öyle sanıyoruz ki yakında kaçanların sayısı çok daha artar.

Türk ordusu içindeki bu durum hakkında askerlerin verdikleri bilgiler, ordu içinden çıkan başka birçokları tarafından da doğrulanmaktadır. Faşist ordunun Kürdistan'daki savaşa dayanamayarak hızlı bir çözülüşü yaşadığı herkesçe vurgulanmaktadır. Son olayda kaçan askerlerin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi ile ilişkiye geçtikleri ve Kürdistan Kurtuluş Kuvvetleri safında faşist orduya karşı savaşmak istedikleri belirtilmektedir.

Cephe Gerisi, Cephenin Aktif Bir...

Baştarafı 11. sayfada

görevidir. Mücadelemize karşı tutum ile içinde bulundukları duruma göre, kısa ya da uzun süreli kurulan ilişki ve ittifaklara her şey hal oldu anlayışıyla bel bağlamak siyasal bir aptallık olduğu gibi, bu alanda kapalı bir kutu olmak kadar daha tehlikeli bir durum da olamaz. İçine girilmemesi gereken böylesine bir yapıyı aşmak, kendi gerçekliğimizle diğer güçlerin içinde bulundukları vaziyetin salt ideolojik değil, politik olarak da özümsenmesine bağlıdır. Ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişimine, bölgedeki siyasal gelişmelerin alacağı biçimlere göre çeşitli güçlerin bugün belli bir yönelim içinde oldukları gözönünde tutularak, usta bir politikayla çıkarların çakıştığı noktalarda anlamlı ve yararlı ilişkiler geliştirmek, gerçekleştirilmesi gereken görevler arasındadır. Büyük gaflar yapılmaz, mantığın kabul etmeyeceği saflıklara girilmezse, güçlü bir konumda bulunan mücadele ve Partimizin politikası yetkin bir biçimde temsil edilirse, bu alanda mutlaka başarılı sonuçlara ulaşılacaktır.

Şimdilik geri-cephe durumundaki alanların, aynı zamanda uluslararası stratejik ittifak görevlere ulaşmanın sahaları olduklarına işaret etmek, bu konuda değinilmesi gerekenler açısından yeterli olacaktır.

DİĞER FAALİYETLER: Belirtilen çalışmaların dışında, basın-yayın faaliyetlerini örgütlemek, savaşın teknik araçlarını karşılamak, cepheye sağlık hizmetlerinde bulunmak vs. görevler cephe gerisinin çözüme kavuşturması gereken çalışmalar arasındadır.

Basın-yayın faaliyetlerine uygun alanların yaratılması, ihtiyaçların temini, mücadele alanlarına ulaştırılması, yine bir radyo ile yayın yapmanın imkanlarını yaratmaya çalışmak bu hususta yürütülecek faaliyetleri kapsamaktadır.

Savaşın teknik ihtiyaçlarının karşılanması için, giderek daha çok ve nitelikli bir üretim kapasitesine ulaşacak küçük atölyelerin kurulması gerekmektedir. İlk elde daha çok gereksinimi duyulacak patlayıcılar üretecek, bozulan silahları tamir edecek bu atölyeler için, kurulma alanları yaratılmalı, teknik malzeme temin edilmeli, teknik elemanlar hazırlanmalıdır.

Sağlık hizmetlerinin yetersizliğinden, basit ya da müdahaleyle tehlikesi giderilecek yaralanma olaylarında en değerli komutanlarımızı yitirdiğimiz acı bir gerçektir. Şiddetlenecek savaş ortamında benzeri vakalar daha da artacağından, şimdiye kadar bu ihtiyacın karşılandığı çeşitli alanlar artık yetersiz kalacaktır. Doğacak böylesi bir durum, seyyar ve sabit sağlık ekiplerinin oluşturulması gerekmektedir. Bu görevin icra edilebilmesi için, sağlık malzemeleri ve ilaç temin edilmeli, geçici süreler için bile olsa doktor, hemşire, sağlıkçılar örgütlenmeli, cephede bu görevi üstlenecek bir ekip, mevcut güçlerimiz içinde seçilip eğitilmeli, örgütlendirilen bu meslek sahiplerinden gönüllüler seyyar ekipler biçiminde cepheye gönderilmeli, sağlık merkezlerinin kurulacağı alanlar yaratılarak, geride kalanlar bu merkezlerde görevlendirilmelidirler.

Eğer belirtilen tüm bu görevler başarıyla yerine getirilirse cephe gerileri adına layık birer mücadele alanları olacaktır. Aksi takdirde bir iltica merkezleri olmaktan öteye bir şey ifade etmeyeceklerdir.

– Her Şey Savaş İçin, Her Şey Cephe İçin!

5. İslam Zirvesinin Düşündürdükleri...

Baştarafı 9. sayfada

destek bulamadı. Başta Cezayir, Suriye, Libya, Güney Yemen, FKÖ, Tunus, Kuveyt olmak üzere Konferansa katılan hemen hemen tüm ülkeler Türk tezine karşı çıktılar. Tüm uğraşlarına rağmen TC, İslam Zirvesi bildirisine 2 yıl öncekinden farklı bir ifade koymasını sağlayamadı.

Sonuç olarak, bazı kararlar çıkarıp belli adımlar atabilse dahi, bölge sorunlarının çözümü, böylesi bir toplantının sınırlarının oldukça ötesinde ve çok daha geniş ve değişik platformlarda mümkün olabileceği açıktır. Kaldı ki, İran ve Libya gibi ülkelerin toplantıya katılmamaları, sorunların giderek çok yönlü ve karmaşık bir hale gelmesi vb. nedenlerden ötürü İslam Konferansı 5. Zirvesi kendisinden beklenen adımları dahi atmaktan uzak kalmıştır. Zirvede alınan İran-Irak savaşına son verilmesi ve tarafların savaş öncesi sınırlara çekilmesi çağrısı, Libya'ya yapılan ABD saldırısının kınanması, Kudüs'ün Arap kesiminin kurtarılması için ortak çaba sarfedilmesi, Filistin mücadelesinin desteklenmesi gibi kararlar da bir dilekten öteye pek bir anlam ifade etmemektedir.

150 Kişi İşkencede Öldürüldü...

Baştarafı 1. sayfada

32 devrimci ve yurtseverin katledildiğini –adlarını da vererek– açıklayarak suç duyurusunda bulunmuştu. Fakat askeri savcı Ayata'nın bu istemini, "kovuşturmaya gerek olmadığı" iddiasıyla reddetmişti.

Ancak daha sonraki tarihlerde, şehit düşenlerin aile ve yakınlarının baskıları sonucu bazı SHP milletvekillerinin Adalet Bakanı hakkında soru önergeleri vermesi üzerine faşist yetkiler bir açıklama yaparak söylenenleri belli oranda da olsa doğrulamak zorunda kalmıştır. Hatta daha alçakça yöntemlere başvuran faşist devlet yetkilileri, "işkence olaylarını soruşturuyoruz" adı altında bir iki olayla ilgili bazı işkencecileri göstermelik olarak mahkemeye verip, sözde işkenceye karşı olduklarını ispatlamaya çalışmaktadırlar.

Oysa başta zindanlarda şehit düşenlerin yakınları, devrimciler, Kürdistan ve Türkiye emekçi halkları olmak üzere herkes apaçık biliyor ki; sömürgeci-faşist uygulamalara karşı direnerek insanlığın, devrimciliğin ve halkların onurunu kurtaran bu insanların katledilişinde suçlu olan faşist devlet yetkilileri ve onların işbirlikçileri teslimiyetçi-ihanetçilerdir. Ve yine herkes biliyor ve inanıyor ki; işlenen tüm bu suçların hesabı mutlaka sorulacaktır.

İşte Kürdistan'da yükselen devrimci direniş savaşının atacağı her adım, Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu (ARGK)'nun kemalist-faşist rejime vuracağı her darbe, Kürdistan ve Türkiye halklarının özlemle beklediği bu nihai hesap gününü daha da yaklaştırmakta ve suçluların yüreğine korku salmaktadır.

ÊRÎŞA ZİVİSTANA 1987'AN DE DERBÊN XEDAR Lİ HÊZÊN MÊTİNGERÊN FAŞÎST Û ÇETÊN SÎXUR Û AJAN HATİN XİSTİN

Destpêk rûpela dawî de

bû. Gelek serbazên dijmin hatibûn kuştin. Têkoşerê hogir ê gelê me heval Hasan SEVİLGEN ji şehîdketibû. Dijminê mêtingerê faşîst ku li vê êrdimê hukmê xwe heta merheleki pêwist hundakiriye, ji bona ku bikaribe rêya tomofîlan û xeta boriyên ziftê biparêze, li her sed-metrekê komeke dewriyan digerine, li bal sêrbazên xwe yên ku ji tirsan newêrin tenê biminin mirovên ji şêniya dorhêlê disekinine û bi vê nolê dixebite ku serdestiya xwe dîsa bicihbêne. Ji ber ku gelê Hezexê vê yekê napejirîne, li ser gel zilmeke leşkerî a tundetir tê bikaranîn. Gava ev kiryara dawî a ku yekitiyên me yên rizgariyê pêkanîn, dijmin gelek bêhtir kire nava tirs û xofê, ji hêla gel ji bi heyecan û şahiyeka gewre hate pîrozkirin. Talî de, ê din dijmin nekarî bi hesanî operasyonên xwe birêvebibe û lewma stembariya li ser gel zexel û sistbûye. Tola heval Hasan û pîkoliya li ser gel hate standin. Carek din hat ispatkirin ku, sala nûh de wê şereke pir dijwartir xwe berdewam bike û ceza bersiva hersucê tê kirin, bêgotin wê bê dayin.

Li Gunde Kror Navça Uludere (Qilaba) Tabureke Komando Nekarî Mala Bêbextekî Biparêze

Perçeki giring a êrîşa zivistanê ji, bi kiryarên rêzerêz yên li gelek derdorên bajarê Çolamergê pêkhatin, hat pêşvebirin. Kiryara mezintir ji van kiryaran, roja 22'ê Çilê 1987'an li gundê Kror navça Qilaba birêveket. Êrîşa bi rinçokan de ku li diji xanîki ku li wir komeke ji çetên sîxur û milis civîn çêdikiran pêkhat, 8 kes hatin kuştin, bêhtirî 10 kesan ji brîndar ketin. Tabureke komando a hilbijartitirîn a artêşa Tirkên faşîst ku tim li vî gundî dima û delameta parastina xaniyê bêbextan ji girtibû serxwe, li pêşberê rûdanê nekarî xwe bilebitîne ji. Gava ev rewş, hêvî û baweriyek gelek mezin li bal gel derxiste holê, kesên ku xulamtiya mêtingeran dikin ji kire nav xof û tirseke gewre û kur.

Weke xwendevanên me ji dizanin, Qilaba navçeke ku li wir van salên dawî de şer xwe tundetir kiriye. Li her gundekî Qilaba resmî bolûkek, lê rastiyê de yekîtîkî artêşa faşîst biqasî taburekê mezin, heye. Yekitiyên piçuktir ji tirsan nikarin li xopanê xwe bigrin û xwe li derekê bicih bikin. Ev yekitiyên dijmin ku gelek kêm diwerin ji kozên xwe xwe durbikin û derkevin derve, xwe pê mijuldikin ku, cihên xwe biparêzên û xaniyên bêbextan ku hevqas kêmin ku meriv vanan bi tiliyên xwe dikarê bijmêre, bin çav bigrin û biparêzên. Gundek ji van gundan a stratejîktir gundê Krore. Sîxurek ku navê wî Kasim Abzete, ku 2 xaniyên wî hene û yek ji wan li gund yek ji li navça Qilaba ye û herdu xaniyên wî ji di nava qişlên leşkerî de ne, neqenciya mezintirîn li gelê êrdimê dikir û sîxurekî bi navûdenge. Ev kesê xiniz ku, ev bû demeke dirêje ji tirsan nawêre bê gund û ji navçê dernakeve der, li gund malbateke bi navê Yakut qulibandiya rewşa xwe û ji xwe re dixebitênê. Herçuqasî bi caran ji vê binamalê hatiye xwestin ku dev ji sîxurî û cahşiyê berdin, bernedane û bêhtir xwe har û êrîşbazkirine. Lewma hêzên me yên şoreşger necar mane ku li dijî van zorê bikarbênin.

Mîna tê zanin, livbaziya êrîşî a mezin ku 12'ê Tebaxê 1986'an de pêkhatibû û taliyê bêhtirî 20 leşkerên komando hatibûn kuştin û bêhtirî 30 kesan ji brîndar ketibûn, li nêzîkî vî gundî qewwimîbû. Piştî rûdanê pîkolîkî dirinde a mêtingeriya faşîst li xopanê bikarhatibû ku domana wê de nêzîkî 100 gundî hatibûn girtin û lêdanên xedar li wan hatibûn kirin. Bikaranîna van pîkoliyan de rista xîretkêştîr ji hêla bêbext Qaso û binamala Yakut hatibû leyistandin. Bi dehan niştimanxwaz glikirin û tevlî yekitiyên artêşa faşîst derketin operasyonan. Bi vî rengî suc û gunehên gelek mezin li dijî gel bicihanîn. Bilî bangên ji bo qerandinê vê xebata xwe domandin. Ji ber vê rewşê, bi kiryareke ku divibû fêr ji bide van doran, kesekê pêş ji van hate cezakirin û ji yên din ji hat xwestin ku, girêdanên xwe yên bi rejîma mêtingera faşîst re qutbikin. Lê gava bilî vê ji, şuna ku dev ji xebatên xwe yên kîret berdin, xwe

çekdarkirin û rêya şerê li dijî hêzên şoreşger ji xwe re hilbijartin. Lewma rewşeke mecburî derkete holê ku, cezakî ku van doran heqkiriye, meriv bidê wan. Û ev ceza, roja 22'ê Çilê 1987'an de di bin 2 metre berfê, li gora ku kirinên wan heqkiriye, hat dayin. Kiryara cezakirina bêbextan, çetên li derdorê tarûmarkir, wanan ji hev fişkiland û belavkir. Gava hinek ji wan yên çavsor revîn û qad berdan, hinek ji ku hatibûn xapandin û bi zorê çek dabûn wan, xwe avêtin bexta hêzên şoreşger. Xwe dan dest û rêya ku gel wanan efûbike ji xwe re hilbijartin. Ji ber ku tabura komando nekarî tenê binemalekê biparêze û hejta ew bi xwe di nava tirsê digevize, tirsa vê taburê a li ser gel tenik ket, rista xwe a tirsandinê hundakir. Gel, hêrs û gira xwe a mezin a li dijî artêşa mêtingera faşîst, bi dijmin da sehkirin û bi baweriya dilê xwe ve qenc girêda.

Li Midyadê Bebext Ceza Heqkiribûn Girtin: Tevlî 6 Leşkeran 16 Kes Hatin Kuştin, 15 Kes Jî Brîndar Ketin

Ji operasyonên me yên şoreşgerî a dijwartir ku derbên xedar li mêtingerên Tirk xist, li navça Midyadê bajarê Mêrdîne pêkhat. Roja 23'ê Çilê 1987'an li mezra Gûndûkkortê gundê Başyurt nêzîkî Kerboran, ji hêla êzên me yên rizgariyê li dijî çetên bêbext û milis operasyonek birêveket. Yekitiyên me yekderbê êrîş birin ser 2 xaniyên van çetên ku nayin rê û xaniyên wan serê wan de anîn xwar; 10 kes hatin kuştin, 5 kes ji brîndar ketin. Hêzên me yên rizgariyê ku eynî rojê gava ji gund durdiketin ji, leqayî garanên artêşa mêtinger bûn. Pozberiyê de 6 serbazên dijmin ji kuştin û xwe ji xopanê durxistin.

Li gora dengûbehsên berdestê me bûn bûyer wusa çebûye: 2 xaniyên çetên bêbext û milis li mezra Gûndûkkortê, ku ev çete ji hêla mêtingerên Tirk li dijî têkoşîna me a rizgariya netewî hatibûn çekdarkirin û domana hemû bikaranînên gemar yên li dijî gel û şoreşgeran de weke peyayên cahş hatin leyistandin, ji hêla hêzên me yên rizgariyê yên şoreşger hatin zivirandin. Yekitiyên me paşê ketin xaniyan de û kesên tê de bêtesirkirin. Çetên xaniyan de derxistin derve, ji bona ku wanan bi xwe re bibin û hisabê ji wan bixwazin. Gava ev çetên bêbext li ser hev dihatin komkirin û ji gund dihatin derxistin, agir li ser şoreşgeran ji hêla hin kesên nehatibûn dîtin û xwe di xêniyan de vaşartibûn, hat barandin. Li ser vê yekê yekîtiya me çetan cih de cezakir û bi mihadeleki xurt û bitesir agirê ji xaniyan ji dihate kirin vemirand. Xaniyên wan bêbextan ku bi çekên ji dijmin girtibûn, qulibandibûn çekxanan, di serê wan de anîxwar. Gava hêzên me yên rizgariyê karên xwe dikiran xwe ji gund durbikin, leqayî yekîtîkî artêşa mêtinger bûn ku dihat hewara çetên xain. Şerekî dijwar derkete holê. Yekitiya me 6 serbazên dijmin kuşt û refên dijmin pejiland, paşê bêhundabûn xwe ji derdorê durxist. Herçuqasî dijmin xwest vê bûyerê û kuştina leşkerên xwe bi serhişkî vêşêre ji, ev yek pêknehat. Bûyer bilez li tevayî derdorê belavbû û dilê gel şakir, têsîrên mezin li du xwe hêla.

Ev derba giran ku domana wê de tevlî 6 serbazan 16 kes ji dijmin hatin kuştin û 5 kes ji brîndar ketin, pêre jî bû nîşana hilweşandina çetevaniya milîsî li vê êrdimê, wusa ku carek din nekaribe serxwe ve bêtin. Weke tê zanîn, mêtingerên Tirk di van demên dawî de bêhtir di vê êrdimê de lezdabûn rêkxistinkirina çetevaniyê û hêviyên gelek mezin bi vê êrdimê girêdabûn. Nexasim, ji bona ku ev çetên bêbext nehêlin şoreşger bêne vê êrdimê, ketibûn nav rewşa nizamî bo parastina êrdimê. Bi paqijkirin û tunekirina vê avahiya bêbextan, gelê dorhêlê ê welatperwer ji ji glî û ixbarên wan, ji zilm û pîkoliya wan xelasbûn. Gihan derfeta ku bêhtir bikaribin alîkarî pêşkeşî têkoşîna rizgariya netewî bikin.

Hin livbaziyên din yên êrîşa zivistanê de pêkhatin, evên jêrin:

1– Roja 16'ê Mijdarê 1986'an, hêzên me yên rizgariyê êrîşek birin ser gundê Gelincik navça Dêcle bajarê Diyarbekrê. Sîxurê bêbext Abdullah Avşar bi mirinê hate cezakirin. Rûdanê de kurê sîxurê bêbext Salih Avşar ji, xedar brîndar ket.

2– Mêjûya 24'ê Mijdarê 1986'an, li navbera navçên Çalê û Şirnexê li nêzîkî gundê Taşdelen, hêzên me yên rizgariyê êrîşek birin ser şantiyekê. Bûyerê de 4 kamyonên şantiyê û jeneratorek yên mêtingeran hatin şewitandin û texrîpkirin.

3– Roja 25'ê Mijdarê 1986'an li deşta Şirnexê yekîtîkî ji hêzên me yên rizgariyê, şerek bi yekîtîkî operasyonan a mêtingeran kir ku bi hêjmar û teknika xwe xurttir ji şoreşgeran bû. Garanên artêşa faşîst yên dagirker ku dîtin, hêjmara yekitiya me a şoreşger kême û rewşa coxrafya ku xwe lê bicih kirine nebaşe, ketin xwewna tunekirina yekitiya me û derdora wê zivirandin. Lê yekitiya dijmin ku leqayî agirek ku netanî bira xwe bû, hundabûnên giran da û şikest. Yekitiya me bê hundabûn xwe ji derdorê durkir. Herçuqasî dijmin duxuyankir ku, 2 serbaz û parêzkarekî gund hatine kuştin, gelê derdorê diyar dike ku hêjmara kuştiyên ji dijmin gelek bêhtire.

4– Roja 25'ê Mijdarê 1986'an, li navça Êrûhê sîxur û bêbextek ku gelek caran ji hêla hêzên me yên rizgariyê hatibû îkazkirin, ji ber ku dev ji xulamtiya ji bo dijmin berneda, bi mirinê hate cezakirin.

5– Roja 27'ê Mijdarê 1986'an, li nêzîkî gundê Gûleçler navça Şirnexê bajarê Sêrtê, şerek di navbera yekîtîkî me a ji yên hêzên rizgariyê û garanên artêşa mêtinger derket. Şer qedera seetekê berdewamkir. Serbazekî dijmin hate kuştin gelek ji brîndar ketin. Ji binî zirar û ziyan negihaye yekitiya me a şoreşger.

6– Roja 28'ê Mijdarê 1986'an, hêzên me yên rizgariyê êrîşek birin ser

şantiyeka li nêzikî navça Qilaba. 3 dozerên ku li çiyan rê ji bo yekîtiyên operasyonan yên mêtingeran çêdikiran, hatin tunekirin.

7– Roja 9'ê Kanûnê 1986'an li dora gundê Kirkpinar navça Dêcle bajarê Diyarbekrê hêzên me yên rizgariya netewî bi hêzên dijmin re şerek kirin. Çeteyê milîs Mustafa Akbaz xedar hat brîndarkirin.

8– Di rojên dawiya 1986'an û destpêka 1987'an de hêzên me yên rizgariyê li navendên bajarên Dêrsimê û Ovacikê, li dijî hin niqtan operasyon pêkanîn. Bi belavokên ku domana kiryarê de bi dorfirehî hatin belavkirin, leyistokên dijmin ku divîbûn li êrdimê bên leyistandin, hatin rabirin û pişange kirin. Domana operasyonan de ku bi komên xilbe hatin pêkanîn, artêşa mêtinger û hêzên polisan nekarîn tutişt bikin. Livbaziyên ku hîma me li êrdimê datînin pêşiya çavan û baweriyeka gelek mezin didin gel, bi şahiyeka gelek gewre ji hêla girsan hatin pîrozkirin û tengezariya dijmin yekcardin li pêşiya çavan daweşandin.

9– Mêjûya 10'ê Çilê 1987'an li çiyayên derdora bajarê Sêrtê, gelek hacet û kamyonên ku rê ji bo yekîtiyên operasyonan yên mêtingeran çêdikiran û ji hêla çetên milîs dihatin parastin, ji hêla hêzên me yên rizgariyê hatin texrîpkirin. Livbaziyên me yên vê nolê, derfetên bîzava dijmin li êrdimê ji holê radikin.

Tê Xwestin Ku Çetên Milîs û Sîxur Yên Belavbûne Bi Terzên Nûh Bên Rêkxistinkirin

Taliya derbên xedar ku domana êrîşa şoreşger a zivistanê de li yekîtiyên mêtingerên faşîst û çetên sîxur û noker hatibûn xistin, çetevanî hate pejilandin û kete nav rewşeke ku ê din nekaribe biriheti pêşve here. Mêtingerên Tirk yên ku ji destpêkê vir de bi çetevaniya sîxurî û milîsiyê gelek hêvîdarî girêdabûn û sernivîsa xwe bi azînên wusa dixwestin biguhurînin û heta merheleki pêwist pişta xwe dabûn van dorên bêbext, niha dixwazin vanan bi terzên nûh dîsa birêkxistin bikin û qedereke din vanan li dijî têkoşîna me a rizgariya netewî bikarbênin; ji rûdanên vê taliyê ev yek rind tê fahmkirin. Amedakariya mêtingeran ku niha pêktênin, bi rengê kêmkirina hêjmara çetan û wanan li ser hev komkirinê û wanan têxin rewşa yekîtiyên nîzamî, xwe şanidike. Dixwazin ku van çetan bi çekên nujentir bikemilênin û cilên ji yek rengê li wan bikin û terzeke cahşan yên bi pere derxînin holê.

Gava meriv rind li pêrgalê binêre, pir diyare ku hêj dema mêtingerên faşîst gavên sifte bo rêkxistinkirina çetevaniya sîxur û milîsiyê avêtibûn, rêkxistinkirineke vê nolê ji xwe re armanc girtibûn. Lê belê vêna gavbigav û bi melîsoneki bikaranîn. Pêşî hin doran kişandin karên sîxurî û glîkariyê. Paşê bi rêya hin xebatan –bi navberiya û alîkariya kevneperestên bêbext, rêya kirina bi peran û pîkoliyê ûhw.– çek kirin destên wan de û gotin wan; "hunê tenê xwe, malên xwe û gundên xwe biparêzên." Piştre gavbigav pêşî li dora gundan nobet bi wan dan girtin, paşê ji bo garanên artêşê û komên dijgerilla dema operasyonan de şop bi wan dan ajotin ûhw... kin bê gotin ji gelek merhelan wan gihandin rewşa vê rojê. Tê biran ku, demekê hêjmara wan bilindî 25-30 hezaran kiribûn. Belê taliya xebatên tunde ji aliyê yekîtiyên me yên şoreşger, bireke mezin ji vanan hatin perwendekirin, qîma hinekan hat anîn û birek ji çekên xwe vegerandin mêtingeran û wusa xwe ji rewşa bêşeref xelaskirin. Gelek ji wanan ku armancên mêtingeran yên bingehîn naskirin û şexsiyeta şoreşgeran de nasînî ramyariya rizgariya netewî bûn û vêna ji xwe re rêber girtin, an tevlî çekên xwe xwe gihandin hêzên rizgariyê, an çekên xwe berikên xwe dan şoreşgeran, an ji xwe kirin nava rewşekê ku delametên ku şoreşger didin wan, bicih bênin. Yên ku nehatin rê, bi zanistî dijminahî domanadin ji, li gora zagonên zora şoreşgerî, bi cezayên peran heta cezayên mirinê, bi gelek bikaranînan heta merheleki pêwist hatin melulkirin û bedengkirin. Jêmayên dawî û yên çavsortirîn ku nedihatin rê, bi êrîşa zivistana 1987'an hatin pelixandin û pejirandin.

Niha, mêtingerên ku ketine nav rewşeke tengezartir, ji van kesan yên nemirov, koma gemaran, rutal-serserî û dilxiniz, qasî 5 hezar kes dixin rewşa yekîtiyên nîzamî; û hêvîdikin ku bi destê van 5 hezar garanên pejmurde tiştê ku nikarin bi garanên artêşa xwe a faşîst a ji milyonek serbaz biserî bibin, pêkbînin. Erê, ev rewşa civanokî a ku kena meriv li ser tê û gelek komîke, herwusa bêcaretiya dijmin û rêbeniya dijmin pir eşkere datîne holê; ev ji ji ber vê yekê rewşeke ku, bala meriv rind li ser xwe dikşêne.

Xebatên Mêtingerên Tirkên Faşîst Ji Bo Yekber Koçberkirina Gundan Tundedibin

Îspateke eşkeretirîn a ji bo bêçaretî û bênaceriya rejîma mêtingerê faşîst li pêşberê têkoşîna me a berxwedana şoreşgerî a pêşvediçe, azîna koçberkirina gundan e. Rêjîma mêtingera faşîst dixwaze niha pêwist li derdora Mazgirt, êrdima Dêrsimê azînên weke avakirina "gundên stratejîk" li derdorên ku şer xwe li wir tundekiriye, "valakirina cihan", yekber an curecure şewitandin û hilweşandina gundan ûhw... ku bi rengê azîneke "cenga taybetî" ji efendiyên xwe yên emperyalîst hînbûyê, jiyanê de bikarbêne.

Weke em bênin bîra xwe, hêj destpêka sala 1985'an de bikaranînên vê nolê li êrdimên mîna Çolamêrgê, Sêrtê, Wanê, Mêrdînê, Dêrsimê ûhw... li êrdimên ku têkoşîna me a berxwedana netewî bêhtirîn pêşveçûye, birêve hatibûn xistin. Gava ji alikî mezra û gundên li derdorên ku li wir bi bikaranîna azîna "gundên stratejîk", otorîta mêtingerên faşîst hatibû hejandin û li şuna otorîta dijmin, serdestiya otorîta şoreşger destpêkiribû, valadikirin û vanan li

niqtên ku dilê wan dixwesta tanin bal hev, ji aliyê din jî gundên ku bilî herbabêt pîkolî û sitembariyê û herwusa hingavtinan, herbabêt alikariya maddî û manevî pêşkêşî têkoşînê dikiran, dihilweşandin, dişewitandin û gel ji axa xwe durdixistin. Mîsalên vê nolê, dema derbasbûyî de gelek hatin jiyankirin; ev yek jî nasî me ye. Xebata sîstematîktirîn a rejîma faşîst a di vê barê de, me bikaranînên bi navê "Proja Başûra Wanê" de pir eşkere dît. Nexasim, dixwest êrdima fireh a ku çend navçeyên di navbera bajarên Wanê û Çolamêrgê li wirin, ku li wir bo têkoşîna me a berxwedanê a pêşvediçe, pêwistîkî mezin a stratejîk heye, ji şoreşgeran paqijbike û bi temamî hûkmê xwe serdest bike. Bi vê yekê hisaba xwe dikir ku, wê girêdana di nava başûr û bakûr de sist û tenikbibe.

Êrdimeke, bikaranînên wusa bi gelektirîn pêkhatin, êrdima Dêrsimê ye. Dijmin, ji bona ku pêşveçûna berxwedana şoreşgerî birawestîne, bê betlanî azînên nûh derxiste holê û keftûlafta bikaranîna wan meşand. Bi azînên hov û dirinde ku ji bapîrên xwe qelen girtine, qirkirinên bêsecer û nemirovî pêkanîn. Havîn û zivistan negotin, herroj operasyon birêvebirin. Ji hêlekê ji bikaranînên "qirkirina spî" û konevaniyên keşîşan, bê betlanî domandin. Hezar terzên bêbextiyê yên çemanditirîn, nizmtirîn û bêşermtirîn derxistin holê û hêvî ji vanan kirin. Cihên runiştinê yên mîna gund û mezran ûhw. yên li çiyayê Munzurê bi dehan li bal hev komkirin û xebitîn ku, "gundên stratejîk" avabikin. Herwekî, carcarnan bi zorê, bi zagonên "koçberkirina mecburî", carcarnan ji bi azînên aborî yên ku pêkanîn, herbabêt derfetên debara gel ji holê rakirin û gel bêçareyî koçeriyê kirin. Serê van koçberkirinan, ji mêj ji tixubên Tirkiye derbasbûye û gihaye metropolên (bajarên mezin) Ewropa.

Lê çi heye ku, bilî hemû van xebatan û keftûlaftê, dijmin negiha daxwaza xwe û tu dem ji nikarê bighije vê armanca xwe. Berxwedana şoreşgerî ku herroja diçe, derbên serxwevetir li dijminê mêtingerê faşîst û hevkarên wan yên ji her tixmî dixe û pêşvediçe, iroj rayên xwe wusa li derdorê dagerandiye ku dîsa û tucaran nekaribe ji axê bê hilkişandin. Û di van rojên ku em nûh ketine sala 1987'an de, hêzên me yên rizgariya şoreşgerî bi alikariyên firehtirîn yen ji gelê me distênin, ku bin pêşengiya PKK û ala ERNK yekîtiya xwe û hîma xwe dijwartir kiriye, di vê êrdimê de derbên xedartir li dijmin dixin, dadikevin nava bajaran û êrîşên pêktênin û vê rêjîma tarî û rizî ji bingeh direilênin û dihejênin.

Ê din tu azîna tehdîtkirinê û pîkoliya dijmin, nikarin bidin sekinandin ku gelê dorhêle ku baweriya wî li dermafê pêşengê wî mezin bûye, xwe têkilî nav refên rizgariya netewî neke. Ji ber vê yekê, rejîma faşîst a ku ketiye nav tengasiyeka yekxur, dîsa dest avêt koçberkirina gundan, û hin gund bi temamî valakir û wusa li çarekî ji bo giftûgirftiya xwe digere. Bivê armancê, li êrdima Mazgirtê gundên bi navên Şewkan, Beroj, Golek, Gomek, Kerêç ûhw. ku bilî herbabêt pîkoliyê bêhtirîn alîkarî didan têkoşînê û di vê dema dawî de bi dehan kes ji van gundan xwe têkilî nav refên têkoşînê kirin, koçberî (surgunî) cihên mîna bajarên Îzmir û Manîsa kirin û dixwazin êrdima van gundan bi tevayî ji însanan valabikin.

Lê ger dost û ger jî dijmin giringe bibînin û bizanibin ku, mîna hemû azînên heta niha bikarhatin ev azîna hanan jî, nikarê rêjîma faşîsta kemalist ji hilweşandinê xelasbike; û ê din nikarin gelê me ku ji bona rizgariya xwe bin rêberiya PKK rabûya serxwe, birawestînin. Delîlê vê yekê a zelal û ronak jî, berxwedana gelê ku li gundên qala wan hatkirin de dîje, li dijî van bikaranînên rêjîma faşîste; serhildan û xweragirtina van gundiyane.

Sala 1987'an Têkoşîna Me a Rizgariya Netewî Wê Bibe Saleke Hilpişkînên Mezin

Êrîşa zivistana 1987'an a ku li hundur û derveyî welat pêşketinên pêwist derxiste holê, taybetiyên qonaxeke dîrokî di têkoşîna me a rizgariya netewî de, di xwe de hildigre. Ev livbazikariya bin hoyên zivistanê yên dijwar û zehmet hate birêvebirin, eniya dijmin de bayê tarûmarbûn û pejlandinê lêxist. Nuner û berpirsiyarên mêtingerên Tirk yên bilindtirîn, necar man ku hilweşandin û bêçaretiya xwe bi rengekî zelaltirîn jî devên xwe bidin der. Wezîrê karên hundurî yên mêtingeran Yildirim Akbulut, ji bona ku bikariba ji girsên gel vêşêre ku garanên artêşê newêrin derkevin operasyonan, duxuyaniyek bi rengê; "*... bawer bikin ku, serdestiya êrdimê destê me de ye*" kir. Meriv pir hesanî ji van gotinan dikare derxîne ku, ka çuqas bi vê duxuyaniya xwe dikarê baweriya mirovan bîne. Herwusa, gotinên eynî şexsî yên mîna; "*heke hin tedbîrên din hebin, yên dizanin bila derkevin bêjin*", keftûlaft û beçaretiya dijmin pir eşkere datînin ber çavan. Rastî jî, çarên taliyê yên mîna bikaranînên yekber koçberkirina gundan, qompLovanî, çetevaniya sîxur û milîsî ûhw... û azînên din ku, omîdên xwe bi wan girêdabûn, bi operasyonên şoreşgerî yên zivistanê hatin perçiqandin û pejilandin; ev yek jî mêtingeran mecburkir ku, jî nûh ve li du hin "tedbîrên" nûh bigerin.

Ji hêla din ev kiryarvanî, hîma Partiya me, Eniya me û Artêşa Gelê me û bilindahiya têkoşîna me a rizgariya netewî bi rengeke gelek ronî danî holê. Ji ber ku Pêşmergên me, di bin hoyên zivistana welatekî mîna Kurdistan xwe gihandin livbazikariyek wusa, ji niha mizginî xwe dirêjî me dike ku, wê sala 1987'an di têkoşîna me a rizgariya netewî de, bibe hilpişkînek û gaveke gelek mezin.

Ji ber van taybetiyên xwe Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan a Nûjen, li Rojhilata-Navîn jî iroj cihekî gelek pêwistir digre; herçuqasî li vir, pirsgirekên gelek giran yên ku ji kuriyên dîrokê têne hene, şereke gelek dijwar li dare û rewşa hêzan gelek tenike, wusa ku ger giranikî pir piçuk ji cihê xwe bê leyistandin an leqandin wê gurrînî û xurmînikî mezin ji xwe bilind bike û hejta dikare Rojhilata-Navîn serûbin bike.

BANG

Jİ BO ŞEVÊN KURDİSTAN YÊN YEKÎTÎ, SERHİLDAN Û BERXWEDANÊ

-NEWROZ-

Gelê me bi xurtkirina yekîtiya xwe a neteweî dikeve domana NEWROZ'eke nûh. Newroza ku di Newroza sala 1982'an de bi berxwedana Kawayê hemdemî rêheval Mazlum DOGAN giha têdayiyeka nûh, bi damezrandina rêkxistina gelê Kurdistan a yekîtî û têkoşîna netewî ERNK, hate xemilandin.

Têkoşîna me a ku li du Hilpişkîna 15'ê Tebaxê weke balyozekê li ser serê mêtingeran dakete xwar, evîna gelê me a ji bo serxwebûn û azadiyê bi çekên nûjentir yên rêkxistinê tekuzkir û gihand qonaxekê ku ji vê vegerandin tune ye. Herwusa domana dema derbasbûyî a kurt lê gelek bi têdayî de, gelê me zanî nişanî dostên xwe û dijminên xwe bide, ka çawa xwe li dora pêşengê xwe ji, ku hebûn û rizgariya wî dinasîne wî, xwe gihandiye hev.

Agirê Newrozê ku berî niha bi 2599 salan ji hêla Kawayê hêsinger hate pêxistin, di tu demê de nekarî bê vemirandin. Agirê sersala nûh-cejna Newroz ku **Kawayê hemdemî rêheval Mazlum DOGAN** li zindanên Amedê (Diyarbekrê) li dijî bêbextiyê, xwespariyê û xulamtiyê pêxist, îroj rêya gelê Kurdistan a ku diçe zafera taliyê ronahîdike. Ji Newroza sala 1982'an vir de gelê me girêdaniya xwe bi berxwedana zindanan re li çiyan, zozanan, deştan, bajaran, karxanan, zindanan yanê li her derûdorên jiyanê ispatdike.

Gava dijminê mêtingerê faşîst dixebite ku ji bona hebûna xwe li welatê me bidomîne azînên cenga taybetî ji gelek hêlan ve her kêliyê bikarbêne, nikarê xwe jê xelasbike ku, bi derbên ji hêzên rêkxistinbûne yên têkoşîna me a şoreşgerî digre, bêhiş û gêj nebe. KT (Komara Tirkiye) a ku dibîne li pêşiya wê têkoşîneke wê dawiya wê bêne heye, hêzên xwe yên leşkerî li gora rewşa şer li Kurdistanê bicih dike. Li kêleka bikaranînên weke parezkarên gundan, zagona poşmaniyê, milisvaniyê, sîxurî û nokeriyê, glîkariyê, gundikên stratejîk, durxistinê ûhw., bi rêya hinek hêzên hilweşandkar û provokator yên ruçkên wan bi "çepî" hatine niximandin, qomplo û êrîşên xwe di qadên nav netewan de jî birêvebir. Wusa xwest siheke reş li ser tesîra û bereziya têkoşîna me bikşêne. Lê ger li welat û ger ji li derveyî welat tu bikaranîn nekarî têkoşîna me birawestîne.

Gava hêza pêşengî a têkoşîna me a rizgariya netewî PKK bilî hemû van qomplo û êrîşan saleke serkeftinî li du xwe dihêla û bi gavên xurttir û serxwevetir pêşveçûna ber bi domaneke nûh ve bicihanî, Komcivîna xwe a Sêwemîn bi çakî û jêhatîbûn dawî pêanî. Herwusa, danezana damezrandina Artêşa Rizgariya Gelê Kurdistan (ARGK) û biryarên bo rêkxistinkirina ERNK ku Komcivîna PKK a Sêwemîn de diyarbûn, taybetiyên bingehîn yên domana em tê de dijîn de ifade dikin. Ê dîn gelê me wê bi çekên Partî, Enî û Artêşê xurttir bitêkoşe û wê xwe bighîne serbilindiya zaferê.

GELÊ KURDİSTAN Ê NİŞTÎMANPERWER!
KARKERNO, JİNİNO, CİWANNO!

Ji bona ku em li dijî mêtingeriyê, ku hezar-hezar sale gelê me bin kedxwarî û mejokdariyê digre, gelê me bi hezar-hezar azînan li dij-hev dide qirkirin, gelê me bi ol û eşîrvanî perçe-perçe dike û ji hev belav-belav dike, bikaribin birawestin û bitêkoşin, em yekîtiya xwe di bin ala rêkxistina yekîtî û têkoşîna netewî-ERNK de avabikin û di nav refên wê de cihên xwe bigrin! Ji bona vê yekê, gelek delametên yekîtiyên ERNK li benda karker, ciwan, jin, ronakbîr û hunermendên Kurdistan mane.

Ji bona vê yekê em, cihên ku em lê dimînin, karxanan, komelan, mizgeftan, çayxanan û hemû derên ku mirov xwe li wir komdikin, biqulibênin qadên xebata Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan!

Ji bona vê yekê, em Newroza sala 1987'an de xwe bi delametên pekanîn û avakirina yekîtiyên me yên têkoşînê û rêkxistinkirinê bitevgirênin; van delametan bicih bênin û vanan bi têdayiyên xurttir bixemlînin û zinbikin!

- **Em beşdarî şevên Newrozê bibin, têkoşîna xwe a rizgariya netewî xurtbikin!**
- **Bijî serpêhatina yekîtî, serhildan û berxwedana me NEWROZ!**
- **Em yekîtiyên xwe yên girsan yên rizgariya netewvanî avabikin û bin ala ERNK xwe rêkxistin bikin!**
- **Bimre mêtingerî, emperyalîzm û paşverûtiya xweyîcih!**
- **Hertişt ji bo Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan!**

FEYKA-KURDİSTAN
HUNERKOM

Bİ BEŞDARBÛNA Lİ ŞEVÊN NEWROZA 87'AN EM BÊHTİR XWEDÎ Lİ BERXWEDANÊ DERKEVİN Û YEKÎTİYA XWE TÊKUZBİKİN

Gelê me û heza pêşengî a gelê me, bi barê delametên mezin lê bi amedekarî, şahî û heyecaneke ji herdemê tundetir ber bi NEWROZ'a sala 1987'an ve diçin. Bi hişyarî û zanatiya evîndarî, dilovanî û dilsoziyeka vê nolê ev sal cejna NEWROZ, bi navên **"Şevên Kurdistanê Yên Yekîtî, Serhildan û Berxwedanê"** li baniyên çiyayên Kurdistanê, li deşt û zozanên welatê me, li Rojhilata Navîn û li gelek welatên Ewropa (bi nêzîkahî li 20 bajaran), wê bê pîrozkirin.

Weke li bal gelên cihanê yên din jî dibe, gava li Kurdistanê jî rojên netewî tên pîrozkirin, li ser têdayî û pêwîstiya rojê tê rawestandin, roj tê hurkolîn û xebatek tê kirin, ji bona ku ev zana û nasê mejî bibe. Nivîstên xwe yên dema buhurî de em li ser diroka pîrozkirina NEWROZ'ê an NÛREJ'ê (an ji ROJA NÛH) a pêşemîn û li ser bûyera KAWA'yê hêsinger a ku devûzmanê gel de bûye destaneke serpêhatinê, li ser pêşveketina Têkoşîna me a Rizgariya Netewî a Nûjen, li ser bi pêxistina agirê vê rojê ji hêla Kawayê Hemdemî Mazlum DOGAN roja 21'ê Adarê 1982'an li zindanên faşîst de û wusa danezana serkeftina berxwedanê, li ser bi danezana zafera berxwedanê têkbirina dijmin û bi rengê xwedî li giş van xweragirtinan derketinê, li ser danezana ERNK li 21'ê Adarê 1985'-an mabûn; gelek nivîstên me de ev gişt bi fireh ji ber çavan hatibûn derbaskirin. Dema em Newroza 87'an pîrozdikin, helbet hewceye em dîsa li ser van giştan birawestin, têdayî û pêwîstiya rojê bi awakî kurûdur têbighijin. Lê gava pergal tenê bi vê bê sînorkirin, diyare ku ev wê bibe nêrîneke kêm û teng.

NEWROZ bi têdayiya xwe a bingehîn, berxwedana li dijî dijmine; serkeftina berxwedanê û bidestanîna zaferê ye. Destpêka rojeke nûhe; destpêka jiyaneke azad û çirandina sencirên koletiyê ye. Rûdana Kawayê hêsinger gava vê yekê a sifte ye. Bilî herbabêt êrîşên dijminan, gelê me karî vê serpêhatinê heya niha jiyan bigre. Lê belê tenê pêşveketina Têkoşîna me a Rizgariya Netewî a Nûjen, Newroz gihand têdayiya xwe a hemdemî û rastiya xwe a bingehîn. Bûyera Kawayê Hemdemî M. DOGAN û danezana ERNK di rojeke wusa de îspatkirin ku, ji bona serfiraziyê yekîtî û berxwedan giringe; yekîtî û berxwedan wê zaferê bidest bênin. Lê Newroz bi van giştan jî namîne; gelê me wê Newroz di Kurdistaneke Serbixwe, Yekbûyî û Demokrat de, bêgotin bi rengê cejneka netewî pîrozbike.

Pir kifşe ku ji bo afirandina zafereke vê nolê ji fidekarî, fidekarî û yekcardin fidekarî hewceye. Bêbedel tiştekî piçuktirîn jî nikarê bê standin; bi fidekariyên bisînor jî, nêzîkkirina zaferê em li hêlekê bihêlin, wê ev raman bêhtir bê durxistin. Lewma Newroza sala 1987'an, dive ji bo hemû şoreşger û welatparêzan re, bibe navê bêhtir xwedî li welatê me ê bedew derketinê, xwedî li çiya-zozan-deşt-av-tav-mirov û hemû dewlemendiyên rind yên Kurdistanê derketinê; bibe evîna girêdaniya bi van rûmetî û ramanên bilind re; bibe carek din bidestanîna hemû tiştên hatibûn hundakirin û ji destên me hati-

bûn derxistin û reva ji bo bedeldayina ji bo vê yekê neyinê; heta ku em bikaribin bêhna xwe berdin, heta ku dilopek xwîn di laşê me de bimîne, bibe navê jiyana û têkoşîna ji bo serfiraziyê û serkeftinê. Divê em vêna rind bizanibin ku, herçuqasî bûyerên li derî me tesîrek li ser nêzîkbûn an durbûna zaferê dihêlin jî, ditin û nêrîna şoreşgeran û welatparêzan li dermafê şoreşê vê yekê tayindike. Ji ber vê yekê, giringe hemû şoreşger û welatperwer Newroza 87'an weke deştpêka domaneke nûh binasin û fahmbikin; giringe rewşa nêrîna xwe a li ser têkoşînê û şoreşê ji ber çavan derbasbikin. Di vê barê de ne tenê hêza pêşengiyê ê ku divêt berpirsiyariya xwe li pêşberê dîrokê bicih bêne, rewşa pekanîna an nepêkanîna vê yekê ji ber çavan derbasbike, xwe ji neçakiyan, çewtiyan û kêmasiyan paqijbike. Pêşeng, tiştên ku pêwistbûn di vê barê de bên kirin, kiriye. Bi xebatên gelek zorûzehmet xwe amadê domana têkoşînê a nûh kiriye. Lê heke ev doz netenê ê kesên nav refên pêşengê de cihgirtine be û heke bi rengê doza serxwebûn û azadiya gelekî tê pejirandin, hingê divêt gelê me gişt, bi taybetî jî kesên hisên welatparêziyê yên zinde dilê xwe de jiyan digrin nerînên xwe yên dermafê vê dozê ji ber çavan derbasbikin; li xwe binêrin ku, ka çawa xwe nêziki vê pergalê dikin. Divêt nêzîkbûnên bisînor, kêm û xelat yên li dermafê têkoşîna şoreşê mehkumbikin û Newroza 87'an biqulibênin gaveke ku bêhtir xwedî li delametên rizgariya netewî bê derketinê.

Ê din dem dema yekîtî, rêkxistinbûn û bi tevayî gel li dijî dijmin şerkirinê ye. Ji bona vê yekê hemû welatparezên ji Kurdistan yên ku li Ewropa dimînin, ji temana 7'an heta 70'an, em cihê xwe di nav refên yekitiyên ERNK bigrin, em têkoşîna li dijî dijmin ji vê eniyê jî bilindbikin!

Gava ji alîkî karkerên me bixebitin, ji aliyê din em ramanên rizgariya netewvanî bighînin malbatên xwe, merivên xwe û dorên xwe. Em karxanên ku em tê dixebitin, hemû derên em diçinê biqulibênin qadên ku li wir propaxanda Têkoşîna me a Rizgariya Netewî tê kirinê. Em alîkariyên maddî û manevî yên gelek mirovan biherikênin nav refên têkoşînê, ji bona rêkxistinkirina yekîtiyên karkeran em barên delametên aktîf ser milên xwe hildin jor!

Em jinên Kurdistan jî, sencirên koletiyê yên serê sedsalana zendên me girêdane biçirênin û bipejilênin, di nav refên yekîtiyên jinan yên ERNK de cihên xwe bigrin. Em herbabêt alîkariyên maddî û manevî ji bo têkoşînê derxînin holê, eniya xwe xurt bikin û ala wê hildin jor. Zarokên xwe bi perwendekirina rizgariya netewvanî mezin bikin!

Xortno û ciwanên Kurdistan, em bi rewşa xwe a çeleng û dînamîk di nav refên yekîtiyên ciwanan de cihên xwe bigrin û xwe rêkxistinbikin. Em, ji li ser xwe girtina delametên rêkxistinî û berpirsiyariyan nebizdin, xwe ji vêna dur negrin. Em şerek li dijî jiyana gemar û rizî ku li Ewropa birêve têxistin bilindbikin, xwe bighênin kesbûnek û şexsiyeteka rizgariya netewvanî û xwedî li doza xwe derkevin!

Olparêzên (dîndarên) ku li derveyî welat dijin, em mizgeftên xwe yên ku dijmin bi rengekî sistematîk û zanistî berê xwe dide wan, biqulibênin qadên ku li wir dijmin tê rabirin û pişange kirin. Giringe em bizanibin ku, kesê xwedî li welatê xwe û axa xwe dernekeve, nikarê xwedî li olê (dînê) xwe jî derkeve. Em heta dawî û heta ji me tê doza xwe biparêzin. Ji bo vê armancê, em xwe ji tu fidekariyan dur nehêlin!

Hemû birên Kurdistanê yên din, em bi rengekî aktîftir xwedî li doza xwe derkevin. Em her derûdora ku em diçinê, biqulibênin qadên ku li wir têkoşîna me pêşvediçe!

Em xwe bi zanistî û nasiya delametên ku me ji bo rizgariya netewî hildana ser şaxên xwe bitevgirînin. Em bi rengekî aktîf beşdarî şevên Kurdistan yên yekîtî, serhildan û berxwedanê bibin, ku bi hevkariya FEYKA-KURDÎSTAN û HUNERKOM'ê bi armanca pirozkirina Newroza sala 1987'an hatine dirustkirin. Em propaxandekî dorfirehtirîn ji bona vê yekê birêvebibin, ji bona ku dorên welatperwer yên fireh têkilî şevên pirozkirina cejna Newrozê bibin!

– Bijî serpêhatina yekîtî, serhildan û berxwedana gelê me - Newroz!
– Bijî Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan - ERNK!

JÎ BO RÊHEVALÊN JÎ PARTÎYÊ RE!

Ji ber ku min ji din nav refên Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan de ku, bin pêşengiya Partiya Karkerên Kurdistan destpêkirye cih girt, saziyên dadgehî yên mêtingerên faşîst mina gelek hevalan ceza mirinê dan min jî. Berî niha bi çendekê ev ceza ji hêla dadgeha bilind (yargitay) jî hate pejirandin û dawî pêhat. Niha, ji bona înfaz bicih bêtin, li benda biryara TBMM (Meclisa Milliya Mezin a Tirkiye) rawestiya me. Ji ber vê yekê, berî ku ez sêdarê de bêm daleqandin û bi kenûgeşî herim mirinê, min xwest bi rêya vê nama xwe, baweriya xwe a bêdawî û girêdana xwe bi gelê xwe re, rêhevalên xwe re û serokê Partiya me APO re, bênim zmên... wusa xwe zexmûxurt bikim... oxira xwe bixwazim...

Rêhevalno!..

Ez dixwazim Hun ve yekê rind bizanibin ku!..

Bi baweriya xwe a nayê hejandin a li dermafê doza Marksîzm-Lenînîzmê û komûnîzma bilind; di şerê Serxwebûn, Azadî, Demokrasî û Sosyalîzm bo Kurdistan de weke peyakî di nav refên PKK de, min li dijî dijminên me yên hov û xwînxwar ku bera xwe dane welatê min û gelê min û dixwazin ji dînê tunebikin, biqasî quwweta xwe şerkir. Ez bi vê yekê heta meriv dikare bêje, dilovan û serbilindim!

Ev bû demeke gelek dirêje ku ez ji qada gengazên fireh yên têkoşînê hatime durxistin û ketime destê dijmin... bûme hêsîrî destê dijmin. Di bin derfetên gelek teng û di bin bikaranînên dijmin yên hov de ez bi hevalên xwe yên têkoşînê re û rûmetiyên bilind re girêdayî mam; herroj min dewlemendiyên nûh yên ku Partî derxistye holê dilê xwe de sehkir, min pê jiyankir û min van rûmetiyan parast. Lê ji ber bê derfetiyan, min nekarî gelek alîkarî bikim, mil bi mil bi We re karvaniyê de bitêkoşim... ez birîndarê û dilşikestiyê vê aramê me!..

Ji ber vê yekê:

Endamên PKK... yen ku bin hoyên zehmettirîn û çeteltirîn bi hezaran nimunên fidekariyê datînin ber çavan, rêberiya girsên gel dikin û hedefan şanî wan didin; yên ku kelemên bingehîn yên Partiya me ne û yekîtiya Partiyê li dijî herbabêt bêbextiyê û qomployan, li dijî hercure ji rê derketinên çep û rast bi baweriyeka herî mezin diparêzin û tucaran çavên xwe li pêşiya van nagrin û destur nadin tu nexweşiyan û van nexweşiyan li erdê dixin!..

Şervanên HRK... yên ku herroj, herdem û herkeliyê li hemberê hêzên dijmin bi hogirî û mêrxasî liberxwe didin û li çiyayên Kurdistanê destanan dinivisînin!..

Karker, gundî, ronakbîr û xortên Kurdistan... daykên me, xuşkên me, brayên me... yên ku xwe li nav refên Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan (ERNK) lihevcivandine û yekbûne... Ez têkoşîna We a dadî û xwedî-maf bi dilovaniya xwe û bi şahiyeka mezin slav dikim; hezar caran slav ji min ji We re, ji kesekî ku li bendê maye, sêdarê de mirinê pirozbike û rêwiyê li ser rêya mirinê ye!..

Gelê Kurdistan ê qehreman... ê ku bilî herbabêt pêşketinên nebaş; bilî êrişbazî, vegirtin û vebirînan, bi hêrs û rika li dijî dijminan, hebûna xwe heta vê rojê domandiye... pêsîra xwe de rêberên komûnîst yên mezin yên weke MAZLUM, XEYRÎ, FERHAT û MAHSUM'an xwedî kiriye û gihandiye!..

Xwedî li me, li diliyên şer derkeve, ku em temînata serfirazî, azadî û hatina te ne!.. Ji ber ku ev roj dijmin di şexsiyeta me diliyên şer de dixwaze tevlî te, welatê me Kurdistan, serxwebûnê, azadiyê û jiyana mirovahî ku mafê te ê xwerûye tunebike, binax bike; ji ber ku dijmin diramîne, pêşengê me PKK ku van armancan gişan daniye pêşiya xwe û têkoşîn daye destpêkandin û bi gavên xurt ber bi ramanê ve dimeşe û mizgînahiya serkeftinê dide me, di tariyên zîndanan de têkbibe û binax bike!..

Rêya xwedî li diliyên şer derketin ji bi vê yekê ve girêdayiye; bi çar destan xwedî li PKK ku pêşengê birûmet a têkoşîna serxwebûna me ye derkevi, hêza leşkerî a Partiya me Hêzên Rizgariya Kurdistan (HRK) bi têkiliya xwe û hevkariya xwe bêhtir xurtbiki, biqasî quwweta xwe hima xwe ji bo pêşvebirina ERNK pêşkêş biki û bi têkilbûna xwe di nav refên eniyê de bitêkoşî. Tenê bi tewreke wusa, êriş û planên xainane yên dijmin dikarin bên têkbirin. Heya îroj ez xebitim ku bi awakî qenctir layiqê gelê xwe û evîna dilê min welatê xwe bibim û ji vê şunde ji ezê bixebitim ku layiq biminim, ger ez darê kendirê de bêm hejandin ji!..

Rêhevalno!..

Gava em li bûyerên civakî û siyasî ku li cihanê pêşve diçin binêrin, em dibînin ku şoreşa Kurdistan ji niha ve hevkariya xwe ji bo pêşketinên konevanî yên êrdimê û cihanê re daniye holê. Lewma, biqasî ku PKK temînata civaka me a aza di rojên bê de ye, hevqasî jî li derbên ku li paşverûkên êrdimê, emperyalîzmê û çewtiyên navnetewan bixe, ji bo bizava komûnîsta cihanê re pêşketinek û hevkariyek gelek mezin wê derxîne holê. Bingeha vê temînatê a mezin jî, sazumankar û rêberê Partiya me serok APO ye.

Rêheval APO!

Weke Te di şoreşa Kurdistan de şanikirî, bi hîma mezin a keda xebata ramyarî û konevanî (îdeolojî û siyasî), ku Te li hemberê kesên herbabêt nexweşî di Marksîzm û Lenînîzmê de xuliqandine û dixwazin bixuliqînin danî holê; tesîr û xurtiya ku ji vê derketye ji niha ve xwe dide hiskirin û gihaye koçbera gelek pêwist û kêliya îdeolojiya PKK xwe bighîne zafera diyar, rista ku bileyze wê bizavvaniyek û xurtbûnek nûh bi xwe re bêne, wusa jî bêgotin gelek eşkereye ku, wê Tu xeta komûnîst a rast şanibikî.

Dengê Partiya me a ku di şexsiyeta Te de bilind bûye, pêl bi pêl belav dibe. Bêbextan, tirsonekan, namerdan ji kur direilîne; tirsê berdide dilê dijminên şoreşê! Bi Te mezindibe, bi Te xurtdibe şerê me li baniyên çiyan!..

Em, diliyên PKK yên ku van gişan xweş dinasin, bi yek dengê ji zîndanan qêrîn dikin!

Heta dawî em bi Te re ne, em girêdayiyê Te ne!

Gava ez bi vê baweriyê û giyanê (rihê) ber bi sêdara şenqê ve diçim... ezê bi pêşengê pîroz ê gelê Kurdistan û proletariya Kurdistan PKK re, serokê Partiya me APO re, heta dawî girêdayî biminim; pêşî li ser mêtingerên faşîst yên Tirk, nifrînê li ser dijminên şoreşê li seranserî cihanê bibarînim; bi evîna bêdawî a dilê xwe a ji bo welatê min, gelê min û rêhevalên min û bi hîma manevî, ku ez ji bahoza ku ev evîn di kuriyên dilê min de rakirye, distênim... serê min li jor, eniya min vekirî, bi şahiyeka mezin yekcardin bikenim û mirinê ber singê xwe ve bikşênim... ezê li du-hev van duruşman li ser rûçken gemar yên celladan bipeqênim!..

Bijî PKK!
Bijî Kurdistan!
Bijî Serok APO!

û ezê bighime dawiya bi şeref û rûmet!..

Ez soz û qirarê didim we rêhevalno, ku ezê xwe bi mêranî û dilsozî bitevgirînim!

Slav be,

ji bo HRK, hêzên çekdarî û têkoşînê yên Partiya me, ku li çiyayên Kurdistanê bi keleşî û lehengî li dijî hêzên êrişbaz û zeftkar xweradigre!..

Hezar caran slav be,

ji bo ERNK, ku bin pêşengiya Partiya me hatiye damezrandin; yekîtiya civakî a gelê Kurdistan ji xwe re raman girtiye; ji xwe re kiriye xebatek ku li dijî mêtingeriyê gelê me seranser bikşîne qada têkoşînê û vê delametê gav bi gav bicih têne; rojên zaferê mizgîniya me dike!

Şukrû GOKTAŞ
Diyarbekir
18 Tebax 1986

BERXWEDAN

HER TIŞT JI BO ENÎYA RIZGARÎYA NETEWA KURDÎSTAN

Zivistana dijwar jî nekarî mêtingerên Tirk û komên bêbext û xulam biparêze

ÊRÎŞA ZIVÎSTANA 1987'AN DE DERBÊN XEDAR LI HÊZÊN MÊTINGERÊN FAŞÎST Û ÇETÊN SÎXUR Û AJAN HATIN XISTIN

- *Li Midyad û Hezexê 9 leşkerên komando hatin kuştin. Artêşa Faşîst nikarê operasyonan birêve bibe.*
- *Li Gercews, Qilaba û Midyadê taliya êrîşên şoreşgerî 24 kes hatin kuştin, bêhtirî 30 kesan jî brîndarin. Çeteyên sîxur yên bi navê "parêzkarên gund" ji hev hatin belavkirin.*
- *Tê xwestin ku çetên milîs û sîxur yên belavbûne, bi terzên nûh bên rêkxistinkirin.*
- *Xebatên mêtingerên Tirkên faşîst ji bona yekber koçberkirina gundan tundedibin.*
- *Livbaziyên şoreşgerî hemû komployên dij-şoreşgerî têkdibin.*

Gava em dikevin saleke têkoşînê a nûh, bi kiryarên şoreşgerî ku li gelek derûdorên Kurdistanê pêkhatin, derbên xedar li hêzên mêtingerên faşîst û çetên noker û milîs hatin xistin. Domana êrîşa şoreşger a demsala zivistanê de ku êrdimên gelek fireh yên ku xwe ji Dêrsimê dirêjî Mêrdînê û Çolamêrgê dikin de tê birêvebirin, heta niha gişt bi hevre bêhtirî 40 kesan ji hêzên dijmin hatin kuştin û bêhtirî 60 kesan jî brîndar bûn. Mêtingerên Tirk yên faşîst û xulamokên wan bawerdikiran ku şoreşger, di bin hoyên zivistanê yên dijwar de nikarin livbaziyan pêkbênin û lewma xwe gelek rihet dihesibandin, hêzên me yên rizgariyê yên şoreşger bilî seqema zivistanê a diqufiland herçuqasî qama berfa barî gihabû 3-4 metran, operasyonên du-hev pêkanin. Li kêleka ziyanetên maddî, di nav refên dijmin de tirseke mezin û belavbûnek derxistin holê. Hêzên artêşa faşîst ketin nava rewşekê, ku nekaribin operasyonan birevê bibin, xwewbikin û necar man ku şev û rojê kozên xwe de biminin, barêgehên mêtinger biparêzin. Çetevaniya milîs û sîxuran belavbûneke mezin jiya; gava hinek ji wan çekên xwe berdan û revîn, hinek jî destpêkirin rê û çare peydabikin ji bona ku xwe teslîmî hêzên şoreşger bikin. Rojnamên mêtingerên faşîst yên qîrqîrên mezin ji xwe bilind dikin, ketin halê bilbiļê tû xwarî. Gava komployên wan yên ku ji bona buharê amade dikiran zu derketin holê û hatin şotkirin, mina meriv bêje; "destên we bişkin", bêçaretî û tengezariya xwe pir ronak pêşiya çavan daweşandin. Rejima mêtingeran hate hejandin, pirsgireka hûkûmetê bû qala li ser danûstandinê û ji gelek devan, îstifa wezîrê karên hundurî hate xwestin. Ev pêşketin gişt, quwweta êrîşa me a şoreşger a zivistanê û tarûmarbûna li eniya dijmin şanîdikin. Herwusa ev pêşketin jê re mizginahiyeka eşkere ye ku, salên 1987'an wê bibe saleke zaferê a mezin û têkoşîna me a rizgariya netewî wê bi gavên xurt hemleke mezin çêbike.

Li Gundê Sekî Navça Gercewsê Xaniyê Ku Çetan Li Wir Civîn Pêkdianîn Hate Hilweşandin

Şeva 17'ê Çilê 1987'an hêzên me yên rizgariyê êrîşek birin ser gundê Sekî navça Gercewsê bajarê Mêrdînê. Koma ku çetevaniya sîxur û milîsiyê li derdorê dikira, gava civînek çêdikir hate zivirindin û yekber tunekirin. Taliya êrîşa bi narinçokan (bomban) xaniyê civîn lê pêkdihat bi erdê re bû yek. Bêhtirî 10 çetên sîxur û milîs ku di nav wan de bêbextên çavsor yên nayin rê, yên bi navên Mehmet Abdulganî, Kadrî Ertekin û Nurettin Baytar jî hebûn hatin kuştin an brîndarkirin. Hêzên şoreşger, piştî ku livbaziya xwe a bi taybetiyên êrîşa paqijkirina çetên sîxur û milîs li êrdimê di xwe de şanîdikir, bi jêhatibûn pêkanîn pêde, bêxusar û hundabûn xwe ji êrdimê durxistin.

Weke agahiyên gihan rojname me bûyer wusa qewwimiye: Li navça Gercewsê ku şêniyê wê nêzikî ji sedansed welatperwere û piştgirtina têkoşîna rizgariya netewî dike, dijminê mêtingerê faşîst xebatên gelek mezin meşandiye û waadên gelek mezin daye û bi vê nolê, kariyê komeke eşqiyan ji 3-5 kesan avabike. Vanan li dijî têkoşîna me a rizgariya netewî çekdar bike. Ev koma berbadkirinê ku bi hîma ji dijminê mêtingerê faşîst stand har û çavsortir bû û serxweveçû, keftûlafteka pir mezin ji bona bikaranîna pîkolî û zilmê li ser gel û dayina ser pişta şoreşgeran, şanîdikir. Li ser vê bingehê li êrdimê rewşa têkoşîneke dijwar pêşveket. Girsên gel li du-hev û bi îsrar ji hêzên şoreşger daxwazên cezakirina van bêbextan xwestin. Lewma ev hêzên xulamtiya dijmin dikin ji hêla hêzên rizgariya netewî çendek car hatin ikazkirin. Ku di rêyeka şaş de ne, bi xulamtiya ji bo mêtingerên Tirk yên faşîst re tiştek bidest wan ve nakeve û nagihin tu encameke baş, lewma bûne dijminê gelê me, ji wan re gelek caran hate gotin û ji wanan hate xwestin ku, dev ji vê karê xwe berdin û xwe têkilî refên gel bikin. Lê belê bilî van xebatên me yên rind, ev hêzên hanan dijminahiya xwe li dijî gel û têkoşîna me a rizgariya netewî zêdetirkirin û domandin û wusa danîn holê ku di van xebatên xwe yên gemar de serhişk û biisrarin.

Mina tê zanîn, daku ji bo van çetan jî bibe fêreke baş, destpêka zivistana 1986-87'an li Gercewsê kiryareke şoreşger a mezin pêkhat; navça Gercewsê ji hêla hêzên şoreşger hatibû vegirtin û şoreşgeran qereqola leşkerî dabûn ber berikan, avahiya hûkûmetê hatibû şewitandin û raberîkî girsan a fireh hatibû çêkirin. Gava ev koma bêbextan ji vêna jî fêrnegirt û çetevaniya xwe berdewamkirin, tunekirina wan bû mecburiyeteka bingehîn. Hêzên şoreşger yên ku rewş bi bal dişopandin, karîn heza çetan yên li vê êrdimê gişt bi hevre di civînekê de bizivirênin û avêtin ser xaniyê lê civîn çêdibû. Kêliya çetên bêbext ji bo banga; "xwe bidin dest!" bersiv nedan û xwestin dest bavêjin çekên xwe, xanî ji hêla hêzên şoreşger bi narinçok û çekên din hate hilweşandin û koma çetan yekber hate bêtesîrkirin.

Kiryara bicih hat, ji hêla gelê derdorê bi şahiyeka mezin hate pîrozkirin. Girsên gel yên ku ditin, daxwaza wan bi çakî bicih hat, bêhtir alîkarî dan hêzên şoreşger û têkoşîna wan. Gava bi vê nolê çetevaniya sîxur û milisiyê li êrdimê hate paqijkirin, ji bona ku li seranserî Kurdistan jî yekber bê paqijkirin, tesîra vê kiryarê xwe gelek mezin duxuyankir.

3 Leşkerên Komando Ku Li Hezexê (Îdilê) Ketin Kemînê, Hatin Kuştin

Xelekeke pêwist a êrîşa zivistanê a şoreşger ji, bi kiryarên şoreşger yên li deşta navça Hezexê bajarê Mêrdînê hate jiyandin. Rojên pêşemîn yên meha Çilê de, komeke ji yên komando ku bi operasyonên xwe yên li derdorê, pîkolîkî dirinde û hov, herwusa stembarî li ser girsên gel yên welatperwer bikardianî, kete kemîna (xefka) hêzên rizgariyê yên şoreşger û hate tunekirin. Di vê bûyerê de, ku dora êvarî pêkhat û taliya şopandina koma komando a ku demeke dirêj doma, qewwimî, gava bi kêmasî 3 serbazên komando hatin kuştin, serbazên komê yên mayin ji bi gelek rengan brînên kur girtin. Yekîtiya Artêşa me a Rizgariya Gel, ku ji bo suc û gunehên li dijî gelê me pêktên, sunda bi çend-qat bersiv dayinê xwariye, piştî ku fermana sundxwarina xwe bi çelengî pêkanî pêde xwe ji derdorê durxist.

Weke tê zanîn, derdora Hezexê derdoreke ku li wir van salên dawî de şer xwe gelek tundekiriye. Bi komên gel yên welatparêz û cihê xwe a stratejîk derdora Hezexê, heta niha gelek şerên çekdarî jiyaye, domana van şeran de bi dehan serbazên mêtingerên faşîst hatine kuştin û brîndar ketine. Di eynî rojên sala 1986'an de, taliya gliya sîxureki şerekî çekdarî li wir qewwimî

Dûmahîk rûpel 16'an de